

НАШЕТО МѢСТО

БЕСѢДИ ОТЪ УЧИТЕЛЯ

ДЪРЖАНИ ПРИ СЕДЕМЪТЪ РИЛСКИ ЕЗЕРА
ПРѢЗЪ ЛѢТОТО НА 1931 ГОДИНА

II ТОМЪ.

СОФИЯ 1932 г.

НАШЕТО МЪСТО.

Сега, нѣкои отъ васъ казватъ, че днесъ е студено, вѣтъръ има и считатъ, че врѣмето е лошо. Студътъ показва, че въ атмосферата има събрано много електричество. Какво трѣбва да се прави въ такъвъ случай? Питамъ: когато търговецътъ е натрупалъ много капиталъ, какво трѣбва да прави? — Той трѣбва да вложи капитала си въ търговия, въ оборотъ. Застоялиятъ капиталъ е като застоялата вода. Какво става съ водата, когато стои дълго врѣме на едно мѣсто? — Тя се вмирисва. На сжщото основание, когато по прѣститѣ на човѣка се натрупва повече капиталъ, и той се вмирисва. Всѣко вмирисване пѣкъ произвежда болка. Ако човѣкъ може да си прѣдстави, че нѣма нищо на прѣститѣ си, той не ще усѣща никаква болка. Не е достатъчно само да мисли човѣкъ така, но той трѣбва и да чувствува сжщото. Ако само мисли, а не чувствува, той непрѣменно ще усѣща извѣстна болка. Това състояние е подобно на отношенията, които сжществуватъ между двама добри приятели, когато влѣзе помежду имъ нѣкакъвъ външенъ елементъ. Въ първо врѣме тѣ живѣятъ въ миръ, въ съгласие, разбиратъ се добрѣ. Единъ день, обаче, между тѣхъ се яви нѣкаква външна причина, която ги застава да се стълкновятъ. Отъ този моментъ хармонията между тѣхъ се нарушава, и тѣ се

чувствуватъ стѣснени, неприязнено разположени единъ къмъ другъ.

Казвамъ: по сѣщия начинъ всѣки човѣкъ се е стѣлкнувилъ въ нѣщо съ своитѣ приятели и се чуди, защо сега не се разбира съ тѣхъ. Той казва, че нищо не е възникнало между него и приятелитѣ му, но въ сѣщностъ има нѣщо. Ще кажете, че електричеството е причина за това. Обаче, електричеството не разрѣшава въпроситѣ. Ти се молишъ, но нѣщо стѣга прѣститѣ ти, не можешъ да се молишъ, както трѣбва, и прѣкъсвашъ молитвата си. Молите ли се, всичко трѣбва да забравите. Че имало нѣщо на прѣститѣ, което ви стѣга, това нищо не значи. Стѣгането, въ случая, е дадено за самообладание. Страданията, мжнотиитѣ, които невидимиятъ свѣтъ или разумната природа изпраща на човѣка, иматъ за цѣлъ да го възпитатъ, да го научатъ на самообладание. Щомъ човѣкъ придобие самообладание, страданията и мжнотиитѣ въ живота му сами по себе си изчезватъ.

Сега, които сж недоволни отъ вѣтъра, нека направятъ опитъ да го спратъ. Ако състоянието ви се измѣни, стане идеално, и ако любовта ви къмъ Бога стане безупрѣчна, вѣтърътъ моментално би спрѣлъ. Най-малката дисхармония въ природата се дължи на редъ причини. Тя е послѣдствие на нѣкакво нарушение на нейнитѣ закони. Ако човѣкъ е напълно хармониченъ съ природата, и тя ще бжде въ хармония съ него. Човѣкъ не е изпратенъ на земята да господарува, надъ

природата, но природата трѣбва да бжде училище за него. Слѣдователно, природата отговаря на човѣка: какъвто е човѣкътъ, такава ще бжде и тя по отношение къмъ него. Външниятъ животъ на човѣка отговаря на неговитѣ вътрѣшни състояния. Като говоря за връзката между човѣка и природата, не подразбирамъ индивидуално човѣка, но имамъ прѣдъ видъ цѣлото човѣчество, общата хармония въ живота на всички хора. Да бждете въ хармония съ Бога, значи да разбирате цѣлокупния животъ. Запримѣръ, отъ ваше гледище, мнозина казватъ: за въ бждеще ние ще станемъ подобри. Ако човѣкъ днесъ не е добъръ, той и за въ бждеще не може да бжде добъръ. Нѣкой казва: въ миналото азъ бѣхъ добъръ човѣкъ, сега съмъ станалъ лошъ. — Това е криво заключение. Ако човѣкъ въ миналото е билъ добъръ, той и сега ще бжде добъръ. Иначе, ще се извади заключение, че въ миналото е билъ богатъ, а сега е станалъ сиромасъ. Може ли единъ човѣкъ въ миналото да е билъ богатъ, а въ настоящето да е сиромасъ? Ако човѣкъ нѣкога е билъ богатъ, а послѣ е станалъ сиромасъ, това показва, че той не е ималъ истинско богатство. Неговото богатство е било нѣкакъвъ товаръ, който носилъ на гърба си. Послѣ, снематъ товара му, и той става сиромасъ. Такова разбогатяване и осиромашаване прѣдставятъ механически процеси. Благото, което Богъ е далъ на човѣка, никой не може да му отнеме. Ако нѣкой може да отнеме отъ човѣка благото, което Богъ му е далъ,

значи, той е по-силенъ отъ Бога. Обаче, да се мисли така, това е криво мислене, криво заключение. Благото, което Богъ е далъ на човѣка, е сжщественото въ неговия животъ, а сжщественото никой никому не може да отнеме.

И тъй, въ заключение казвамъ: ако въ миналото сте били добри, и сега сте добри; ако сега сте добри, ще сте добри и въ бждеще. Ако пъкъ сега не сте добри, не мислете, че ще станете добри въ бждеще. Така трѣбва да се мисли! Не мислите ли така, вие ще се натъкнете на извѣстни противорѣчия. Противорѣчията пъкъ сѣ дължатъ на вжтрѣшенъ дисонансъ въ човѣка, независимо това, дали той го съзнава, или не. Дѣто и да е, обаче, въ живота на всѣки човѣкъ все ще има нѣкакво противорѣчие, нѣкакво неразбиране. Това противорѣчие може да иде по наслѣдственъ пжтъ, а може да е резултатъ на нѣкакво криво човѣшко разбиране.

Казвамъ: три важни фактора упражняватъ влияние върху човѣшкия животъ. Първиятъ факторъ е неговата личностъ, човѣшкиятъ егоизъмъ. Вториятъ факторъ е обществото. И най-послѣ, голѣмо влияние указва върху човѣка и самата природа. Запримѣръ, както сте събрани тукъ, вие едни-други си влияете, и затова нѣкои отъ васъ казватъ: какво придобиваме, като излизаме всѣка сутринъ на молитва? Като отговоръ на това запитване, ще поставя слѣдното положение. Ако имате единъ голѣмъ цирей нѣкждѣ на

ржката или на крака си, и той ви причинява голѣма болка, кое положение ще бжде по-добро за васъ: този цирей да продължава да бере, все да взима, или да стане щедъръ, да даде всичко онова, което е събралъ въ себе си? Този цирей е богатъ търговецъ, и въ случая, за прѣдпочитане е той да дава нѣщо отъ себе си, да кредитира хората, отколкото да взима отъ тѣхъ. Слѣдователно, когато човѣкъ излиза сутринъ на молитва и мисли, че трѣбва да вземе нѣщо, той не разбира закона. Той непрѣменно трѣбва да даде нѣщо отъ себе си. По-великъ човѣкъ е онзи, който дава, отколкото онзи, който взима. Рече ли нѣкой, че толкова години се е молилъ и нищо не е спечелилъ, той е на кривъ пѣтъ въ живота си. Който излиза сутринъ на молитва, съ цѣлъ да спечели нѣщо, по-добрѣ нека седи дома си и да не се моли. Съ молитва търговия не се прави. Ако излизаме сутринъ да посрещнемъ Бога и да Му благодаримъ за всичко, което ни дава, тази молитва има сми-сьлъ и винаги е приета.

Нѣкой казва: студено е, затова не ни се излиза. — Бихъ желалъ да обясните, какво нѣщо е студѣтъ, и ако искате да го продадете, азъ бихъ го купилъ. Обаче, има нѣща въ свѣта, които нито се хващатъ, нито се продаватъ. Студѣтъ е отъ тия нѣща, именно; той нито се хваща, нито се продава. Това показва, че никакъвъ студъ не съществува. Когато казваме, че вѣнъ е студено или топло, това сж наши понятия за нѣщата. Ние мислимъ, че е студено или топло. Като казвамъ, че студъ не

сжествува, азъ имамъ прѣдъ видъ този студъ, който вие си прѣдставяте. Не сжествува даже такъвъ студъ, какъвто ученитъ си прѣдставятъ. Има нѣщо въ свѣта, чиито влияния сж подобни на студа, но то не е студъ. Запримѣръ, ако имате малко дърва, и печката не гори силно, вие ще кажете, че стаята ви е студена. Обаче, ако имате достатъчно дърва, и печката гори добръ, вие ще кажете, че стаята ви е топла и ще се усѣщате весели и разположени. Ако сърцето ви е здраво и кръвообръщението става правилно, тогава и ржцѣтъ, и краката ви ще бждатъ топли; ако кръвообръщението не става правилно, краищата на тѣлото ще истиватъ, и вие ще усѣщате студъ. Изпратите ли малко повече кръвъ къмъ краищата на тѣлото си, тѣ ще се стоплятъ. По сжщия начинъ вие можете да кажете на вѣтъра да не духа, и врѣмето ще се стопли.

Сега, мнозина казватъ, че тѣзи нѣща не сж толкова важни. Питамъ: отъ ваше гледище, кои нѣща сж най-важни? Споредъ менъ, най-важното нѣщо за организма е, всичкитѣ му части, всичкитѣ му удове да бждатъ на мѣстото си. Второто важно нѣщо е, като дойде врѣме за работа, всички удове да взематъ участие въ общата работа на организма. Трето важно нѣщо е тия органи да взематъ нѣщо отъ благата, които сж придобити отъ общата работа. Слѣдователно, най-важното нѣщо за насъ е да бждемъ на мѣстото си. Кое е нашето мѣсто? — Това, на което Богъ ни е поставилъ. Послѣ, да вземемъ участие въ ра-

ботата, която Богъ върши. И най-послѣ, да участвуваме въ благата, които ще се придобиятъ отъ тази работа. Тѣзи сж най-важнитѣ нѣща за човѣка. Който разбира важнитѣ нѣща въ живота си по този начинъ, той никога нѣма да се натъква на противорѣчия. Между съврѣменнитѣ хора се явяватъ много противорѣчия по единствената причина, че тѣ не разбиратъ, кои нѣща сж важни и кои маловажни. Противорѣчията се явяватъ по причина на това, че хората не сж на мѣстата си, не взиматъ участие въ работата, която имъ е опрѣдѣлена и не се ползватъ отъ благата, които тази работа може да донесе. Щомъ човѣкъ не разбира тия три нѣща, той ще се натъкне на три вида противорѣчия. Който разбира тия три нѣща въ живота си, за него всѣкакви противорѣчия изчезватъ. Да бждешъ на мѣстото си, да взимашъ участие въ работата, която ти е опрѣдѣлена и да се ползувашъ отъ благата на тази работа, въ това седи новото учение, въ това се заключава новата философия на живота. Кажешъ ли, че тази работа не е за тебе, ти самъ се натъквашъ на противорѣчия. Ставашъ сутринъ, обръщашъ се на една или на друга страна и казвашъ: кой ще се качва сега на върха? Не ми се ходи на молитва. И безъ молитва може единъ день. Не, молитвата е най-приятното нѣщо, което човѣкъ може да направи. Нѣма по-красиво нѣщо за човѣка отъ молитвата, отъ разговора му съ Бога.

Срѣща ви нѣкой и казва: какво сте се надигнали да вървите по планинитѣ? Какъ ви

се ходи толкова пжтъ, по тия високи мѣста на Витоша, на Рила? Я по-добрѣ си почивайте! Глупава работа е тази! Този човѣкъ ви съвѣтва да седите на едно мѣсто, да не ходите по планинитѣ, защото той самъ не обича да се движи. Той е аристократъ, обича лекия животъ: става сутринъ, облича се хубаво и отива въ нѣкое кафене, да пие кафе, чай или млѣко. Той счита нашата работа глупава, ние пѣкъ мислимъ, че неговата работа е глупава. Ако сме на негово мѣсто, пакъ можемъ да отидемъ въ кафенето, но ще постѣпимъ по своему: ще вземемъ участие въ работата на кафеджията и слѣдъ това ще се ползуваме заедно съ него отъ благата на тази работа. Рече ли човѣкъ да влѣзе въ кафенето на топло и да пие кафе, той е разбралъ само първото важно нѣщо въ живота си. Веднага кафеджията ще дойде при него и ще го пита, какво желае. И това положение е хубаво. Той ще си зарѣча кафе, чай или млѣко, но слѣдъ това ще дойде кафеджията и ще му каже: плати сега! Ако сте постѣпили правилно, кафеджията не трѣбва да иска нищо отъ васъ. Той ще ви се поклони само и ще каже: заповѣдайте и другъ пжтъ! Ако искате, вие ще дадете нѣщо на кафеджията; ако не искате, свободни сте да излѣзете.

Обаче, днесъ нѣма нито едно заведение, въ което да се постѣпва по новия начинъ. Ако всѣки човѣкъ, който отива въ кафенето, носи своето млѣко или кафе и го излива въ общъ сѣдъ, кафеджията ще раздава на всѣки посѣтителъ, по колкото млѣко

иска. Този кафеджия ще има грижа само да отопли салона и да приеме всѣкиго съ радостъ. Ако всички хора отиваха въ кафенето да дадатъ нѣщо, а не само да взематъ, положението щѣше да бжде съвсѣмъ друго. Тогава нито посѣтителитѣ на кафенето, нито кафеджията щѣха да се натъкватъ на противорѣчия. Ако ние излизаме сутринъ да се помолимъ на Бога и мислимъ само да вземемъ нѣщо, а не и да дадемъ, при слизане отъ височината кафеджията ще ни хване и ще каже: платете сега! Студътъ, който имате днесъ, не е нищо друго, освѣнъ този кафеджия, който казва: платете сега! Казвате: студено е! Не, кафеджийска работа е тази! Разсждавате ли по този начинъ, вие ще си обясните много отъ противорѣчията на живота.

Сега, като разглеждамъ нѣкои научни въпроси, или научни положения, азъ се усмихвамъ малко, защото виждамъ, че явленията въ природата сж съвсѣмъ други отъ тѣзи, които хората разбиратъ. Ученитѣ разбиратъ много природни прояви и явления по свършено особенъ начинъ. Тѣ сж далечъ отъ истината. Тѣ тълкуватъ много отъ проявитѣ на природата по своеобразенъ начинъ, когато цѣльта на природата въ този случай е свършено различна отъ тѣхнитѣ тълкувания. Запримѣрь, много отъ дисхармоничнитѣ прояви на природата не сж нейни. Казвате: какъ е възможно нѣкои отъ проявитѣ на природата да не сж нейни? Ще обясня това съ слѣдния примѣрь. Прѣдставете си, че имате дѣте, което всѣкога обличате съ чисти, нови,

хубави дрешки. Докато е при васъ, това дѣте е весело, радва се на чиститѣ си дрешки. Обаче, дѣтето излиза на улицата да поиграе съ своитѣ другарчета, но въ това врѣме покрай него минава единъ бояджия и нацапва дрешката му съ своята четка. То започва да плаче и се връща при майка си, но вече съ изцапани, нечисти дрешки. Питамъ: майката ли нацапа дрешкитѣ на своето дѣте? Не, тя сама се чуди, кой е нацапалъ чиститѣ дрешки на дѣтето ѝ и го пита: кой изцапа хубавитѣ ти дрешки?

Често и въ природата се срѣщатъ прояви, които намъ се струватъ дисхармонични, неправилни. Това показва, че хората трѣбва, да измѣнятъ своитѣ стари възгледи за живота. Докато тѣ живѣятъ съ тия стари възгледи, никакъвъ прогресъ не може да има въ свѣта. Докато човѣкъ живѣе съ старото, колкото и да се моли, каквито усилия да прави, всичко ще бѣде напразно. День слѣдъ день ще минаватъ, и той нѣма да забѣлѣжи, какъ остарява: краката започватъ да го болятъ, не го държатъ вече, и той вижда, че старостъта е дошла. Нѣкои мислятъ, че колкото повече се качватъ по планинитѣ, толкова по-добрѣ ще се чувствуватъ. Обаче, не излиза всѣкога така. Слѣдователно, подмладяването не седи само въ изкачването по високитѣ мѣста, но главно въ новитѣ възгледи, въ новата и права мисль. Казвамъ: когато човѣкъ започва да остарява, това показва, че той е много заобгатѣлъ, много е натоваренъ, вслѣдствие на което едва се движи. Ако

свали товара отъ колата си, той ще почне леко да се движи.

Сега, напишете и вие нѣщо върху темата „причини за остаряването.“ Нѣкои учени казватъ, че една отъ причинитѣ за остаряването се дължи на отслабване на нервната система, отслабване на общата дѣятелностъ на организма, вслѣдствие на което ставатъ голѣми натрупвания въ мускулитѣ, въ ставитѣ и т. н. И туй е вѣрно, но за стария е важно това, че той е натоваренъ съ много излишни нѣща. Сега старитѣ прѣдставятъ прѣдметъ за разговоръ, защото тѣ могатъ да се подмладятъ. Всѣко нѣщо, което може да се изправи и обнови, трѣбва да се разглежда, да се обяснява. Ако разглеждамъ погрѣшкитѣ на хората, безъ да ги обяснявамъ, тѣ нищо не се ползватъ. Ако всички хора сж добри, азъ бихъ се радвалъ, защото ще има какво да взема отъ тѣхъ. Обаче, ако тѣ сж сиромаси, нѣма какво да ми дадатъ. Сиромасхътъ знае само да проси. Стариятъ човѣкъ пѣкъ е натоваренъ съ много противорѣчия. Слѣдователно, искате ли да се подмладите, трѣбва да се освободите отъ противорѣчията въ живота си. Нѣкой седи и се занимава съ маловажни работи: че това не станало, както трѣбва, че дрехитѣ му били много тънки, пропускали вѣтъръ, че това нѣмалъ, онова нѣмалъ, че еди-кой си не го погледналъ, както трѣбва и т. н. Този човѣкъ се занимава съ хиляди маловажни работи, но сжщественото забравя. Кое е сжщественото? Сжщественото е, че той не е на мѣстото си, не взима участие въ работата, която му е

опредѣлена и най-послѣ не се ползува отъ богатата, които тази работа може да му достави.

Сега, като ви излагамъ на вѣтъра и говоря, вие ще кажете: Учителътъ ни изпитва, доколко можемъ да издържаме на вѣтъръ. Казвамъ: ако азъ изпитвамъ васъ, и мене изпитвамъ. Това нѣщо става и въ съврѣменнитѣ училища. Влизатъ ученицитѣ въ класъ, слѣдъ тѣхъ влиза учителътъ. Не се минава много врѣме, и въ класа пристигатъ инспекторъ, директоръ, да слушатъ, какъ учителътъ прѣподава. Ученицитѣ се стѣсняватъ, но и учителътъ не е напълно свободенъ. Щомъ комисията излѣзе, ученицитѣ казватъ: много ни изпитва учителътъ, много ни измжчи. И учителътъ си казва: и мене по-малко не измжчиха.

И тъй, първото нѣщо, за което излизаме сутринъ рано, е да се освободимъ отъ ненужния багажъ. Трѣбва да се освободимъ отъ този багажъ! Казвате: какъ можемъ да се освободимъ? Много методи има, чрѣзъ които човѣкъ може да се освободи отъ ненужния багажъ. Обаче, не е врѣме още да се дадатъ тѣзи методи, защото хората не сж въ състояние да ги приематъ съ пълна вѣра и ще започнатъ да питатъ: защо трѣбва да се постъпи по този, а не по другъ начинъ? Който пита, безъ да прилага методитѣ, той ще мяза на чехитѣ, които бѣха дошли между насъ и запитваха, какво се прави съ пѣпеша: вари ли се, или направо се яде? Една сестра имъ занесе единъ голѣмъ рѣзанъ пѣпешъ, и тѣ я запитаха: какво се прави съ това нѣщо? Трѣбва ли да се вари, или се яде въ този су-

ровъ видъ? — Не се вари, направо се яде. — Какъ се яде? Прави сж хората да питатъ; тѣ не сж яли другъ пжтъ пѣпешъ, не знаятъ, какъ се яде. За насъ, които много пжти сме яли пѣпешъ, е лесно, но за тѣзи хора е чудно, какъ се яде пѣпешъ.

Та методитѣ, които бихъ далъ на съврѣменнитѣ хора, сж толкова нови и чудни за тѣхъ, че и тѣ непрѣменно биха се запитали: какво ще се прави съ тия методи? Трѣбва ли първо да се варятъ и слѣдъ това да се ядатъ, или направо се ядатъ? Истинската наука седи въ разтоваряне на човѣшкото съзнание. Човѣкъ трѣбва да знае, какъ да разтоваря съзнанието си отъ ненужния багажъ, който иде отъ три мѣста: отъ неговия личенъ животъ, отъ обществото, отъ хората, съ които е заобиколенъ, и отъ природата. Запримѣръ, тръгваме отъ София за Рила седемь-осемь души и поржчваме да ни изпратятъ нужното число коне. Слѣдъ малко къмъ насъ се присѣдиняватъ още нѣколцина, ставаме всичко 20 души. Тѣ вървятъ съ насъ и не се сѣщатъ, че трѣбва да си поржчатъ коне; тѣ мислятъ, че щомъ има за насъ, ще има и за тѣхъ. Обаче, като слѣзоха отъ трена, намѣриха се въ чудо: ще тръгватъ, но коне нѣма. При това, багажътъ имъ е голѣмъ, не се носи лесно по височини. На сжщото основание, излизате ли рано сутринъ на молитва, още отъ вечерята трѣбва да си кажете: утрѣ сутринята ще се качвамъ на високо мѣсто, затова трѣбва конъ за багажа ми. Не си ли поржчате конъ още отъ вечерята, на другия день ще оста-

ЧИСТЕНЕ НА СЪЗНАНИЕТО.

Сега ще ви дамъ нѣколко отъ най-малкитѣ правила на духовната наука по отношение чистене на съзнанието. Тѣ сж слѣднитѣ. не желай това, което не ти е потрѣбно! Никога не мисли за утрѣшния день! Не взимай миналото за идеалъ на своя животъ! Не мисли, че бждещето включва всичко въ себе си! Държи ли се човѣкъ за тѣзи положения, тѣ сж посоки, които го потикватъ нагорѣ, на прѣдъ. Тѣ трѣбва да бждатъ истинскитѣ посоки на съзнанието.

Прѣдставете си, че нѣкой човѣкъ отъ днесъ още мисли, какво ще яде утрѣ. За него е важно, какво днесъ ще яде. Утрѣшниятъ день трѣбва да остане настрана. Той не е ялъ днесъ, а за утрѣ мисли. Освѣнъ това, човѣкъ трѣбва да има прѣдъ видъ още и слѣдното положение: всѣко нѣщо, което е противъ законитѣ на природата, е грѣхъ. Слѣдователно, всѣка мисль, всѣко чувство или желание, които сж противъ законитѣ на природата, сж грѣховни, противоестествени или неестествени. Запримѣръ, ако у човѣка дойде желание лѣтно врѣме, при най-голѣмата горещина, да носи кожена дреха, това е неестествено желание, несъвмѣстимо съ законитѣ на природата. Или, ако у него дойде желание всрѣдъ зима, при 35⁰ студъ, да носи копринена шапка, и това е неестествено желание. Такива

желания ние наричаме неразумни. Може ли да се нарече разумно желание това, когато нѣкой човѣкъ иска всички хора постоянно да го гледатъ и само съ него да се занимаватъ? Такова желание е невъзможно, неестествено. И да искатъ хората, тѣ пакъ не могатъ постоянно да гледатъ нѣкой човѣкъ. Запримѣрь, какъ ще го гледатъ, когато спятъ? Или, какъ ще го гледатъ вечеръ, въ тъмна нощъ? Самитѣ условия не позволяватъ това. Слѣдователно, да гледате нѣкого постоянно, туй изисква голѣма будностъ на съзнанието. Такава будностъ е възможна само при три условия: когато душата на човѣка се намира подъ влиянието на закона на Любовта, подъ влиянието на закона на Мъдростта и подъ влиянието на закона на Истината.

И тъй, ако човѣкъ не може да подигне ума си къмъ Бога, да вѣрва въ Него и да има стремежъ къмъ възвишенитѣ и великитѣ сѣщества, той не може да познае себе си; ако не може да вади заключение отъ резултатитѣ, които сж прѣдъ него, той пакъ не може да познае себе си. Такъвъ човѣкъ не може да има будно съзнание. Той ще мяза на онзи българинъ който, като отишълъ на баня, вързалъ на крака си единъ конецъ и си казалъ: нека седи този конецъ на крака ми, да не се изгубя между толкова голи хора. Съ конецъ ще мога лесно да се позная. Обаче, въ съзнанието на човѣка сѣществува една чѣрта, едно качество, по което той всѣкога може да се познае. Иначе, човѣкъ постоянно би се губилъ въ свѣта. Има

едно качество, по което всѣки се познава като индивидъ. Като спи човѣкъ, познава ли се? Не се познава. Изобщо, въ съня никой не може да се познае. Щомъ се събуди, той вече познава, съзнава себе си. Това съзнание се отнася само за физическия свѣтъ. Заспи ли човѣкъ, той отново се забравя. Това показва, че между физическия свѣтъ и закона на Любовта нѣма връзка. Щомъ нѣма връзка между живота и Любовта, тогава нѣма връзка и между живота и Мъдростъта, между живота и Истината.

Казвамъ: когато нѣма връзка между живота и законитѣ на Любовта, Мъдростъта и Истината, хората не могатъ да правятъ връзка и между радостъ и страдание. Запримѣръ, като дойде радостъта въ живота, тѣ казватъ, че това е въ реда на нѣщата; дойде ли страданието, тѣ намиратъ, че това не е въ реда на нѣщата. Питамъ: на какво основание идването на радостъта е въ реда на нѣщата, а идването на скръбъта не е въ реда на нѣщата? Хората не разбиратъ, че радостъта и скръбъта сж двѣ състояния, неразривно свързани. Страданието и радостъта сж братъ и сестра. Въ единъ моментъ ще дойде радостъта, сестрата, но слѣдния моментъ ще дойде скръбъта, братътъ. Щомъ радостъта влѣзе въ нѣкой домъ, тя отваря прозореца, поглежда на пѣтя, и като види страданието, веднага го извиква. Тя не иска да знае, че на хората отъ този домъ става неприятно, щомъ видятъ страданието. Защо човѣкъ е недоволенъ отъ страданието, а до-

воленъ отъ радостъта? Ще обясня това нѣщо съ слѣдния примѣръ. Прѣдставете си, че вие сте по състояние положителенъ, и радостъта ви направи посѣщение. Вие веднага се радвате, защото по състояние тя е негативна; тя се явява прѣдъ васъ като красива мома, на която се радвате. Вие прѣдставяте ума, а тя — сърцето, което веднага харесвате. Тази мома има братъ, който е положителенъ, като васъ, и тя го извиква да дойде при нея. Щомъ дойде при нея, вие ставате недоволенъ. Братътъ прѣдставя страданието, което прѣдизвиква вашето недоволство. Слѣдователно, недоволството ви се дължи на това, че братътъ взима сестра си и заминава заедно съ нея. Тогава вие казвате: отдѣ се взе този нехранимайко, да задигне радостъта ми? Това сж образи, фигури, които служатъ за обяснение на ефектитѣ, които се прѣдизвикватъ въ човѣка при явяването на радостъта и скръбъта.

И тъй, има ли човѣкъ желание, което силно обича, той изпитва вече неразположение къмъ всѣко друго желание, което иде да измѣсти или отнеме първото. Въ него се явява съмнѣние, подозрѣние, че щомъ се отнеме желанието му, което пази като зеницата на окото си, той ще изгуби вече своето щастие. Тъй щото, радостъта понѣкога иде като негативно състояние, въ форма на жена, а понѣкога — като положително състояние, въ форма на мжжъ. Ако по състояние вие сте негативенъ, въ форма на жена, радостъта ви ще бжде положителна, въ форма на мжжъ. Тя ще извика отъ пжтя скръбъта, страда-

нието, което ще бжде въ женска форма. Това показва, че има скръбь на мъже и скръбь на жени. Женскитѣ скърби се отличаватъ отъ мъжкитѣ: женскитѣ скърби сж мъжки, а мъжкитѣ — женски. Сжщото може да се каже и за радоститѣ: женскитѣ радости сж мъжки, а мъжкитѣ — женски. Това значи: онзи, който може да причини радостъ на жената, той непрѣменно ще бжде мъжъ. И обратно: на жената може да причини скръбь само подобното на нея, пакъ жената. Сжщото се отнася и за мъжа. Мъжътъ причинява скръбь на подобното на себе си; жената причинява радостъ на мъжа. Дойде ли подобното въ човѣка, той започва да се безпокои, става недоволенъ, че ще му отнематъ радостта. На наученъ езикъ това означава: когато въ съзнанието на човѣка се яви идеята, че могатъ да му взематъ нѣщо, което му е потрѣбно. въ него се явява недоволство. Запримѣръ, гладенъ сте, имате парче хлѣбъ, което пазите като очитѣ си. Въ този моментъ срѣщу васъ иде човѣкъ, който е сжщо тъй гладенъ, и вие веднага изпитвате неприятностъ, защото не искате да дадете отъ своя хлѣбъ. Вие намирате, че това парче хлѣбъ едва ще стигне за васъ. Значи, подобното всѣкога иска да отнеме нѣщо на подобното.

Слѣдователно, страданията произтичатъ всѣкога отъ недоимъкъ, отъ празнота или отъ неразбиране на живота. Когато човѣкъ не разбира себе си, той страда. Когато иска да бжде богатъ, а не може да бжде такъвъ, гой страда. Когато иска да придобие

знания, а не може, той пакъ страда. Защо човѣкъ не разбира себе си? Защо не може да стане богатъ, силенъ, ученъ? За да не постигне човѣкъ това, което желае, има редъ причини. Понѣкога човѣкъ страда и за другитѣ хора, че не разбиратъ живота, или че не могатъ да постигнатъ желанията си. Тѣй щото, човѣкъ страда за себе си, страда и за хората.

Сега, вие сте дошли на Рила за разходка, за почивка, но колко отъ васъ сж дошли да видятъ Господа, не зная. Казвате: какъ да не знаете, нали ни познавате? Казвамъ: има нѣща, които и азъ не зная. Запримѣрь, когато искатъ мнѣнието ми за нѣкой човѣкъ, дали е добъръ или лошъ, ако не искамъ да се произнеса, казвамъ, че не зная, какъвъ е този човѣкъ. Той може самъ да ви каже. Ако питате нѣщо за мене, мога да ви кажа. Ще кажете: щомъ е така, кажи отдѣ идешъ? Азъ ида отъ небето. — Отъ небето ли? Вѣрно ли е това? Дѣ е небето тогава? — Щомъ не знаете, дѣ е небето, нѣма какво да ви казвамъ. Тогава ще ви кажа, че ида отъ ада. — Дѣ е адътъ? — Щомъ не знаете, дѣ е адътъ, тогава ще ви кажа, че ида отъ земята. Слѣдователно, човѣкъ може да дойде отъ три мѣста: или отъ небето, или отъ ада, или отъ земята. Съ други думи казано: човѣкъ може да излѣзе или отъ Бога, или отъ дявола, или отъ хората.

Когато се говори за дявола, мнозина иматъ прѣдстава за него, като животно, съ рѣга и копита. Това не е дяволъ, то е жи-

вотно. Подъ думата дяволъ се разбира сжщество, съзнанието на което, отъ сутринъ до вечеръ, е заето само съ себе си. Дяволътъ мисли, че ако неговитѣ работи се уредятъ, и на всички хора работитѣ ще се уредятъ; развалятъ ли се неговитѣ работи, и на всички хора работитѣ ще се развалятъ. Тази е идеята за дявола. На нея отгорѣ можете да туряте рога, копита, то е ваша работа. Рогата му може да бждатъ кжси или дълги, това е пакъ ваша работа. Едно е важно за васъ: знайте, че дяволътъ нѣма да дойде отъ нѣкоя гора, но винаги седи близо до васъ и дебне. Той взима различна форма, да не го познаватъ. Той може да вземе форма на орелъ, да се хвърли върху пиленцата на нѣкоя квачка и да вземе едно отъ тѣхъ. Днесъ вземе едно, утрѣ — друго, и тази квачка започва да се интересува отъ него. Той може да вземе форма на вълкъ и да напада овцитѣ на нѣкой овчаръ. Днесъ вземе една овца, утрѣ — друга, докато овчарътъ започва да се интересува отъ дявола и да го познава. Дяволътъ интересува хората и животнитѣ по причина на това, че имъ отнема нѣщо.

Това, което орелътъ прави съ пиленцата и вълкътъ — съ овцитѣ, става и въ човѣшкото съзнание. Ти имашъ 10—20 овчици, които грижливо отглеждашъ, но ставашъ една сутринъ, виждашъ, че една отъ тѣхъ липсва, задигналъ я нѣкой вълкъ. Имашъ 10—20 пиленца, но ставашъ една сутринъ, виждашъ, че едно отъ тѣхъ липсва, задигналъ го нѣкой орелъ. Една слѣдъ друга овчицитѣ

изчезватъ, едно слѣдъ друго пиленцата изчезватъ и най-послѣ ти казвашъ: нещастенъ човѣкъ съмъ азъ! Защо си нещастенъ? — Защото нѣма вече на какво да се радвамъ. Изъ варненско нѣкъждѣ, въ едно село, единъ орелъ често обикалялъ квачкитѣ и грабѣлъ по едно - двѣ пиленца на день. Една селянка казала на мъжа си: знаешъ ли какво? Тури квачката съ пиленцата подъ една мръжа, да видимъ, какво ще прави този хищникъ, като дойде. Орелътъ, по свой старъ навикъ, се спусналъ къмъ пиленцата, и безъ да забѣлѣжи, че тѣ сж подъ мръжа, пхналъ клюна си прѣзъ една отъ дупкитѣ ѝ и сграбчилъ едно пиленце. Дърпа пиленцето, не може да го извади. Седи, чуди се, каква е тази работа, и не се сѣща да пусне пиленцето и да бѣга. Въ това врѣме селянката, чиито пиленца често ставали жертва на този орелъ, хванала орела и си казала: ще ти дамъ да разбереши, какъ се хващатъ и ядатъ пиленца.

Казвамъ: искате ли да не се крадатъ овцитѣ и пиленцата отъ съзнанието ви, турете си една мръжа, подобна на тази, която селянката употребила, и ще ги запазите. Законъ е: дяволътъ никога не бърка съ двата крака въ една дупка. Той бърка съ единия кракъ въ една дупка, вслѣдствие на което всѣкога срѣща прѣпятствия. Щомъ срещне едно прѣпятствие, той се мъчи да скъса връзкитѣ му, но по този начинъ го улавятъ. Това става всѣки день и въ съзнанието на човѣка. Дойде ли нѣкакво страдание, той започва да охка, ходи насамъ — натамъ, иска да се осво-

боди отъ него, но не може. Какво е станало съ този човѣкъ? Той пѣхналъ крака си въ една отъ дупкитѣ на съзнанието си и не може да се освободи. Кракътъ прѣдставя едно отъ неговитѣ желанія. Какъ ще се освободи? Казвамъ: пусни желанието си! Този човѣкъ е сграбчилъ желанието съ крака си, и нито крака си може да освободи, нито желанието пуца. Това желание не е негово. Ако човѣкъ иска съ едно неестествено желание да постигне нѣщо хубаво, той нѣма да успѣе. Неестественитѣ желанія сж несъвмѣстими съ законитѣ на разумната природа. Такива желанія причиняватъ скърби, страдания. При това, всѣко желание грѣбва да дойде наврѣме, както радоститѣ и скърбитѣ идатъ наврѣме. Има врѣмена на радостъ, има врѣмена на скръбъ.

Христосъ казва: „Жена кога ражда, на скръбъ е, но кога роди, скръбъта ѝ се прѣвръща на радостъ, защото се е родилъ човѣкъ на свѣта!“ Значи, жена кога ражда, на скръбъ е, а като роди, забравя скръбъта си, защото се е родилъ човѣкъ на свѣта. Казвате: защо Господъ е създалъ страданията? Не можа ли да създаде свѣтъ безъ страдания? Господъ е създалъ хармониченъ свѣтъ, а страданията въ него сж човѣшко дѣло. Желанието на човѣка да яде е Божествено, но ако той яде повече, отколкото трѣбва, това вече е човѣшко. Всѣко човѣшко желание носи скръбъ. Когато Христосъ казва, че всѣка раждаща жена скърби, Той ималъ прѣдъ видъ, че тази скръбъ се дължи на неизвѣстността, въ която жената

се намира. Тя казва: това дѣте, или ще се роди, или не; не се знае, какво ще стане съ мене, и какво — съ дѣтето. Слѣдъ тази скръбъ радостъта непременно ще дойде.

Сега, ще изнеса друго положение. Прѣдставете си, че вие ядете нѣкаква неестествена храна, която ви причинява скръбъ. Причината за тази скръбъ се дължи на вашето неразбиране на храната, която сте употребили. Въ първо врѣме вие се радвате, че ще ядете. Гладенъ сте, не сте яли два-три деня, но щомъ ви прѣдложатъ ядене, вие веднага започвате да ядете. Че храната е развалена, че хлѣбътъ е мухлясалъ, това не виждате. Вие бързате да се нахраните и не мислите, какво е яденето. Обаче, нахраните ли се, и горчивото дохожда, Горчивото прѣдизвиква страдания. Слѣдъ това трѣбва да изхвърлите тази развалена храна отъ стомаха си, да се освободите отъ нея. По този начинъ ще усѣтите облекчение, и страданието ви ще се прѣвърне на радостъ. Законътъ за чистене на съзнанието е слѣдниятъ: между двѣ радости всѣкога се крие една скръбъ. Първо е радостъта, въ центъра е скръбъта, мъчението, а слѣдъ него иде пакъ радостъта. Това положение е най-естествено. Нѣкой иска да бжде постоянно радостенъ. И това е възможно, но само за човѣкъ, който върви по Божия законъ и изпълнява Неговата воля. Тѣй както съврѣменнитѣ хора живѣятъ, тѣ не могатъ винаги да бждатъ радостни.

Казвамъ: физическиятъ свѣтъ е свѣтъ на промѣни. Той се движи между радости и скърби, между приятности и неприятности. Прѣдста-

вете си, че вашето дѣте тежи нѣколко килограма, и вие го носите на ръцѣ, приятно ви е. Обаче, то постепенно расте, теглото му се увеличава, и когато стане 35—40 кгр., вие не искате вече да го носите, защото тежи. Ако го носите 10 клм. пѣть, уморявате се, искате да се освободите отъ него. Този товаръ става вече неприятенъ за васъ. На сжщото основание, колкото и да е хубаво нѣкое желание, щомъ се задържи дълго врѣме въ съзнанието на човѣка, то започва да го обрѣменява, и той иска да се освободи отъ него. Искате ли желанията да не ви обрѣменяватъ, впрегнете ги на работа. Като работите по този начинъ, вие ще се доберете до новата философия на живота. Ще кажете: добро нѣщо е новото, но безъ старото не може. Това мяза на положението на единъ българинъ, който си купилъ нови дрехи, и търговецътъ му ги загъналъ въ книга. Тръгналъ да си отива за селото, но по пѣтя му се додрѣмало. Той се излегналъ подъ едно дърво, турилъ вързопъ близо до себе си и заспалъ. Въ това врѣме покрай него миналъ единъ апашъ, видѣлъ вързопъ съ новитѣ дрехи и го взелъ. Събужда се селянинътъ, вижда, че вързопътъ го нѣма, новитѣ дрехи изчезнали.

Питамъ: какво правите, когато скръбъта ви се прѣвръща на радостъ? Вие веднага събличате скръбъта си, т. е. старитѣ си дрехи и се обличате въ радостъта, т. е. въ новитѣ си дрехи. Истинска радостъ, обаче, е тази, при която човѣкъ забравя скръбъта си. Затова, именно, Христосъ казва: „Жена кога ражда,

на скръбъ е; щомъ роди, скръбъта ѝ се прѣвръща на радостъ, понеже се е родилъ човѣкъ на свѣта.“ Слѣдователно, ако радостъта, която имате, не може да заличи скърбитѣ ви, тя не е донесла нищо цѣнно за васъ. Искате ли да работите върху себе си, винаги трѣбва да имате прѣдъ видъ закона за чистене на съзнанието.

Нѣкой казва: дали съмъ напредналъ въ развитието си, дали вървя въ правия пѣтъ? — Това вие знаете. То е все едно да питате, дали сте се нахранили добръ. — И това само вие знаете; вие сте авторитетъ самъ за себе си. Ако нѣкой дойде отвънъ, той може само да прѣдполага, дали сте се нахранили, или не, но вие знаете истинското положение. Другъ казва: вървамъ ли азъ, или не? Радвамъ ли се, или скърбя? — Ти самъ знаешъ това. Има нѣща, които вие знаете по-добръ отъ всички. Кои нѣща сж тѣзи? — Които се отнасятъ до васъ. На сжщото основание, всичко, което се отнася до менъ, азъ зная по-добръ отъ всѣки другъ. Тѣзи нѣща, които ние знаемъ за себе си, съ тѣхъ трѣбва да си служимъ. Тѣ сж пособия, отъ които ние всѣкога можемъ да се ползуваме въ живота си.

Сега, всѣки човѣкъ трѣбва да чисти съзнанието си, да го освободи отъ всичко непотрѣбно. Ако искате да знаете, какъ се чисти съзнанието, посѣтете нѣкой търговецъ, който продава плодове и вижте, какво прави. Той всѣки день прѣглежда плодоветѣ си, вади гнилитѣ и ги хвърля настрана, а въ кошницитѣ или въ сандѣцитѣ остава само здравитѣ.

Ако не отдѣли гнилитѣ отъ здравитѣ, и послѣднитѣ ще загниятѣ. Приложете сѣщия методъ и при чистене на съзнанието. Всѣка сутринь, като ставате, прѣглеждайте състоянието на съзнанието си и колкото гнили плодове намѣрите, изхвърлете ги вѣнъ отъ него. Колкото непотрѣбни желанія има въ съзнанието ви, продайте ги, поне малко пари ще получите отъ тѣхъ. Прѣдставете си, че имате десетъ коша желанія. Какво ще правите съ толкова желанія? Достатъчно е да имате само единъ кошъ желанія. Останалитѣ кошове можете да продадете. Единъ кошъ желанія струва около десетъ хиляди лева. Ако продадете деветъ коша, ще станете много богати.

И тъй, като говоря, че желаніята могатъ да се продаватъ, на мнозина се вижда смѣшно, и тѣ казватъ: какъ е възможно желанія да се продаватъ? Какво означава думата „продава“? Продава и прѣдава означаватъ едно и сѣщо нѣщо. Кои желанія трѣбва да се продаватъ? Продавайте само тия желанія, които не ви обичатъ! Не продавайте желаніята, които ви обичатъ! Сѣщото се отнася и до мисълта. Има мисли, които ви обичатъ — тѣхъ не продавайте. Има мисли, които не ви обичатъ — тѣхъ продавайте, натирете ги въ гората! Защо трѣбва да продавате мислитѣ и желаніята, които не ви обичатъ? — Защото всѣко нѣщо, което не ви обича, непрѣменно ще ви причини врѣда. Всѣко желание, всѣка мисль, които не ви обичатъ, иматъ инстинкти, разположения, подобни на тия у мишката. Както мишката се провира оттукъ-оттамъ, да на-

мѣри нѣкоя дреха, да я прѣгризе, така сж-що желаніята и мислитѣ, които не ви обичатъ, всё ще намѣрятъ една малка дупчица въ вашето съзнание, да се проврятъ, да ви причинятъ нѣкаква пакостъ. Тѣ не искатъ съзнателно да ви правятъ пакости, но гризачи сж, естеството имъ е таково.

Слѣдователно, въ съзнанието на всички хора се прокрадватъ и добри, и лоши желанія. Запримѣръ, нѣма човѣкъ, който не желае да бжде красивъ. Всѣки иска да бжде красивъ. Това желание е напълно естествено. Обаче, желанието на човѣка да бжде красивъ безъ истината, това е несъвмѣстимо. Красота безъ истина е въ състояние да причини най-голѣмото зло на човѣка. Както красотата не може безъ истината, така има редъ желанія, които безъ любовъ абсолютно не могатъ да сжществуватъ. Дойде ли таково желание у васъ, то е въ състояние да ви причини най-голѣмата врѣда. Ако въ това желание има любовъ, то е отъ Бога. Щомъ има любовъ, тамъ е красотата, тамъ е истината. Нѣма ли любовъ въ това желание, тамъ Богъ отсѣтствува. Щомъ Богъ не е тамъ, тогава и красотата не е тамъ. Щомъ красотата не е тамъ, тогава истината не е тамъ, и това желание не е на мѣстото си. Ако въ едно желание има любовъ, тогава ще има и красота, и истина, и то непрѣменно ще бжде добро. Който има истината въ себе си, той е красивъ човѣкъ. Истината е основа на всички нѣща въ живота.

Често хората казватъ за нѣкого, че е честенъ, а за другъ, че е нечестенъ човѣкъ. Отъ какво зависи човѣкъ да се прояви като честенъ или нечестенъ? Ако се срещнатъ двама души бѣдни, голи, могатъ ли тѣ да се крадатъ? И единиятъ е голъ и босъ, и другиятъ е голъ и босъ, нѣма какво да крадатъ. Тѣ ще се погледнатъ, ще се засмѣятъ и ще кажатъ: оголѣхме! При какви случаи хората се крадатъ? Ако се събератъ на едно мѣсто единъ бѣденъ човѣкъ и единъ богатъ, бѣдниятъ, поради външнитѣ условия, студъ и гладъ, ще се принуди да обере богатия. Много естествено! У бѣдния ще се яви желание да открадне поне единъ костюмъ отъ богатия, който има нѣколко костюма. Бѣдниятъ ще каже: трѣбва ли този богатъ човѣкъ да разполага съ нѣколко костюма, когато азъ нѣмамъ нито единъ и ходя въ този студъ окжсанъ? Богатиятъ, отъ своя страна, ще мисли, че бѣдниятъ постѣпва нечестно спрямо него.

И тъй, всѣко желание се явява като резултатъ на любовта. Кажете ли, че имате нѣкакво желание, това подразбира, че трѣбва да обичате хората. Законътъ на любовта е законъ за смѣна на съзнанието. Да обикнете единъ човѣкъ, това значи, ако е голъ и босъ, да го облѣчете. Щомъ срещнете такъвъ човѣкъ, ще отидете близо до него и ще му кажете: ела да те заведе въ дрехарницата, да си изберешъ, каквито дрехи искашъ. Той ще се зарадва, и ти ще се зарадвашъ. Срещнете другъ човѣкъ, който е тжженъ, скърбенъ.

Ще го извикате настрана и ще му кажете нѣколко сладки думи. Защо е скърбенъ, не питайте. Човѣкъ може да бѣде скърбенъ или защото е голъ, или защото е бѣденъ, или защото е гладенъ, или по друга нѣкаква причина. Изобщо, страданията на хората биватъ отъ различни категории.

Казвамъ : често хората изпадатъ въ много смѣшни положения, като очакватъ другитѣ да ги направятъ радостни и щастливи. Да очакватъ щастие отъ другитѣ хора, то е все едно, като ставате сутринъ, да очакватъ на близкитѣ си, тѣ да ви обличатъ. Не е ли смѣшно, голѣма мома или голѣмъ момъкъ, да очакватъ на майка си сутринъ да ги облича и вечеръ да ги съблича? Нѣкой е скърбенъ. Защо? — Защото очаква да дойде нѣкой да го облѣче, или да свали раницата отъ гърба му. Казвамъ: самъ хвърли каишитѣ на раницата си! Нѣма защо да очаквашъ на другитѣ. Единъ познатъ ми разправяше слѣдното нѣщо: има единъ господинъ, който никакъ не ме обича. Дѣто ме срещне, чувствавамъ, че мисли нѣщо лошо за менъ. — Така ли! Имашъ грѣшка. Азъ срещнахъ сѣщия този господинъ прѣди нѣколко дѣня, отиваше на банката, да внесе на твое име една сума отъ 25,000 лева. — Възможно ли е това? Наистина, азъ получихъ вчера покана за 25,000 лева, но не зная, кой ги е изпратилъ. Значи, този човѣкъ, за когото азъ мислѣхъ, че не ме обича, билъ мой доброжелатель! Кой може да се надѣва, че този човѣкъ билъ толкова добъръ?

Слѣдователно, вие не знаете още, кой човѣкъ ви обича, и кой не. Все трѣбва да дойде нѣкой вашъ приятель, да ви каже, кой ви обича; все трѣбва да дойде нѣкой вашъ приятель, да ви каже, че Богъ е вложилъ доброто у васъ, а вие трѣбва само да го проявите. Като знаете това, щомъ дойде нѣкакво желание у васъ, то трѣбва да се изяви или чрѣзъ закона на Любовта, или чрѣзъ закона на Мждростта, или чрѣзъ закона на Истината. Тѣй щото, искате ли да се подвизавате, не се отказвайте отъ желанията си, но ги разглеждайте внимателно, да видите, къмъ коя категория спадатъ. Ако дадено желание се отнася къмъ любовта, заведете го при майка му; ако се отнася къмъ мждростта, заведете го при баща му; ако се отнася къмъ истината, заведете го при брата или при сестра му. Всѣки трѣбва да знае, дѣ да заведе едно свое желание: при майка си, при баща си, или при брата и сестра си. Съ други думи казано: всѣки трѣбва да знае, дали едно негово желание се отнася къмъ закона на Любовта, Мждростта или Истината. Всѣко желание, което се отнася къмъ единъ отъ тия закони, е естествено. Не се ли отнася нито къмъ единъ отъ тѣхъ, то е неестествено желание.

Сега, имайте прѣдъ видъ, че науката за чистене на съзнанието едва сега се заражда. Човѣкъ едва сега започва да чисти съзнанието си, докато дойде единъ день до пълно проявление, до пълно просвѣтление на съзнанието. Не е лесно да се чисти съзнанието!

Смѣната на съзнанието, т. е. чистенето на съзнанието прѣдставя една отъ великитѣ, отъ красивитѣ науки. Казвате: какъ можемъ да чистимъ съзнанието си? Да чистите съзнанието си, това подразбира да се условите като слуга на нѣкое чуждо лозе да го прѣкопаете, посадите, прѣчистите и най-послѣ оберете. Вие нѣмате свое лозе, но отивате при нѣкой чуждъ господарь, условите се за работникъ при него и работите на лозето му, докато дойде гроздоберътъ. Въ деня на гроздобера ще берешъ грозде, ще туряшъ въ кошницата и даромъ ще ядешъ, колкото искашъ и отъ което грозде пожелаешъ. Господарътъ нѣма да забрани това.

Слѣдователно, какъвто е законътъ за обработването, чистенето и обирането на лозето, такъвъ е законътъ и за чистене на съзнанието. Искашъ ли да чистишъ съзнанието си, ще се условишъ слуга при нѣкой господарь на лозе, ще го копаяшъ и прѣкопавашъ, ще го чистишъ, докато единъ день го оберешъ. Ще напълнишъ кошницитѣ за господаря си, ще ги туришъ настрана, а каквото хапнешъ отъ гроздето, то е твое. Вечерята, като си отивашъ, господарътъ ще ти плати. Плащането, това е опитността, която си придобилъ, а гроздето, което си ялъ прѣзъ цѣлия день, това е истинската печалба. Нѣкой казва: днесъ спечелихъ еди-колко си лева. — Нищо не си спечелилъ, ти си гонилъ само Михалѣ. Истинската печалба седи въ това, което си ялъ на лозето.

И тъй, въ процеса на чистенето на съзнанието, при който учител да отидете, най-първо той ще ви покани да поработите на лозето му, да го очистите и послѣ, въ деня на гроздобера, да вкусите отъ гроздето му. Никой учител нѣма да ви напълни цѣла кошница съ грозде, но ще каже · докато сте на лозето ми, ще ядете, колкото искате. Има учители, които могатъ да ви напълчатъ по една кошница грозде за дома ви, но въ този случай вие трѣбва да сте напреднали.

Сега, всички трѣбва да се научите правилно да мислите. Имате ли нѣкакви мъчно-тии или страдания, идете на лозето на нѣкой чуждъ човѣкъ, прѣкопайте го, изчистете го и въ деня на гроздобера яжте, колкото искате. Като ядете отъ това грозде, ще бждете щастливи. У мнозина се явява желание да иматъ свое лозе. Тѣ казватъ: друго нѣщо е да имашъ свое лозе. Ще ядешъ, когато искашъ, колкото искашъ и отъ което грозде искашъ. Не, прѣди всичко, вие трѣбва да научите слѣдния законъ · всичко, което разбирате, е ваше; оно-ва, което не разбирате, не е ваше. Въ разбиране на нѣщата седи различието между вашитѣ и чуждитѣ работи. Като отивате на гроздоберъ, вие казвате · да напълнимъ кошницитѣ си добръ, че и за утрѣ да имаме. Не, докато сте на лозето, яжте, колкото можете! Утрѣ пакъ ще отидете на гроздоберъ. Ако сте въ духовния свѣтъ и пожелаете грозде, трѣбва да се качите на планината, дѣто всѣки день има гроздоберъ. Не мислете за утрѣшния день. Като работишъ въ духовния свѣтъ,

тамъ всѣки день има прѣсно грозде, отъ което ще ядешъ. Вечеръ, като се връщашъ дома си, ще имашъ опитността отъ това, че ще платятъ за труда ти. Нѣкой казва: азъ не искамъ да работя на лозе, не искамъ да бера грозде. — Щомъ не искашъ да берешъ грозде, и радости нѣма да имашъ. Христосъ казва. ако искашъ да работишъ на нѣкое чуждо лозе, да берешъ грозде, ти трѣбва да намѣришъ нѣкой бѣденъ, окжсанъ човѣкъ и да му направишъ едно добро. Ти не знаешъ, какъвъ е този бѣденъ човѣкъ. Той може да е нѣкой светия, макаръ да е окжсанъ, босъ и голъ. Щомъ му направишъ добро, ти ще научишъ много работи отъ него.

Разправятъ за единъ американски професоръ по богословие слѣдния случай. Единъ день той изпадналъ въ голѣмо обезсърдчение отъ себе си, отъ своята наука и казалъ: толкова години вече, какъ прѣподавамъ лекции въ университета, но нищо не постигнахъ. Единъ неговъ приятель, като го видѣлъ въ това положение, изпратилъ го при една бѣдна, болна вдовица, която цѣли 12 години лежала на легло. Той отишълъ при нея, поразговорилъ се и като излѣзълъ отъ дома и, казалъ тази бѣдна, болна вдовица отъ своето легло ми прѣдаде такива лекции, каквито азъ никога не можахъ да прѣдамъ на студентитѣ си. Много нѣщо научихъ отъ нея. Тя е лежала болна на леглото си цѣли 12 години, но каквото е научила, знае го, както трѣбва. Азъ се насърдчихъ отъ нея, разбрахъ, какво значи да работишъ на лозе, което е пълно

съ грозде. Отъ този день професорътъ по богословие всѣка седмица отивалъ при бѣдната жена, работилъ на лозето ѝ и всѣкога ѝ занасялъ нѣщо.

Казвамъ: всички трѣбва да ходите при хора, които отвънъ сж нещастни, а отвжтрѣ - щастливи. Такива хора наричаме светии. Сега и на васъ пожелавамъ да бждете отвънъ нещастни, отвжтрѣ щастливи.

Лекцията, която тази сутринъ ви държахъ, остана малко неразбрана за васъ, понеже мъглата не се дигна прѣзъ всичкото врѣме. Това показва, че разбирането ви е малко.

*

2. Бесѣда отъ Учителя, държана на
31 юли, 1931 г. 5 ч. с.

ОБИЧЬ, РАЗУМНОСТЬ, ИСТИНОЛЮБИЕ.

Вчера четохте 26 гл. отъ Битие. Какво разбрахте отъ тази глава? (— Божието благословение минава отъ единъ човѣкъ върху другъ.) Така е. Дѣто има условия, благословението минава отъ човѣкъ на човѣкъ. Значи, всѣка рѣка тече прѣзъ такива мѣста, дѣто има условия за нея; всѣко дърво расте тамъ, дѣто има условия за него; всѣки човѣкъ живѣе тамъ, дѣто има условия за неговото развитие, за събуждане на неговата мисль. Законътъ е такъвъ. Нѣкои казватъ, че работитѣ имъ не вървятъ добрѣ. Щомъ работитѣ имъ не вървятъ добрѣ, това показва, че тѣ не сж попаднали въ благоприятни за тѣхъ условия. Какво трѣбва да направятъ тогава? — Да измѣнятъ условията, въ които се намиратъ. Щомъ измѣнятъ условията, и работитѣ имъ ще тръгнатъ напрѣдъ. Нѣкой се оплаква, че житото му не израсло. Защо? — Понеже го посадилъ на камъкъ. Ако той промѣни условията, житото му ще израсте. Да посадите житото на камъкъ и да очаквате да израсте, то е все едно да се качите на една скала и да кажете : нѣма кой да ми донесе парче хлѣбъ. Никой не ме обича! Казвамъ : слѣзте отъ скалата, идете въ долината, между хората, тамъ ще намѣрите хлѣбъ. — Какъ тъй? Хората трѣбва да знаятъ, че съмъ се качилъ на скалата и да ми донесатъ малко хлѣбъ.—

Трѣбва да знаятъ, но не искатъ да знаятъ. Какво ще правишъ тогава? Нищо друго не остава, освѣнъ да слѣзешъ отъ скалата, да отидешъ въ долината, да си вземешъ хлѣбъ, колкото искашъ. Отдѣ знаешъ, може-би нѣкои хора знаятъ, че си на планината, знаятъ, че имашъ нужда отъ хлѣбъ, но нѣматъ възможность да дойдатъ при тебъ. Може-би условията не имъ позволяватъ да влѣзатъ въ връзка съ тебъ.

Съврѣменнитѣ хора, като не се разбиратъ, лесно се докачватъ. Запримѣрь, като слушатъ да говори нѣкой, тѣ казватъ: едикои си думи се отнасятъ точно за менъ. Казвамъ: ако, наистина, думитѣ на нѣкой говорителъ се отнасятъ до кривата мисль на единъ отъ слушателитѣ, нека той я хвърли, нека я отстрани отъ себе си; ако пъкъ думитѣ му се отнасятъ до неговата права мисль, нека той я задържи въ себе си. Нѣкой казва: азъ направихъ една лоша постѣпка. — Тази постѣпка сж я правили и прадѣдо ти, и прабаба ти, и дѣдо ти, както и баба ти, но и ти я прѣповтаряшъ. Повечето хора днесъ правятъ точно като прадѣдитѣ и прабабитѣ си; много хора пъкъ постѣпватъ и като животнитѣ, но всички трѣбва да се отвикнатъ отъ тия стари навици. Врѣме е вече хората да се откажатъ отъ старитѣ навици, придобити отъ тѣхнитѣ прадѣди, както и отъ тия на животнитѣ.

Запримѣрь, влизате въ единъ чуждъ дворъ, и кучето веднага започва да лае срѣщу васъ. И светия да сте, щомъ влизате въ чуждъ дворъ, кучето непрѣменно ще лае.

Съ лаенето си то иска да каже: какъ смѣешъ да влизашъ въ чуждъ дворъ безъ позволение? Като не разбирате този законъ, вие взимате единъ камъкъ, хвърляте го върху кучето и казвате: кой те постави стражаръ въ този домъ? Въ този случай кучето се озъбва срѣщу влѣзлия и му казва: ти знаешъ ли, че господаръ има тукъ? Вие хвърляте камъка върху кучето и казвате: никакъвъ господаръ не признавамъ! Кучето постъпва по животински, но и вие не постъпвате подобря. Вие не трѣбваше да хвърляте камъкъ, но да се запитате, защо кучето лае. За да лае кучето, все трѣбва да има нѣкаква причина. Ако срѣщу това куче излѣзе мечка, то веднага ще отстъпи, ще се скрие нѣкъждъ и ще прѣстане да лае.

Единъ важенъ въпросъ, който трѣбва да се разгледа, е въпросътъ за четивата, които ви се даватъ прѣзъ деня. Отъ всѣко четиво човѣкъ трѣбва да извади поне едно основно правило, или единъ основенъ законъ, понеже между него и това, което той е прочелъ, има извѣстна връзка. Ако между вчерашния день и днешния нѣма нѣкаква вжтрѣшна връзка, както и ако между днешния и утрѣшния день нѣма връзка, тогава всичко, което човѣкъ върши, е безполезно. Нѣма ли връзка между отдѣлнитѣ факти и явления въ живота, и благословението не може да дойде. Като свързватъ отдѣлнитѣ факти и явления въ живота си, по този начинъ хората ще се научатъ да мислятъ право. Главната цѣль въ живота имъ е да се научатъ да мислятъ като Бога. Отъ

хиляди години насамъ хората сж живѣли и въ монастири, и въ пустини, слѣдвали сж университети и редъ други учебни заведения съ единствената цѣль да се научатъ да мислятъ право, като Бога. Ако тѣ не могатъ да постигнатъ това, всѣкакви усилия, всѣкаква наука ще бжде безполезна.

Питамъ: кои сж основнитѣ качества на Божията мисль? Едно отъ сжщественитѣ качества на Божията мисль е непрѣривността: между всички Божии мисли има тѣсна връзка. Нищо не е въ състояние да отдѣли една Божия мисль отъ друга. Тѣ сж неразривно свързани помежду си. Въ човѣшката мисль, обаче, това качество липсва. Запримѣръ, нѣкой човѣкъ има добро мнѣние за приятеля си. Дойде нѣкой при него и каже нѣщо лошо за приятеля му. Той веднага измѣня мнѣнието си и вече не мисли, както по-рано. Питамъ: приятелското чувство може ли да се измѣня? По сжщество то е неизмѣнно, понеже Богъ го е вложилъ въ човѣка. Щомъ приятелството е Божествено чувство, нищо въ свѣта не е въ състояние да го измѣни. Слѣдователно, ако приятелството на нѣкои се измѣня, то не е отъ Бога. Това всѣкога трѣбва да имате прѣдъ видъ. Нѣкой казва: азъ имахъ силна вѣра, но сега се намали. — Ако твоята вѣра е отъ Бога, нищо не е въ състояние да я измѣни. Измѣни ли се, тя не е отъ Бога. Изобщо, вѣра, която се промѣня, не е отъ Бога.

Нѣкой казва: защо Господъ не мисли за менъ? — Защото и ти не мислишъ за Него. — Защо Господъ не ме обича? —

Защото и ти не Го обичашъ. Ти си се затворилъ, а искашъ да те обичатъ. Ако дѣтето затвори устата си, какъ ще може майката да изяви любовта си къмъ него? Тя му донася чаша млѣко, парче хлѣбъ, но то седи прѣдъ нея съ затворена уста, не я отваря. Щомъ отвори устата си, и майката ще го обича. Сжщото нѣщо правятъ много отъ съврѣменнитѣ хора по отношение на Бога. Тѣ затварятъ сърцето си за Него, не Го пушатъ вжтрѣ, а сжщеврѣменно искатъ отъ Бога да ги обича. Какъ ще ги обича? Трѣбва ли Той да дойде съ клещи и така да отваря сърцата на хората? Не, това е насилие, а любовта не си служи съ насилие. Богъ казва на хората: „Потърсете ме въ день скърбенъ!“ Тѣ не Го слушатъ, не се молятъ, не Го признаватъ, докато дойде единъ день ангелътъ на смъртта и ги задигне. Казвате: еди кой си човѣкъ умрѣлъ. — Този човѣкъ е билъ едно гърне, за което гърнчарътъ казва на слугата си: счупи това гърне, то не трѣбва повече да живѣе! Казвате: ние не знаемъ, защо трѣбва да се молимъ. — Който иска да живѣе, да не го чупятъ, като гърнчарско гърне, той трѣбва да се моли. — Азъ искамъ да живѣя, да уча, да се радвамъ на Божия свѣтъ. — Щомъ искашъ да живѣешъ, ще се молишъ на Бога, ще вѣрвашъ, ще учишъ.

Мнозина искатъ да знаятъ, какво прѣдставя Богъ. Казвамъ: който иска да знае, какво е Богъ, той първо трѣбва да знае нѣщо за себе си, какво той прѣдставя. — Обичали ме Богъ? — Първо трѣбва да знаешъ,

дали ти обичашъ Бога. Ако знаешъ, че ти Го обичашъ, ще знаешъ, че и Той те обича. — Справедливъ ли е Богъ? — Ако ти си справедливъ, ще знаешъ, какво прѣдставя Божията Правда. Ако ти не си справедливъ, по никой начинъ не можешъ да разберешъ Божията Правда. Казано е въ Писанието: „Гнѣвътъ Божи ще се излѣе върху синоветъ на непослушанието“. На човѣшки езикъ този стихъ означава: „Гнѣвътъ Божи ще се излѣе върху всички гърнета, които не вършатъ Неговата воля и ще ги разчупи на хиляди парчета“. — Възможно ли е това? — Възможно е, разбира се. Кой грънчаръ, като види, че нѣкои отъ гърнетата му не сж направени, както трѣбва, не взима чукъ да ги направи на хиляди парчета? Щомъ ги счупи, той казва: нови, по-хубави гърнета ще направя! Кой човѣкъ не е чупилъ шишета или гърнета? Щомъ вземе едно гърне или шише въ ржцѣтъ си и забѣлѣжи, че мирише, той веднага го хвърля на земята, да се счупи и казва: ново ще си купя!

И тъй, отъ тѣзи разсждения изваждамъ слѣдното заключение: всѣка мисль или всѣко чувство, които не ви служатъ, хвърлете настрана, нека се счупятъ. Всѣко лошо желание, което веднѣжъ сте опитали и видѣли, че е вмирисано, хвърлете настрана. Всѣка лоша постѣпка хвърлете настрана. Защо ви сж тѣзи стари, вмирисали шишета и гърнета? Нека се счупятъ, тѣ не сж потрѣбни. Безъ тѣхъ ще бждете по-добрѣ; вие не сте родени съ тѣхъ. Тѣ отпослѣ сж дошли. Купете нови, хубави, чисти гърнета! Щомъ се освободите отъ ста-

ритѣ, вмирисалитѣ, у васъ ще остане само Божественото. Тогава Богъ ще ви познава, и вие ще Го познавате. Познава ли ви Богъ, вие ще бждете радостни, весели и силни. Познава ли ви Богъ, вие ще имате връзка съ Него. Нѣма по-велико нѣщо за човѣка отъ това, да е свързанъ съ Бога!

Нѣкой казва: като се свържа съ Бога, ще Го виждамъ ли? Какво значи да виждашъ нѣщо? Човѣкъ може да вижда единъ прѣдметъ, или едно лице, само ако го обича. Човѣкъ може да вижда нѣщата, само когато съзнанието му е абсолютно будно въ свѣта на любовта, въ който живѣе. Не е ли будно съзнанието му въ този свѣтъ, той вижда като прѣзъ мъгла, а това не е виждане, но прозиране. Който може да се ползува отъ плода на ябълката, той я вижда и разбира. Не може ли да се ползува отъ плода и, той нито я вижда, нито разбира. Щомъ не се ползува отъ плодоветѣ на ябълката, колкото и да убѣждавате другитѣ, че я виждате, вие и себе си заблуждавате, и другитѣ искате да заблудите. Вие употребявате храна, която разваля стомаха ви и казвате, че тази храна не е добра. Трѣбва ли да дойде нѣкой отвънъ, да ви убѣждава, че тази храна е добра? Вашиятъ стомахъ е специалистъ. Той провѣрява, изпитва храната и се произнася. Всѣко друго убѣждение, което иде вънъ отъ васъ, е заблуждение, а всѣко заблуждение е старо учение.

Казвамъ: днесъ всички хора се нуждаятъ отъ прави разбирания, отъ прави възгледи за нѣщата. Не е достатъчно човѣкъ да

мисли, че върши волята Божия, но той трѣбва правилно да я изпълнява. Ние сме дошли тукъ да разберемъ волята Божия и да я изпълнимъ. Който не е готовъ за тази работа, той не трѣбва да дохожда повече на езерата. Ако иска да дохожда за свое удоволствие, той е свободенъ, но да идва тукъ, да се заблуждава, че върши волята Божия, това не е позволено. Както азъ служа на Бога, така и вие трѣбва да служите. Нѣма защо да губите врѣмето си въ зальгвания само, че това ще направите, или онова ще направите. Небето е сито отъ зальгвания и неизпълнени обѣщания на хората. Какво правятъ хората днесъ? Събератъ се около нѣкой ученъ и започватъ да го ласкаятъ, да го величаватъ, да изтрѣгнатъ нѣщо отъ него. Какво прѣдставятъ тѣзи ласки, това хвалене? Тѣ не сж нищо друго, освѣнъ юлари на главата и самари на гърба му. Не, хвърлете всѣкакви юлари, всѣкакви самари настрана! Човѣкъ трѣбва да бжде свободенъ! Че тѣзи юлари били златни или сребърни, това нищо не значи — все юлари сж. Свободниятъ човѣкъ не търпи никакви юлари, никакви самари, никакви гвоздеи. Той иска краката и ржцѣтъ му да бждатъ свободни отъ окови, умътъ му — свободенъ отъ юларъ, сърцето му — свободно отъ самаръ, а душата и духътъ му — свободни отъ всѣкакви гвоздеи! Тази е новата философия на живота!

И слѣдъ всичко това ще дойдатъ невѣжитѣ да разправятъ, че Богъ имъ говорилъ чрѣзъ нѣкаква пророчица, или чрѣзъ дѣдо

имъ и баба имъ, които сж заминали за онзи свѣтъ. Какво имъ говори Богъ? — Че трѣбвало да се раздава жито за заминалитѣ. Казвамъ: ако вашитѣ заминали за онзи свѣтъ искатъ жито да ядатъ, положението имъ не е много добро. Който иска да яде жито, да дойде на този свѣтъ. Житото не може да се раздава отъ този свѣтъ за онзи. Света Богородица казала чрѣзъ нѣкоя пророчица, че ако хората искатъ да успѣватъ въ работитѣ си, трѣбвало да ѝ палятъ свѣщи и кандила. Какво пророчество е това? Света Богородица не се нуждае отъ вашитѣ свѣщи и кандила. Това сж заблуждения! Не се пророчествува така. Нѣкой измислилъ нѣщо, и хората го считатъ пророкъ. И въ старо врѣме е имало пророци, и днесъ има много пророци, но истинскиятъ пророкъ коренно се отличава отъ лъжепророка.

Питамъ: каква е разликата между истинския пророкъ и лъжепророка? Лъжепророкътъ е като бозаджията. Той върви по улицата и вика: боза, боза! Щомъ изпиете една чаша, той веднага казва: платете сега! Срѣщате нѣкоя религиозна, набожна сестра, която разправя, че съ Бога говори, по Бога живѣе, а ходи при тази или онази гледачка, да ѝ гадае на восъкъ. Казвамъ: ако тази сестра върва въ Бога и живѣе съобразно Неговитѣ закони, трѣбва ли, слѣдъ като се е нахранила съ чиста, здрава храна, каквато природата дава, да отиде при нѣкой пророкъ или при нѣкоя пророчица, да яде отъ тѣхнитѣ баници? Щомъ хапне такава баница, стомахътъ ѝ се

разваля. Когато стомахът на човѣка се разваля отъ баницата на нѣкой пророкъ или нѣкоя пророчица, тѣ сж лъжепророци. Такъвъ пророкъ минава за банкеръ между хората, и кой каквото му поиска, гой казва: лесна работа, всичко ще наредимъ. И наистина, той лесно нарежда работитѣ. Взима по 40—50 % лихва и не мисли. Кожата одира на хората. Азъ наричамъ тия лъжепророци търговци на човѣшки кожи. Минавамъ покрай дюкяна на единъ отъ тия търговци и чета надписъ: „пророчески дюкянъ“. Казвамъ: въ такъвъ дюкянъ не влизамъ! Ако пророкъ стави бакалинъ, той е лъжепророкъ. Търговията не е за пророка.

И тъй, Божието благословение минава и върху насъ, както мислитѣ се прѣдаватъ отъ човѣкъ на човѣкъ. Едни мисли вървятъ по закона на любовта, други — по закона на мъдростта, а трети — по закона на истината. Обаче, по каквото пжтъ и да вървятъ мислитѣ, резултатитѣ мѣ сж едни и сжщи и за учени и прости, и за праведни и грѣшни. Водата еднакво измива и праведния, и грѣшния. Разликата седи само въ слѣдното: отъ грѣшния водата става много нечиста, много мжтна, а отъ праведния е по-чиста, по-бистра. Това зависи отъ степента на чистотата. Когато водата, съ която се мие нѣкой човѣкъ, е съвсѣмъ чиста, този човѣкъ е светия. Както водата се опетнява отъ грѣшнитѣ хора, така и нѣкои мисли сж въ състояние да опетнятъ човѣка. Нѣкой човѣкъ е неразположенъ духомъ, недоволенъ. Защо? — Нѣкоя лоша ми-

сълъ е влѣзла въ ума му и го мжчи. Какво трѣбва да направи този човѣкъ? — Да хвърли вмирисалото гърне на земята и да го счу-пи. Лошата мисълъ е нечисто гърне, което непрѣменно трѣбва да се счу-пи. Това гърне е останало отъ дѣдо ви, отъ баба ви, но днесъ вече не ви трѣбва. Казвате: какво ще правимъ въ бждеще? — Ще работите, да направите нови гърнета, които да напълните съ нови, чисти мисли.

И тъй, като дохождаме на езерата, ние имаме прѣдъ видъ да изпълнимъ волята Божия. Щомъ изпълняваме волята Божия, и природата ще бжде по-разположена къмъ насъ. Щомъ вършимъ волята Божия, и Богъ се интересува отъ насъ и ни благославя. Ако не вършимъ волята Му и не вървимъ въ Неговия пѣтъ, и Той не се интересува отъ насъ. Законътъ е такъвъ. Не правите ли и вие сжщото съ вашитѣ слуги? Когато имате единъ добъръ слуга, вие се интересувате отъ него и увеличавате заплатата му. Ако слугата ви не е добъръ и не изпълнява вашата воля, вие не сте доволни отъ него, не се интересувате отъ неговото положение. Мислитѣ, чувствата и постѣпкитѣ на мнозина сж неправилни, а въпрѣки това тѣ искатъ небето да се интересува отъ тѣхъ. Небето се интересува за хората дотолкова, доколкото и тѣ се интересуватъ за него. Съврѣменнитѣ хора знаятъ това, но все-таки сж наклонни да мислятъ, че, и като грѣшатъ, Богъ пакъ имъ прощава. Тази мисълъ е права, но при нѣколко

условия, а именно: Богъ прощава грѣховетѣ на хората, ако тѣ иматъ любовъ въ себе си, ако сж разумни и ако обичатъ истината. Слѣдователно, ако човѣкъ обича Бога, ако е разуменъ и ако е истинолюбивъ, какъвто грѣхъ и да направи, ще му се прости. Който нѣма тѣзи три качества въ себе си, никакъвъ грѣхъ не може да му се прости. Стихътъ „и ще залича грѣховетѣ имъ“ се отнася, именно, за този случай. Богъ ще заличи грѣховетѣ на хората, ако иматъ любовъ, ако сж разумни и ако сж истинолюбиви.

Казвамъ: нѣма по-красиво нѣщо отъ това, човѣкъ да има любовъ въ себе си, да е разуменъ и да обича истината. Каквото каже такъвъ човѣкъ, всичко става. Който нѣма тѣзи качества въ себе си, той нищо не може да направи. Рече ли да пророкува нѣщо, той ще излъже. Неговото пророчество никога не се сбжда. И това не е лошо, но то всѣкога трѣбва да се има прѣдъ видъ, да не изпада човѣкъ въ заблуждение. Защото, и когато лъже човѣкъ, той все пакъ върши нѣкаква работа. А на човѣкъ, който е работилъ, трѣбва да се плати нѣщо за труда. Дали повече или по-малко ще му се плати, зависи отъ характера на работата и ползата отъ нея. Изобщо, трудътъ на човѣка никога не може да се плати. Колкото и да му се даде, все ще бжде недостатъчно. Какъ и колко може да се плати за услугата, която нѣкой ти е направилъ? Три условия се изискватъ отъ човѣка, за да бжде той въ състояние да се отплати на всѣки, който му е услужилъ съ

нѣщо, или му е направилъ нѣкакво добро. Гѣ сж слѣднитѣ: той трѣбва да обича човѣка, който му услужва; той трѣбва да бжде разуменъ и най-послѣ, той трѣбва да бжде истинолюбивъ. Тѣй щото, ако искате да се подигнете, да имате постижения, приложете любовта, разумността и истината въ живота си. Приложите ли тия нѣща, каквото кажете, ще стане.

Казвате: какво може да каже човѣкъ, което да се изпълни? Запримѣрь, той може да каже на мъглата и облацитѣ да се дигнатъ нагорѣ, за да се изясни врѣмето. Каже ли това, врѣмето ще се изясни. Той може да събори всички върхове около насъ, да прѣдизвика землетресение. Питамъ, обаче: при това положение, въ което сега се намираме, какъвъ смисълъ има да се събарятъ върховетѣ, да става землетресение? Ако тукъ има праведни хора и срѣщу тѣхъ дойде голѣма армия отъ войници, да ги убива, тогава има смисълъ да се прѣдизвика землетресение, да се събарятъ планински върхове. По този начинъ поне ще се помогне на праведнитѣ хора, ще имъ се отвори пжть да се спасятъ. Нѣкои казватъ: значи, този човѣкъ, който може да прѣдизвика землетресение въ природата, той е много силенъ. Съ единъ примѣрь ще обясня, каква е силата на този човѣкъ. Прѣдставете си, че нѣкой ученъ направи една бомба, която съдържа голѣмо количество взривно вещество. Тази бомба има една малка запалка, която учениятъ може само да цъкне, и бомбата да се възпламени и

да избухне. Този човѣкъ е силенъ, наистина, защото е могълъ да направи бомбата и знае, какъ да я запали. Обаче, и едно малко, слабо дѣте може да запали бомбата, и тя да избухне. Значи, и дѣтето може да направи чудото, което учениятъ прави. Разликата между силата на учения и на дѣтето седи въ слѣдното: когато бомбата избухне, дѣтето ще пострада, а учениятъ нѣма да пострада. Защо? — Защото дѣтето е неразумно, а учениятъ е разуменъ, знае, какъ да я запали. По сѣщия начинъ много отъ съврѣменнитѣ хора, като малкитѣ дѣца, щомъ се намѣрятъ прѣдъ такива бомби, запалватъ ги, и тѣ избухватъ. За тази цѣль невидимиятъ свѣтъ съзнателно е поставилъ хората далечъ отъ тия бомби, да не избухватъ. На много мѣста въ Рила има такива бомби, затова, като върви човѣкъ и дойде до нѣкоя отъ тѣхъ, той трѣбва да бжде внимателенъ, да не докосва запалкитѣ имъ, да не избухватъ. Мѣста, на които има такива бомби, сж много опасни, и тѣ трѣбва да се избѣгватъ.

Сжществената мисль, върху която човѣкъ трѣбва да работи, е да намѣри начинъ за чистене на съзнанието си. За тази цѣль той трѣбва да държи връзка съ Бога, да бжде въ единство съ Неговитѣ мисли, чувства и постѣпки. Веднѣжъ човѣкъ живѣе и се движи въ Бога, той трѣбва да бжде въ връзка съ Него, за да не прѣкъсва мисльта си. Каквото да му се говори отвънъ, той трѣбва да има нѣщо постоянно въ себе си. Само по този начинъ човѣкъ може да се подмлади.

Първото условие за подмладяване е да имате връзка съ Бога. Ако не кжсахте тази връзка, досега всички бихте станали светии Който има непрѣривна любовъ къмъ Бога, само той може да стане светия. Азъ разглеждамъ любовта отъ ново гледище. Любовта е сила, която дава еднакви блага и еднакви условия за развитие на всички хора. Тя дава свобода, просторъ на човѣка, да се прояви въ всички посоки на живота.

— Казвате: може ли всичко да се обича?
— Само разумното се обича. Човѣкъ е разумно сжщество, слѣдователно той заслужава да бжде обичанъ. Когато обичате човѣка, вие обичате Бога въ него. Който е излѣзълъ отъ Бога, той може да бжде обичанъ; който не е излѣзълъ отъ Бога, той не заслужава да бжде обичанъ. И обратно: всички, които сж излѣзли отъ Бога, трѣбва да Го обичатъ. Въ това отношение, любовта трѣбва да сжществува като вжтрѣшенъ законъ въ човѣка. Чрѣзъ любовта човѣкъ държи връзка съ Бога и съ всички живи сжщества. Тѣй щото, любовта е благо прѣди всичко за самия човѣкъ, а послѣ и за окржжаващитѣ. Реалното въ любовта е връзката между мислитѣ, чувствата и постжпкитѣ, както на отдѣлния човѣкъ, така и на всички хора. Тази любовъ е достжпна за всички. Тя е любовъ отъ първа степенъ. Какво по-голѣмо благо за човѣка отъ това, да има връзка между ума, сърцето и волята си?

Казвамъ: дръжте въ ума си мисълта — любовъ къмъ Бога. Съ тази мисълъ ще рѣзрѣ-

шавате всички въпроси. Тя е ключъ въ живота на човѣка. Безъ нея вие ще се натъкнете на другъ принципъ въ живота, за който не трѣбва много да се говори. Този принципъ съществува и въ самата природа. Натъкне ли се човѣкъ на него, той става киселъ, сърдитъ и вѣчно недоволенъ. Дойдете ли до този принципъ, не се старайте да го укротите. Отстранете се отъ него и не го бутайте! Щомъ човѣкъ се докосне до този грубъ принципъ, и той става грубъ, сърдитъ и казва: не ме пипайте, много съмъ сърдитъ. И като погледнете този човѣкъ, виждате, че цѣлъ е настрѣхналъ. Сърдитото не е самиятъ човѣкъ, но онзи грубъ принципъ, съ който той е влѣзълъ въ съприкосновение.

Сега, всички се интересувате отъ въпроса, какво ще стане съ васъ. Азъ ще ви кажа, какво ще стане съ васъ. Ако имате връзка между мислитѣ, чувствата и постѣпкитѣ си, всички ще станете царе. Питамъ: ако всички станете царе, кои ще бждатъ поданици? При това, като царе, за всички нѣма да има мѣсто на земята, вслѣдствие на което ще се разпрѣснете. Едни ще отидатъ на луната, други — по различнитѣ звѣзди и отдалечъ само ще се поздравляватъ. Тази е външната, физическата страна на въпроса. Обаче, подъ думата „царъ“, въ нейния вжтрѣшенъ смисълъ, азъ разбирамъ свободенъ човѣкъ. Абсолютно свободенъ може да бжде само съвършениятъ. Свободниятъ човѣкъ казва: азъ съмъ царъ, нищо не ме безпокои. Защо? — Защото съмъ свободенъ въ мислитѣ, чувствата и

постъпките си. Свободата подразбира още и хармония. Щомъ човѣкъ е свободенъ въ мислитѣ, чувствата и постъпките си, той е въ хармония съ себе си, съ природата и съ Бога. И тогава той казва: днесъ съмъ царь! Утрѣ изгубва тази връзка, казва: днесъ съмъ детрониранъ. Възстанови връзката си, пакъ става царь. Сжщото става и съ васъ: ту ви качватъ на царския прѣстолъ, ту ви свалятъ. Свобода, хармония и съвършенство сж качества на истинския царь. Не е царь този, който външно само заема това положение. Ние виждаме, че царетѣ въ свѣта не сж свободни, тѣ сж зависими отъ много нѣща.

Когато се говори за прѣчистване на съзнанието, човѣкъ трѣбва да е запознатъ съ закона на различаването, да различава Божественото отъ човѣшкото. Всѣка мисль, която не се измѣня при всички условия, тя е Божествена. Всѣко чувство, което не се измѣня при най голѣмитѣ пертурбации, то е Божествено. Мисли и чувства, които се измѣнятъ при условията на живота и зависятъ отъ тѣхъ, тѣ не сж Божествени. Щомъ се домогнете до тази философия на живота, вие трѣбве да я прѣдадете и на другитѣ хора. Какъ ще я прѣдадете? Истината, любовта се прѣдаватъ чрѣзъ контактъ, а не по механически начинъ. Човѣкъ не може да прѣдаде нѣщо на другитѣ, ако той не го носи въ себе си. Да мисли човѣкъ, че безъ да има нѣщо въ себе си, може да го прѣдаде на другитѣ, това е равносилно да запали огънь безъ нѣкаква запалка. Огънь чрѣзъ огънь се запалва. Отдѣ

идатъ запалкитѣ? — Отъ Бога. Запалката на огъня е любовта, която иде отъ Бога. Понеже любовта, мъдростта и истината идатъ отъ Бога, ние можемъ да ги възприемаме отъ Него и да ги прѣдаваме на другитѣ хора. Въ такъвъ случай, всички можемъ да бъдемъ носители, проводници на Божията Любовь, Мъдростъ и Истина. Да бъдемъ проводници, това значи да имаме връзка съ Бога.

Казвамъ: който иска да бъде проводникъ на Бога, той трѣбва да Го намѣри и да се свърже съ Него. Като намѣрите Бога, какво ще Му кажете? Всички трѣбва да знаете това, нѣма защо да ви се казва. Какво правите, когато сте гладенъ и намѣрите единъ самунъ хлѣбъ? Взимате хлѣба съ двѣтѣ си ржцѣ, пригрѣщате го близо до себе си, натискате го и започвате да си чупите парченца отъ него, да ядете. Слѣдъ това се усѣщате доволенъ, разположенъ. Щомъ разчупвамъ хлѣба, той се е разцѣвтѣлъ въ ржцѣтѣ ми; щомъ го ямъ, той вече е узрѣлъ; щомъ се нахраня, той вече е влѣзълъ въ мене, станалъ е едно съ мене. Слѣдъ това азъ и хлѣбътъ се разхождаме, разговаряме, разглеждаме Божиитѣ имения. Прѣзъ цѣлия день и двамата сме весели и доволни. Тѣй щото, когато разчупвате хлѣба, той не умира, но влиза у васъ, да живѣете заедно съ него. Докато човѣкъ не стисне хлѣба между ржцѣтѣ си, докато не го разчупи и сдѣвче между зѣбитѣ си, той не може да го познае. Съ други думи казано: докато човѣкъ не обикне хлѣба, докато не познава елементитѣ, които го съставятъ и до-

като не влѣзе въ съприкосновение съ условия на неговия животъ, той нѣма да знае, какво нѣщо е хлѣбътъ.

Врѣме е вече хората да освободятъ съзнанието си отъ всички наслоявания на миналото. На тѣзи наслоявания се дължатъ всички болести, всички неразположения на хората. Нѣкой седи, мълчи, но въ това врѣме той мисли за нѣкоя своя болестъ; другъ мисли за кжщата си, че не е уредена; трети мисли, че нѣма нови дрехи, обуца. Не казвамъ, че тѣзи нѣща сж лоши, но тѣ отдалечаватъ човѣка отъ правия пѣтъ, по който той трѣбва да върви.

И тѣй, отъ всички се изисква единство въ мислитѣ, въ чувствата и въ постѣпките. Всичко, което чухте тукъ, можете да забравите, обаче, помнете едно: всѣки трѣбва да има единство въ мисълта, единство въ чувствата и единство въ постѣпките си. Ако дойдете идната година на езерата и запазите това единство въ себе си, вие ще придобиете голѣми блага и богатства отъ природата. Нѣмате ли единство въ себе си, неприятельтъ ще бжде около васъ и ще ви обстрѣлва съ картеченъ огънь. Искате ли неприятельтъ да не ви обстрѣлва, работете усилено и съзнателно върху чистене, върху освобождаване на съзнанието отъ всички утайки и наслоявания на миналото.

✧

3. Бесѣда отъ Учителя, държана на 1 августъ, 1931 г.

ЦѢННОТО ВЪ МАЛКОТО.

Днесъ ще размишлявате върху мисълта : „надъ всичко прѣбжда Божието име“.

Сега, ще прочета 4 глава отъ Евангелието на Йоана.

Казвамъ : въ живота си човѣкъ се нуждае отъ петъ нѣща. Тѣ сж слѣднитѣ : той трѣбва да има здрави крака, ржцѣ, уши, очи и добръ развитъ мозъкъ, да мисли правилно. Ако човѣкъ е добъръ, и краката му ще бждатъ здрави. Безъ доброта краката не могатъ да бждатъ здрави. Ако човѣкъ е справедливъ, и ржцѣтѣ му ще бждатъ здрави. Безъ справедливостъ ржцѣтѣ не могатъ да бждатъ здрави. Ако човѣкъ е разуменъ, и ушитѣ му ще бждатъ здрави. Безъ разумностъ ушитѣ не могатъ да бждатъ здрави. Ако човѣкъ обича истината, и очитѣ му ще бждатъ здрави. Безъ любовъ къмъ истината очитѣ не могатъ да бждатъ здрави. Ако човѣкъ обича Бога, и умътъ му ще бжде добръ развитъ. Безъ любовъ къмъ Бога умътъ на човѣка не може да се развива правилно ; тогава и човѣкъ не може да мисли право.

Нѣкои казватъ : най-мжчното нѣщо е да бжде човѣкъ добъръ. Не, най-лесното нѣщо е да бжде човѣкъ добъръ. Нѣма по-лесна работа отъ тази. И ако човѣкъ не започне съ тази най-лесна работа, да бжде добъръ, каквато друга работа да започва, тя всѣкога ще

остава незапочната. Хората трѣбва да започватъ съ най-леснитѣ работи, а да свършватъ съ най-мжчнитѣ. Който започва съ мжчни работи, ще се върне къмъ леснитѣ. Който започва съ лесни работи, постепенно ще върви къмъ мжчнитѣ. Понѣкога най-малкото добро, направено на врѣме, струва повече отъ голѣмото добро. Запримѣръ, единъ студентъ зименъ день олицате при една бѣдна вдовица, съ нѣколко малки дѣца, която е турила въ печката си нѣколко дръвца, но нѣма пари да купи кибритъ, да запали огъня. Обаче, вие имате кибритъ въ джоба си. Драсвате една клечица, и огънятъ се запалва. Дѣцата се разшаватъ изъ стаята, весели, доволни, че е топло. Какво малко усилие се изискваше отъ ваша страна, за да запалите огъня на тази вдовица! И малкото дѣте може да свърши тази работа. Обаче, запалването на клечката кибритъ въ случая прѣдставя по-голѣмо добро, отколкото създаването на цѣлъ градъ, или спасението на цѣлъ народъ. Защо? — Защото веднѣжъ запаленъ този огънь, той може вѣчно да гори. Ако пъкъ избавите единъ давецъ се, той може да се подхлъзне и повторно да падне въ водата. Или, ако спасите единъ народъ отъ нѣкакво зло, той пакъ може да се върне къмъ него.

Изобщо, не можете да спасите човѣкъ, на когото краката, ржцѣтъ, очитѣ, ушитѣ или мозъкътъ не сж здрави. Давещиятъ можете да спасите, само когато се моли, когато обича Бога. Щомъ се моли, Богъ ще изпрати нѣкой да извърши волята Му, да спаси този човѣкъ.

Който се моли, това показва, че той е здравъ човѣкъ, и Богъ веднага изпраща нѣкой да му помогне, като казва: помогни на този човѣкъ, защото той иска моята помощ! Който спасява нѣкого, трѣбва да знае, че той само изпълнява волята Божия; той е свидѣтель на доброто, което Богъ прави. Когато обичате нѣкого, вие сте проводникъ, свидѣтель на любовта, която Богъ изпраща чрѣзъ васъ. Така трѣбва да мисли човѣкъ! Този е правилниятъ начинъ на разсѣждение. Ако човѣкъ започне да мисли, какъ да направи нѣкому добро, какъ да обича Бога и какъ — хората, той ще разбере, че самъ, безъ Бога, нищо не може да направи.

И тъй, въ разумния живогъ всѣко нѣщо трѣбва да се постави на своето мѣсто. Въ този смисълъ, питамъ: дървата ли горятъ или огънятъ? Дървата не могатъ да горятъ безъ огънь, нито огънятъ може да гори безъ дърва. Огънь има само тамъ, дѣто става горение. Сърцето тупти, пулсира, изпраща кръвъ по цѣлото тѣло, вслѣдствие на което се развива топлина. Значи, огънь има въ сърцето. Дѣто има животъ, тамъ има и горение. И обратно: дѣто става горение, тамъ има животъ. Когато искате да накладете огънь, трѣбва да имате дърва. Дървата се сѣкатъ, прѣнасятъ и послѣ се кладе огънятъ. Който не взима участие въ тази работа, той мисли, че е лесно да се накладе огънь. Добрѣ е всички да взимате участие въ сѣченето и прѣнасянето на дървата, че като се грѣете на огъня, да

изпитвате приятностъ, че и вие сте взели участие въ общата работа

Сега, ще ви прѣпоръчамъ слѣдното нѣщо. Добрѣ е всѣки отъ васъ да има по едно тевгерче, въ което да отбѣлѣзва, по колко желанія на день се явяватъ да даде нѣкому нѣщо и по колко желанія — да вземе отъ нѣкого нѣщо. Интересно е послѣ да направите смѣтка, колко отъ желаніята ви прѣзъ деня сж отъ категорията да вземете нѣщо и колко — да дадете нѣщо. Започнете да събирате тѣзи статистически данни още отъ днесъ, да видите, кои желанія прѣодоляватъ у васъ. Ето, вие отсега още започвате да събирате въ торбитѣ си. Естествено е човѣкъ да събира, но естествено е и да дава. Сега имате право да събирате, но послѣ ще видимъ, дали ще давате отъ придобитото и на другитѣ, или ще го турите въ банката си. Отъ сутринь до вечерь просякътъ събира, туря въ торбата си. Като вземе нѣщо той трѣбва веднага да отиде при Бога, да благодари, че е получилъ нѣкакво благо. Когато благодари на Бога, съ това той дава нѣщо отъ себе си. Обаче, просякътъ не прави така. Цѣлъ день той ходи отъ кѣща на кѣща и навсѣкждѣ казва: Богъ ме изпрати да ми дадете нѣщо. Въ сжщностъ, той си служи съ лъжа. Богъ го е изпратилъ само на едно мѣсто, да му дадатъ нѣщо, а не да ходи по всички кѣщи.

Казвамъ: просията е отрицателно качество, което сжществува и въ духовния свѣтъ. Запримѣрь, нѣкой има една малка радостъ,

но не е доволенъ отъ нея, иска още радости, да напълни торбата си. Имашъ ли една малка радостъ въ себе си, бжди доволенъ отъ нея. Благодарни на Бога, че ти е далъ тази радостъ за деня и не искай повече радости. Вие трѣбва да научите закона, който регулира радоститѣ и скърбитѣ въ живота. Прѣдставете си, че дрехитѣ, шапката, обувката ви сж скжсани, и вие се чудите, какво да правите, какъ да излѣзете прѣдъ хората. Въ това врѣме дохожда при васъ единъ познатъ и ви донася нови, хубави обувки. Трѣбва ли сега да мислите, че нѣмате нови дрехи и нова шапка? Не, скрийте се нѣкжѣ, никой да не види и благодарете на Бога за обувката, които сте получили. Ако благодарите на Бога за обувката, и другитѣ нѣща ще дойдатъ. Благодарете за обувката и за нищо друго не мислете. Мислите ли, че нѣмате нови дрехи и шапка, и обувката ще изчезнатъ.

Благодарността дава сила на човѣка да понесе всички несгоди въ живота, колкото и голѣми да сж: щомъ е благодаренъ, съ тази благодарностъ той покрива недостатѣцитѣ, несподитѣ си и ги носи по-леко. Такъвъ е духовниятъ законъ. Който е благодаренъ на малката добродѣтель въ себе си и я пази и грижливо отглежда, и другитѣ добродѣтели ще се присѣдинятъ къмъ нея и ще му дойдатъ на помощъ. Такова е възнаграждението на всѣки, който върва въ малката добродѣтель и е благодаренъ отъ нея. Ако човѣкъ отдѣли малката добродѣтель настрана отъ другитѣ, тя сама за себе си не може да се прояви. Вслѣд-

ствие на това, въ съзнанието на този човѣкъ остава малка празнина. Когато човѣкъ има нови обуца, но не е благодаренъ и мисли, че нѣма нови дрехи, той изпада въ сжщото положение и къмъ Бога. Запримѣрь, Богъ казва, че е заличилъ всичкитѣ ни грѣхове, но ние се съмняваме въ думитѣ Му и казваме: дали не е останалъ нѣкой грѣхъ незаличенъ? Това значи: като имаме нови обуца, ще имаме ли и нови дрехи и шапки, или ще останемъ съ скжсанитѣ?

Първото нѣщо, което трѣбва да придобие, като ученици, е устойчивостъ, непоколебима вѣра. Вѣрата ви не трѣбва да бжде като на онзи просякъ, който срещналъ единъ милионеръ и му поискалъ помощъ. Милионерътъ му далъ половинъ левъ и казалъ: ела надвечерь у дома, да те нахраня добрѣ. Просякътъ останалъ недоволенъ отъ половината левъ и си казалъ: какво мога да направя съ половинъ левъ? Съ тѣзи пари не мога да си купя даже единъ пакетъ тютюнъ. Този милионеръ не бѣше готовъ на момента да ми даде една по-голѣма помощъ, че ще остане да ходя у дома му, тамъ да ми даде нѣщо повече. Не вѣрвамъ! По сжщия начинъ и вие срѣщате Бога и Му искате помощъ. Той ви дава половинъ левъ и казва да отидете вевѣрѣта у дома му, да ви нахрани добрѣ. Вие, обаче, не познавате Бога, не Му вѣрвате и казвате: този човѣкъ едва откжсна отъ сърцето си половинъ левъ, че ще се надѣвамъ довечера да ме нахрани. Не вѣрвамъ, той е скжперникъ. За какво по-напрѣдъ да употрѣ-

бя този половинъ левъ: дали за обуща, за дрехи или за шапка? Кой ще чака до вечерята? Не, почакай малко, иди въ дома на богатия, както ти е казалъ, и ще имашъ всичко: обуща, дрехи, шапка, а отгорѣ на това и щете нахрани.

Питамъ: ако ние не сме привикнали да вѣрваме на малкитѣ добрини и да благодаримъ за тѣхъ, на какво друго ще вѣрваме? Съврѣменнитѣ хора очакватъ да дойде нѣщо голѣмо, затова не обръщатъ внимание на малкитѣ работи. Младиятъ момъкъ казва: да имамъ богатъ баща, да свърша поне два факултета въ странство, че да стана професоръ или министъръ! Младата мома казва: да дойде отнѣкъдѣ нѣкой князь, да се ожения за него, че да разполагамъ, както разбирамъ! Всички хора се надѣватъ да дойде нѣщо отвънъ, да подобри положението имъ. И професоръ да станешъ, и министъръ да станешъ, и князь или княгиня да станешъ, нѣщата отвънъ не се уреждатъ. Нѣкой казва: да се ожения, поне едно дѣте да имамъ! Питамъ: какво ще направишъ, ако имашъ едно дѣте? Дѣтето прѣдставя първата най-малка добродѣтель, която се ражда въ душата на човѣка. Ако човѣкъ нѣма тази добродѣтель въ себе си и не я цѣни, не я разработва, и десетъ дѣца да има отвънъ, той пакъ е бездѣтенъ. Ако доброто, което съществува въ човѣшката душа, не се проявява, той винаги остава бездѣтенъ. Тази е великата истина на живота. Нѣкой казва: азъ да се ожения веднѣжъ, че другитѣ работи лесно ще се наредятъ. Не,

докато любовта не дойде въ душата ти, винаги нежененъ ще ходишъ. Ти можешъ да имашъ връзка съ нѣкоя мома, да мислишъ, че си се оженилъ, но това още не прѣдставя истинска женитба. Дойде ли любовта въ човѣка, той вече е жененъ. Любовта иде само единъ пжтъ въ живота на човѣка. Слѣдователно, той може да се жени само единъ пжтъ! Дойде ли любовта въ човѣка, той вече нищо не търси, за нищо друго не мисли. Днесъ женени и неженени, учени и прости, бездѣтни и съ дѣца хора, млади и стари, всички търсятъ любовта. Дойде ли любовта, всичко придобиватъ, животътъ имъ се осмисля, и тѣ живѣятъ въ миръ и съгласие съ Бога.

Казвамъ: всички нѣща, които хората вършатъ на земята, прѣдставятъ символи, емблеми на духовния свѣтъ. По този начинъ духовниятъ свѣтъ ги напжтва къмъ реалния животъ. Физическиятъ свѣтъ безъ духовния е свѣтъ на илюзии. Хората се женятъ, и все неженени оставатъ. Дѣца раждатъ, но тѣ се губятъ, топятъ и изчезватъ прѣдъ тѣхъ, като ледъ. Човѣкътъ на любовта, като роди едно дѣте, то го слѣдва въ вѣчността. Това дѣте постоянно върви съ баща си и му казва „татко“. Съ това обръщение то иска да каже: Татко, Ти си начало на Любовта. Сжщото става и на земята. Когато дѣтето порасне, то върви слѣдъ баща си и му казва „татко“. Това значи: ти, който си излѣзълъ отъ любовта, започвай всѣка работа съ добро и съ лю-

бовъ! Доброто е свидѣтель на Великата Любовь.

И тъй, когато дадатъ на човѣка нови обуца, той веднага проглежда. Защо съ старигѣ, съ скжсанитѣ обуца той не вижда? — Защото краката му сж истинали, той се свива, гледа само къмъ земята и нищо наоколо не вижда. Когато хората измръзнатъ, тѣ затварятъ очитѣ си и нищо не виждатъ. Щомъ се стоплятъ, тѣ отварятъ очитѣ си. Слѣдъвателно, човѣкъ всѣкога трѣбва да бжде обутъ! Казвате: какво отношение има между обущата и виждането? Когато човѣкъ се обуе, т. е. когато доброто дойде въ краката му, тѣ ставатъ здрави, и той ходи доволенъ, щастливъ, съ отворени очи и всичко вижда. Това е законъ, който се отнася до съзнанието. Нуждитѣ и неджитѣ, които човѣкъ има, товарятъ съзнанието му съ непотрѣбенъ баластъ, който го отдалечава отъ истинската цѣль на живота.

Запримѣръ, нѣкой човѣкъ води петъ-шестъ години религиозенъ животъ, но единъ день казва: защо трѣбва да се моля на Бога? Какво спечелихъ, като се молихъ толкова години? Не ми трѣбва вече молитва, не ми трѣбва Евангелие! И безъ това може. Казвамъ: този човѣкъ не може да води религиозенъ животъ, защото е босъ, защото краката му не сж здрави. Ако бѣше обутъ, ако краката, ржцѣтъ, очитѣ, ушитѣ и мозъкътъ му бѣха здрави, той щѣше да счита за привилегия да се качи на планината и да се помоли на Бога, да принесе своя даръ. Въ

Стария Завѣтъ хората сж принасяли жертва на Бога, а съврѣменнитѣ хора отиватъ на молитва съ празни рѣци. Какво означава жертвата на старозавѣтниците? Днесъ хората отиватъ при нѣкой адвокатъ, но ако рѣцитѣ имъ не сж пълни, той не ги приема. Колкото и да е добъръ този адвокатъ, слѣдъ като му разправите, какво искате отъ него, той казва: за това дѣло ще ми заплатите петъ хиляди лева. Като чуете, че адвокатътъ иска петъ хиляди лева за дѣлото, очитѣ ви се отварятъ. Защо? — Пари трѣбва да му приготвите, той не работи безъ пари. Вие казвате: въпросъ е дали ще спечеля дѣлото. Обаче, адвокатътъ казва: спечеля дѣлото, или не, поне пари ще епечеля. Когато адвокатътъ иска пари отъ хората, той не отваря очитѣ си. Когато чуе гласа на звонковитѣ, тогава отваря очитѣ си.

Днесъ, каквото да работятъ хората, тѣ все очакватъ да получатъ нѣщо. Не е лошо човѣкъ да приема, да получава нѣщо за труда, за работата си; това е въ реда на нѣщата. Обаче, като казвамъ, че човѣкъ трѣбва да работи даромъ, имамъ прѣдъ видъ слѣдната идея: всѣка работа трѣбва да става съобразно закона на любовта, безъ огледъ на това, ще се плати ли за нея, или не. Всѣка работа, която се върши съ любовъ, тя не може да се изплати; всѣка работа, вършена безъ любовъ, тя се плаща. Адвокатътъ казва: искамъ за защита на еди-кое си дѣло петъ хиляди лева! Този човѣкъ работи безъ любовъ. Отивате при другъ адвокатъ, той не прави въпросъ за пари. Заема се за дѣлото, разглежда,

проучва го и го спечелва. Неговиятъ клиентъ казва: на тебе не петъ хиляди, но десетъ хиляди лева ти давамъ. Доволенъ съмъ отъ работата ти. Азъ не мога да платя труда ти, но давамъ ти поне едно малко възнаграждение. Такива отношения съществуватъ само между разумнитѣ хора. Отивашъ при единъ бакалинъ, искашъ да ти даде единъ килограмъ захаръ. Той прѣтегля захаръта, дава я и нито на тевтеръ бѣлѣжи, нито казва, колко струва захаръта. Ти взимашъ захаръта и му давашъ, колкото намирашъ за добръ. Това сж отношения на любовъ. Споредъ сегашнитѣ отношения между хората, бакалинътъ казва: ти трѣбва да платишъ за захаръта 25 лева! Купувачътъ вади 25 лева и плаща. Споредъ закона на любовта, търговецътъ нищо не казва за цѣната на захаръта, но купувачътъ вади банкнота отъ 50 лева, плаща захаръта и казва: азъ съмъ доволенъ, че намѣрихъ захаръ въ твоя дюкянъ, а колкото се отнася до цѣната, и хиляда лева съмъ готовъ да дамъ. Какъвъ щѣше да бжде свѣтътъ, ако имаше такива отношения между хората?

Казвамъ: любовта не може да се наложи на хората. Тя не признава насилието, но дава добри уроци на хората. Запримѣрь, когато хората не даватъ нищо за Господа, Той изпраща при тѣхъ разбойници, на които казва: понеже тия хора сж богати, нищо не даватъ въ мое име, затова нека дадатъ на васъ. Тѣ влизатъ въ нѣкоя богата кжца, съ парабелитѣ си въ ржцѣ, обератъ това-онова и излизатъ. Като излѣзатъ навънъ, богатитѣ

хора казватъ: много нѣща взеха тѣзи разбойници, но благодаримъ на Бога, че поне живи останахме. Този примѣръ е само за изяснение на идеята. Въ този смисълъ, трѣбва да се знае, че всичко, каквото имаме, е Божие, а не наше. Какво ще разправа нѣкой, че внесълъ или изнесълъ пари отъ банката? Никой никакви пари не е внесълъ въ банката. Паритѣ и безъ него сѣществуватъ. Нѣкои хора сѣкли пари, а той минава за собственикъ на тия пари. Никой не е собственикъ на паритѣ. — Какъ да не съмъ собственикъ? Азъ употребихъ толкова трудъ, толкова усилия, докато ги спечеля. — Трудътъ, усилието сѣ на живота, а не твои. Слѣдователно, нѣма собственици въ свѣта, защото нѣма и собственици на живота. Ако нѣкой се нарече господаръ, собственикъ на живота, той би трѣбвало да бжде човѣкъ на безсмъртието. Обаче, никой още не е дошълъ до безсмъртието. Безсмъртието ще дойде, когато хората влѣзатъ въ закона на любовта. Сега тѣ изучаватъ закона на безсмъртието. Щомъ научатъ този законъ, тѣ ще знаятъ вече, какъ да любятъ. Докато хората умиратъ, тѣ не живѣятъ още въ закона на любовта. Христосъ казва: „Това е животъ вѣченъ, да позная Тебе Единнаго Истиннаго Бога“. Щомъ познаете Бога, въ даръ на това Той ще ви даде вѣчния животъ — живота на безсмъртието.

Казвате: кога ще стане това? Слѣдъ колко прѣбраждания? Това ще стане въ бждеще, въ далечната вѣчностъ. Вѣчността пъкъ е областъ на истината. Тѣй щото, когато нѣкой

говори за вѣчността, азъ подразбирамъ истината. Вѣчността е образъ на истината, а истината е безгранична. Слѣдо ателно, всички нѣща се реализиратъ въ истината. Дали една идея ще се реализира слѣдъ година, двѣ, сто, хиляда или повече, това сж все граници на истината. Минута или вѣкъ, година или сто милиона години, това сж пакъ граници на истината. Туй показва, че човѣкъ може да постигне нѣщата и въ единъ моментъ, и въ милиони години. Каква е разликата въ тия два случая? Ако човѣкъ постигне своитѣ идеали въ продължение на милиони години, той ще изпита много тревоги и мжчения. Ако ги постигне въ единъ моментъ, почти нѣма да има тревоги. Запримѣръ, нѣкой казва: знаешъ ли, колко е патила главата ми, докато спечеля богатството, на което днесъ се радвамъ? Обаче, тѣзи придобивки сж външни, и тѣ не съставятъ обектъ на истината, нито обектъ на живота. Богъ е обектъ на живота. Който намѣри Бога, той ще разбере дълбокия смисълъ на живота.

Единъ день срѣщамъ единъ познатъ свещеникъ, който ми разправи нѣщо отъ живота си. Той ми каза: не зная, какво да правя. Кжща имамъ, дѣца имамъ, грижи има около тѣхъ, но Богъ ми взе попадийката, остави ме самъ да се справямъ въ живота. Докато тя бѣше жива, азъ бѣхъ сиромасъ, дѣцата малки, трудно се живѣеше. Като израснаха дѣцата, положението ми се подобри, но тя отиде. Днесъ, и да искамъ да се оженя, не мога, попъ съмъ. Обаче, дотетна ми вече това джубе! Какъ бихъ желалъ да се освободя отъ

него! Отиде ми попадийката! Правъ е човѣкътъ. Защо му е животъ безъ попадийка? Това значи: защо му е животъ безъ любовъ? Животъ безъ любовъ е подобенъ на попъ безъ попадийка.

Днесъ всѣки се оплаква, че любовта я нѣма, че попадийката си отишла. Това показва, че смисълътъ на живота е въ любовта. Каквото богатство и да има човѣкъ, ако нѣма любовъ, животътъ му е безсмисленъ. Послѣ, казвамъ на този попъ: твоята попадийка може да се върне, да възкрѣсне, защото любовта никога не умира. Твоята попадийка може да оживѣе, и още тази вечеръ може да дойде при тебъ. — Какъ? — Като обикнешъ Бога. — Какъ ще намѣря Бога? Какъ да Го обикна? Казвамъ: ако отъ редъ години насамъ ти ходишъ съ кадилницата, проповѣдвашъ на хората, говоришъ имъ за Бога, а самъ не знаешъ, дѣ е Той и какъ да Го намѣришъ, защо ги заблуждавашъ тогава? — Нека Богъ ме прости! И азъ самъ съмъ се объркалъ. По-добрѣ, ако можешъ, дай ми съвѣтъ, какъ да се освободя отъ това джубе, пъкъ азъ самъ ще си намѣря попадийка. — Правъ е човѣкътъ. Азъ прѣвеждамъ: джубето прѣдставя грѣховетѣ на хората, които ги отдалечаватъ отъ истината. Когато човѣкъ хвърли джубето отъ себе си, т. е. когато се отдалечи отъ грѣховетѣ си и когато истината оживѣе въ него, той пакъ ще си намѣри попадийката. И най-послѣ казвамъ на този попъ: хвърли джубето и трѣгни съ менъ!

— Ще помисля малко. И до днесъ той още мисли.

Сега казвамъ: хвърлете джубетата! Вашата попадия е навсѣкждѣ. Не влагайте надеждата си, дѣто не трѣбва. Съграждайте живота си върху тритѣ важни основи: върху Божията Любовь, Мъдрость и Истина! Дойдатъ ли Божията Любовь, Мъдрость и Истина у васъ, каквато работа и да ви дадатъ, ще извършите съ любовь. Не правете разлика между една и друга работа. Всѣка работа, колкото нищожна, или колкото малка да е, щомъ се върши въ името на Божията Любовь, Мъдрость и Истина, тя е добра; така свършена, работата, придобива голѣм ацѣнностъ. Казвате: какъ да любимъ, или какъ да придобиемъ Божията Любовь, Мъдрость и Истина? Азъ ще ви отговоря, както отговорихъ на попа: толкова години вече, какъ пишете любовни писма, защо казвате, че не знаете, какъ да любите? Вие говорите на хората за любовь, а при това питате, какъ да любите. Това е противорѣчие. Въ такова противорѣчие се намѣри и свещеникътъ. Той служи на Бога, проповѣдва на хората за любовь, а като му се каже, че има новъ начинъ, по който може да служи и да възкреси попадийката, той не върва и признава само стария начинъ. Не, само по новия начинъ той ще се домогне до пжтя, който води къмъ Божията Любовь. За това се изисква само една стѣпка напредъ, а именно: да рѣши човѣкъ да даде нѣщо отъ себе си, т. е. да принесе една велика жертва на Първото

Начало, на Бога. Направи ли това, и работитѣ му ще се уредятъ.

И тъй, отъ тази бесѣда искамъ да задържите въ ума си само основната мисль. Всички непотрѣбни мисли отъ нея могатъ да се изхвърлятъ, а да задържите само една, като най-потрѣбна. Тя ще бжде основната мисль. Казвате: какъ ще познаемъ, кои сж потрѣбни и кои непотрѣбни нѣща? Прѣдставете си, че получите единъ скжпоцѣненъ прѣстенъ, поставенъ въ кутийка, която е увита въ много книги. Прѣстенътъ съ кутийката тежи едва 25 гр., обаче, съ книгитѣ заедно тежи нѣколко килограма. Какво ще направите въ този случай? Ще развиете кутийката, ще я отворите, ще извадите прѣстена отъ нея и ще го турите на ржката си. Всичкитѣ книги, въ които прѣстенътъ бѣше увитъ, ще хвърлите настрана, като непотрѣбни. Само прѣстенътъ ще вземете, като потрѣбна вѣщь. Трѣбва ли да носите на гърба си празната кутия съ книгитѣ, въ които тя бѣше увита? Извадите ли прѣстена, кутията и книгитѣ не ви трѣбватъ. Слѣдователно, прѣстенътъ прѣдставя благоприятнитѣ условия въ живота на човѣка. Той е поржчителтъ, гарантътъ, който се подписва на една полица, срѣщу който подписъ вие можете да вземете пари отъ нѣкоя банка. Полицата, съ подписа на гаранта прѣдставя прѣпоржчителното писмо, което всѣки трѣбва да има.

Слѣдователно, прѣпоржчителното писмо е вѣрата. Безъ вѣра никждѣ не може да се отиде. Вѣрата е вжжето, върху което акро-

батътъ играе. Волята пъкъ прѣдставя върлината, която акробатътъ държи въ ржцѣтъ си за равновѣсие. Ако върлината се загуби, той все пакъ може да се държи на вжжето; обаче, скжса ли се вжжето, той е изгубенъ. Скжса ли се вжжето, ново вжже трѣбва да се постави. Това показва, че безъ вѣра по никой начинъ не може да се мине отъ единия до другия край. Искате ли да прѣминете вжжето отъ единия до другия край, непрѣменно трѣбва да го обтегнете, да вземете върлината въ ржка и да го прѣминете. Като прѣминете вжжето, тогава ще ви платятъ. И на цигуларя плащатъ, като свърши свиренето. Който ѳтива на лозето да копае, получава заплатата си, като свърши работата. Изобщо, на работника се плаща, слѣдъ като свърши работата си. Адвокатитѣ правятъ изключение отъ това правило. Когато на нѣкой адвокатъ даватъ да защитава едно дѣло, той казва: ще взема това дѣло, но прѣдварително трѣбва да ми се заплати. Понѣкога адвокатитѣ искатъ да се заплати прѣдварително поне половината отъ това, което имъ се пада за работата. Тѣ сж изгубили довѣрие въ хората и казватъ: на мнозина сме работили, но не сж плащали за труда ни, затова искаме прѣдварително да се осигуримъ. Въ духовния свѣтъ законътъ за плащането е сжщиятъ, какъвто и на физическия. Тамъ се плаща слѣдъ свършване на работата.

Сега, сжществениятъ въпросъ, върху който трѣбва да се спрете, е въпросътъ за потрѣбнитѣ и непотрѣбнитѣ нѣща. Потрѣбнитѣ

нѣща сж отъ категорията на прѣстена. Какво прѣдставя прѣстенътъ? Прѣстенътъ прѣдставя здравитѣ крака, ржцѣ, очи, уши и умъ на човѣка. Това подразбира: топло сърце, свѣтъль умъ, силна воля, широка душа и крѣпкъ духъ. Като изброявамъ, какво трѣбва да има човѣкъ, съ това той се ограничава. Или, ако кажа, че човѣкъ трѣбва да има вѣра, това още не значи, че той нѣма вѣра. Всѣки човѣкъ има вѣра, но не такава, каквато трѣбва. Вѣрата не може да се наложи по механически начинъ. Затова, казвамъ: безъ вѣра ще ходите! Какво подразбира това? Докато човѣкъ не се обезвѣри напълно, той не може да придобие вѣра. Съ други думи казано: докато човѣкъ не се обезвѣри, не изгуби вѣра въ лъжливото, въ прѣходното, въ което днесъ вѣрва, той не може да намѣри правия пѣтъ на истината. Запримѣрь, съ години вървите по единъ пѣтъ, докато най-послѣ изгубите вѣра въ него и казвате: нищо не постигнахъ въ този пѣтъ! Когато човѣкъ стане безвѣрникъ въ непостижимото, но придобие вѣрата, той е миналъ вече отъ безвѣрието въ вѣрата. Понѣкога става обратното: нѣкои отиватъ отъ вѣрата въ безвѣрието. Едни отиватъ отъ любовта въ безлюбието, а други — отъ безлюбието въ любовта. Това сж пѣтища, прѣзъ които хората вървятъ.

Като говоря за безлюбието и за любовта, не искамъ да кажа, че нѣмате любовъ, но много отъ съврѣменнитѣ хора криво разбиратъ любовта. Тѣ винаги я свързватъ въ образи на младъ момъкъ или на млада мома.

При това, тѣ знаятъ, че като дойде любовта, трѣбва да се даде нѣщо.

При единъ американецъ милионеръ отива една млада, красива мома и го запитва: искашъ ли нѣкой да те обича? Той я поглежда, а послѣ навеща главата си, мисли, какво да ѝ каже. Той знае, че ако го обича нѣкой, много долари ще излѣзатъ отъ кесията му. Той знае, че много ще му коштува красивата мома. Слѣдъ дълго мълчание той казва: този въпросъ е много труденъ. Елате слѣдъ нѣколко дни, тогава ще ви отговоря. Той се намира въ борба между любовта на паритѣ и красивата мома, която трѣбва да обича. Ако обикне момата, паритѣ ще хвъркнатъ. Съвременнитѣ хора искатъ да любятъ, знаятъ да любятъ, но иматъ прѣдъ видъ голѣмата жертва, която любовта изисква. Когато кажемъ на нѣкого, че трѣбва да люби Бога, той казва: искамъ да си поживѣя малко. Този човѣкъ не е готовъ да жертвува. Той е банкеръ, който обича паритѣ и казва: ще си помисля малко и тогава ще отговоря.

И тѣй, отъ всички се изисква ново разбиране на живота. За тази цѣль трѣбва да се направи вжтрѣшенъ прѣводъ на външния животъ, всѣки да види своята слаба страна. Запримѣрь, нѣкой казва: трѣбва да се обичаме! Казвамъ: безъ Бога любовта къмъ хората нищо не донася. Такава любовъ мяза на житното зрънце, посадено на камениста почва, или на празенъ житенъ класъ. Виждали ли сте, какъ сж щръкнали нагорѣ празнитѣ класове? Когато земледѣлецътъ погледне къмъ

щръкналият житни класове, въздъхне дълбоко и казва: празни сж тия класове! Не може да се надѣвамъ на тѣхъ. Послѣ погледне къмъ пълнитѣ класове, тежки, увиснали надолу и казва: хубаво е това жито!

Казвамъ: нѣма по-хубаво нѣщо въ живота отъ пълнитѣ класове! Пълнитѣ класове прѣдставятъ любовта на Бога къмъ насъ. Като влѣзе любовта у насъ, тя оплодотворява всичко, развива дѣятелността ни и осмисля нашитѣ мисли, чувства и постѣпки. Дойде ли любовта у насъ, ние ставаме силни, бодри и радостни. При любовта нашето състояние е подобно на този день: чисто, ясно небе; слънцето хубаво, приятно грѣе и врѣмето тихо, спокойно.

*

4. Бесѣда отъ Учителя, държана на 2 августъ, 1931 г. 5 ч. с.

ХИГИЕНА НА ЖИВОТА.

Ще прочега нѣколко стиха отъ 10 глава на Евангелието отъ Иоана.

За да подържа живота си, човѣкъ се нуждае отъ три важни, сжществени нѣща. Тѣ сж слѣднитѣ: свѣтлина, животъ и любовь. Свѣтлината открива физическия свѣтъ и помага за разбиране на живота. Ако човѣкъ не разбира законитѣ на свѣтлината, той не може да разбере законитѣ на живота; ако не разбере живота, той не може да разбере законитѣ на любовта. Ако човѣкъ не разбере законитѣ на свѣтлината, на живота и на любовта, въ него ще се зароди вжтрѣшно разногласие. Вжтрѣшното разногласие създава външенъ дисонансъ.

Въ органическия свѣтъ свѣтлината е свързана съ храната, която човѣкъ употребява. Безъ свѣтлина и топлина, никаква храна не може да се създаде. Слѣдователно, човѣшкиятъ стомахъ се намира въ пълна зависимостъ отъ свѣтлината и топлината. Храната е необходима за доставяне на ония елементи, чрѣзъ които животътъ се проявява. Днесъ всички хора, всички живи сжщества, отъ най-малки до най-голѣми, се стремятъ къмъ щастие, къмъ осигуряване. Такъвъ стремежъ сжествува и въ сѣмействата, въ обществата, въ народитѣ. Всички се стремятъ къмъ организиране. Питамъ: кои успѣватъ въ този стре-

межъ? По-разумнитѣ сѣмейства, общества и народи, които разбиратъ законитѣ на свѣтлината, на живота и на любовта, тѣ могатъ донѣкждѣ да се организиратъ, да жизѣятъ по добръ. Останалитѣ, които не разбиратъ тѣзи закони, изпадагъ въ суевѣрие и нищо не постигатъ. Защо става това? — Понеже тѣ търсятъ щастието въ началото на живота си, въ началото на всѣка работа, когато щастието седи въ крайния резултатъ на живота.

Всички съврѣменни хора се стремятъ да растатъ, да забогатяватъ, да станатъ учени, силни, съ една дума — да придобиятъ щастието. Слѣдователно, ако щастието е цѣль въ живота, тогава всѣки трѣбва да се стреми да изучи пжтищата, по които може да се дойде до щастието. Безъ щастие животътъ нѣма външенъ изразъ. На земята изразъ на щастието е здравето. Първото важно нѣщо за човѣка е здравето. Човѣкъ трѣбва да бжде здравъ! Обаче, здравето зависи отъ физиологическото съотношение между човѣшкитѣ органи. Ако дѣятелността между мозъка, дробоветѣ и стомаха е правилна, тогава и здравето на човѣка е добро. Тѣзи три органа съставятъ три велики свѣта. Мнозина смѣсватъ търбуха на човѣка съ стомаха и казватъ: човѣкъ не трѣбва много да яде. Търбухъ и стомахъ сж двѣ нѣща съвършено различни. Стомахътъ е свѣтъ, напълно независимъ отъ търбуха. Въ стомаха на човѣка има десетъ милиона работници клѣткитѣ — които се занимаватъ съ храносмилането. Ако на всѣки работникъ се плаща само по единъ левъ надница,

на день трѣбваше да се плаща по десетъ милиона лева за храносмилането. Оттукъ се вижда, каква грамадна работа вършатъ тия клѣтки. Това говори и за голѣмото количество енергия, която природата харчи за подържане живота на тия клѣтки. И слѣдъ всичко това хората не цѣнятъ живота. Защо? — Защото тѣ не подозиратъ даже, колко много сжщества работятъ за тѣхъ даромъ и каква енергия изразходва природата за подържане на живота.

Съвършеннитѣ хора, управляващи, учени и философи, сж заети съ една отвлѣчена идея: да внесатъ въ живота законность, справедливостъ, щастие, безъ да разбиратъ законитѣ на щастieto. Въпрѣки този стремежъ на хората, почти никждѣ не се срѣщатъ идеални сѣмейства, общества или държави. Това се дължи на обстоятелството, че между тритѣ свѣта — физически, сърдеченъ и умственъ, нѣма хармония, нѣма правилни съотношения. Запримѣръ, ако свѣтлината, която прониква въ очитѣ, е много силна, очитѣ веднага се свиватъ, понеже не могатъ да издържатъ на тази свѣтлина. Иначе, тя ще причини голѣма врѣда на очитѣ. Ако пъкъ свѣтлината е много слаба, тогава очитѣ се разтварятъ широко, като у нощнитѣ птици, за да приематъ повече свѣтлина. Обаче, това чрѣзмѣрно разтваряне на очитѣ създава другъ дефектъ. Очитѣ на човѣка не трѣбва да бждатъ нито като очитѣ на нощнитѣ птици, нито като тия на дневнитѣ. Тѣ не трѣбва да бждатъ нито много широко отворени, нито много свити. Хора,

на които очитѣ сж широко отворени, иматъ понятия за живота споредъ свѣтлината на нощта; тия пъкъ, на които очитѣ сж свити, тѣ иматъ понятия за живота споредъ свѣтлината на деня. Това сж двѣ различни категории хора, които нѣматъ и не могатъ да иматъ помежду си допирни точки. Какво може да се роди въ нощта? Прѣзъ нощта житото не расте и плодоветѣ не зрѣятъ. Нощта е създадена само за почивка. Истинскиятъ животъ, истинското растене и узрѣване става денемъ. Нощемъ се обработватъ материалитѣ, които организъмътъ е възприелъ прѣзъ деня.

Казвамъ: нощта прѣдставя страданията въ живота, а денътъ — радоститѣ. Казвате: защо идатъ скърбитѣ и страданията? — Между страданията и радоститѣ има извѣстно съотношение. Скърбитѣ, страданията сж необходими за почивка на човѣка, а радоститѣ — за работа. Внѣтъ отъ живота скръбта и радостта не сжществуватъ, нито могатъ да се отдѣлятъ отъ него. Ако отдѣлите скърбитѣ и радоститѣ отъ живота, послѣдниятъ напълно ще се обезсмисли. И тогава, нѣма по-страшно страдание за човѣка отъ това, да се обезсмисли живота му. Само при това положение човѣкъ вижда, че страданията, както и радоститѣ въ живота сж на мѣстото си. Обаче, ако страданията и радоститѣ не могатъ да се използватъ правилно, тѣ не сж изиграли ролята си. Който не е използвалъ радоститѣ и страданията, той се намира въ положението на слѣпецъ и не вижда благата, които

минаватъ прѣдъ него. Запримѣрь, срѣщате човѣкъ, който разполага съ голѣмо материално богатство, изразено въ пари, но живѣе въ постояненъ страхъ, да не взематъ паритѣ му, да не ги изгуби по нѣкакъвъ начинъ и да стане сироманъ. Питамъ: какво се ползува този човѣкъ отъ своето богатство? Каква радостъ му носи това богатство? — Никаква. Този човѣкъ живѣе въ страхъ, въ мѣчение, да не изгуби своето щастие. Слѣдователно, щастие-то или благото на този човѣкъ му причинява повече страдания, отколкото радости. Кога благото на единъ човѣкъ му създава страдание, а не радостъ? — Когато хората около него искатъ да бждатъ богати, безъ да работятъ. Нещастие-то на съврѣменнитѣ хора седи въ това, че малцина отъ тѣхъ обичатъ да работятъ. Всѣки иска да работи, колкото може по-малко. И азъ съмъ съгласенъ съ това. Чрѣзмѣрниятъ трудъ е неразуменъ. Ние не сме дошли на земята да ставаме роби на труда. Чрѣзмѣрниятъ трудъ подразбира стремѣжъ на хората къмъ богатство, къмъ осигуряване. Трудътъ трѣбва да се замѣсти съ разумна работа, а разумна работа може да има само тогава, когато между хората сжществува поне една допирна точка.

И тъй, ако между хората сжществува поне една допирна точка, тѣ ще могатъ да направятъ разумна връзка между свѣтлината, живота и любовта. Свѣтлината прѣдставя сборъ отъ съзнанията на всички живи сжщества, отъ най-малкитѣ до най-голѣмитѣ, включвайки и човѣка. Животътъ прѣдставя вжтрѣш-

ната страна на цѣлокупния животъ. Това показва, че между всички живи същества има обща допирна точка, понеже всички живѣятъ, т. е. въ живота на всички има нѣщо общо. Обаче, животътъ на човѣка се различава отъ живота на останалитѣ същества по своята разумность. Въ този смисълъ само човѣкъ живѣе. Разумността е най-цѣнното въ човѣшкия животъ. Думата „животъ“ подразбира разумность. Дѣто нѣма разумность, и животъ нѣма. Има ли разумность, даже най-слабо проявена, тамъ и животъ има. Любовта прѣдставя Божествения свѣтъ, върху който сж построени всички останали свѣтове. Грѣшката на съврѣменнитѣ хора седи въ това, че тѣ отдѣлятъ Бога отъ любовта, т. е. отъ свѣта, на който всичко се крѣпи. Вънъ отъ любовта Богъ не съществува. Вънъ отъ любовта не можемъ да познаемъ Бога. Както не познаваме Бога вънъ отъ любовта, сжщо така не можемъ да познаемъ човѣка вънъ отъ разумния животъ.

Слѣдователно, любовта е идейната, възвишената страна на живота. Съ нея, именно, човѣкъ трѣбва да се занимава. Тя прѣдставя още и свѣтлината на живота му. Докато човѣкъ люби, той вижда; прѣстане ли да люби, животътъ му се помрачава, и той вече не вижда. Силитѣ, които поддържатъ общия животъ, се взиматъ отъ тритѣ главни елемента въ него: отъ свѣтлината, отъ живота и отъ любовта. Сжщото може да се каже частно и за човѣка. Той може направо да черпи енергия за поддържане на своя организъмъ отъ

свѣтлината, ако знае нейнитѣ закони; отъ живота, ако го разбира, и отъ любовта, ако се стреми къмъ нея. Тѣзи сж тритѣ източника, отъ които човѣкъ може да черпи сила, животъ и здраве. Има ли тѣзи нѣща въ себе си, той е придобилъ истинското щастие на земята.

Христосъ казва: „Азъ съмъ добриятъ пастиръ: добриятъ пастиръ душата си полага за овцитѣ.“ Подъ думитѣ „добъръ пастиръ“, Христосъ подразбиралъ благоприятнитѣ материални условия, които трѣбва да се даватъ на всички хора. Подъ думата „овци“ пъкъ подразбиралъ разумнитѣ хора. Подъ думата „пастиръ“ подразбиралъ Божественото начало въ човѣка, на което той всѣкога може да разчита. Както тѣлото не може безъ глава, така и стадото не може безъ пастиръ. Пастирътъ въ човѣка е неговата глава; овцитѣ, това сж дробоветѣ, а свѣтлината, това е стомахътъ, отъ който той трѣбва да черпи енергия за живота си.

Казвамъ: какъвто и да е човѣкъ, колкото и да е добъръ, ако не разбира законитѣ на свѣтлината, той нѣма да се ползува отъ нея; ако не разбира законитѣ на свѣтлината, той нѣма да има правилни схващания за свѣта и ще го разглежда като изложба на картини. Обаче, има правила, методи, чрѣзъ които човѣкъ може да използва свѣтлината. Понѣкога неразположението на човѣка се дължи на редъ аномални съчетания, прѣдизвикани отъ неправилното възприемане на свѣтлината. Научно казано: понеже свѣтлината е различно складирана въ разнитѣ ви

дове храни, вслѣдствие на това едни отъ тѣхъ се отразяватъ благотворно, а други — неблагоприятно върху човѣшкия организъмъ. Онѣзи храни, които се отразяватъ неблагоприятно върху човѣшкия организъмъ, често ставатъ причина за неговото неразположение. Слѣдователно, хранитѣ, които хората употребяватъ, прѣдставятъ свѣтлина, складирана въ разнитѣ органи по различни начини. Оттукъ, всѣки човѣкъ, който иска да бже здравъ, трѣбва да употребява такива храни, които да съотвѣтствуватъ на неговия организъмъ. Въ това седи истинската хигиена на живота.

И тъй, хигиената на живота трѣбва да започне съ правилното използване на свѣтлината, складирана въ растенията и плодовете. Ако възприетата свѣтлина не може да се прѣвърне въ жива енергия, ние казваме, че храната не е добръ асимилирана, т. е. между храната и дадения организъмъ нѣма съотвѣстствие. Сегашнитѣ хигиенисти и физиолози често прѣпоръчватъ на човѣка такива храни, съ които не се постига желаемата цѣль. Едни хигиенисти прѣпоръчватъ на хората месна храна, а други — вегетарианска, но понѣкога вегетарианската храна отъ извѣстни масла се разваля толкова много, че е въ състояние да разстрои стомаха дори повече отъ месната. За да се избегнатъ тѣзи разстройства, човѣкъ трѣбва да се добере до онази храна, която природата е опрѣдѣлила специално за него. Този е единъ отъ важнитѣ въпроси, върху който всѣки разуменъ човѣкъ трѣбва да се замисли.⁸ Не е важно, какво е писано въ кни-

гитѣ по този въпросъ, но всѣки човѣкъ трѣбва самъ да намѣри своята храна, както това правятъ животнитѣ. Кой е научилъ овцата да пасе трѣва? При това, кой я е научилъ да избира трѣва специална за нея? Безъ да е чела нѣкаква научна книга, овцата знае, каква трѣва да пасе. Овцата сама избира храната си, а съврѣмениятъ човѣкъ трѣбва да чете редъ научни книги, за да разбере, коя храна е добра, и коя не. Относно избора на храната, природата е вложила въ човѣка вжтрѣшенъ инстинктъ, или вжтрѣшно чувство за разпознаване. И ако човѣкъ се върне къмъ своето първично състояние на чистота, той ще дойде до положение да различава, коя храна е добра и опрѣдѣлена специално за него. Ако човѣкъ се остави на природата, тя да го ръководи, той ще разрѣши правилно не само въпроса съ храната, но ще знае положително, какъвъ животъ трѣбва да води и какъ да живѣе.

Днесъ съврѣменнитѣ хора говорятъ за възпитание на младитѣ, прилагатъ редъ нови правила и методи, въпрѣки това малко постижения иматъ. Защо? — Защото сж се отклонили отъ първичния животъ. Майката дълго врѣме учи дъщеря си, какъ трѣбва да живѣе, но все ненаучена остава. Питамъ: какъ възпитаватъ птицитѣ малкитѣ си? Какъ имъ прѣдаватъ науката за живота? Когато единъ птичи синъ ще се жени, той съвѣтва ли се съ майка си и съ баща си, коя другарка да си избере и какъ да живѣе? Той не се съвѣтва съ тѣхъ, защото тази наука е вложена

въ него. Майката и бащата не правятъ въпросъ даже, защо синътъ имъ избира тази, а не онази мома за своя другарка. Тѣ сж напълно съгласни съ неговия изборъ. Когато пчелитѣ се роятъ, майката и бащата напушатъ стария кошеръ, оставятъ го на синоветѣ и дъщеритѣ си, а тѣ отиватъ въ новъ. Сжщиятъ законъ се прилага и между птицитѣ: старитѣ напушатъ гнѣздото си, оставятъ го на младитѣ, а тѣ започватъ да си правятъ ново гнѣздо. Въ човѣшкия свѣтъ е точно обратнo: майката и бащата оставатъ въ старата кжща, а младитѣ излизатъ вънъ, на нова кжща.

Азъ изнасямъ тия факти, за да обърна внимание на обстоятелството, че откакъ хората сж се отклонили отъ правия пжтъ, тѣ сж забравили всичко онова, което първоначално имъ било прѣдадено и днесъ отново го учатъ. Тѣ се намиратъ въ противорѣчие и често се запитватъ: кой ще ни учи? Кой ще ни възпитава? Тѣ забравятъ, че тия знания сж вложени у тѣхъ и лесно ще ги възобновятъ. Кога? — Като се върнатъ къмъ първичния животъ, къмъ живота на чистотата. Ако птицата може сама да се ориентира въ живота си, ако микробата знае, какъ да живѣе, колко повече човѣкътъ, като разумно сжщество, направенъ по образъ и подобие Божие, ще може самъ да се справи въ живота!

Казвамъ: който иска правилно да се развива, той трѣбва да разбира законитѣ на свѣтлината, на живота и на любовта. Днесъ, запримѣръ, не само обикновенитѣ хора, но и официалнитѣ философи, учени, писатели не

знаятъ и не разбиратъ, какво свѣтлината иска отъ тѣхъ; тѣ не разбиратъ, какво животътъ иска отъ тѣхъ и най-послѣ тѣ не разбиратъ, какво любовта иска отъ тѣхъ. Затова, именно, тѣ не разбиратъ, какво прѣдставятъ свѣтлината, животътъ и любовта. Всички хора казватъ, че Богъ е Любовь, но какво е отношението на Божията Любовь къмъ тѣхъ, тѣ не знаятъ. Обаче, ако хората проявятъ правилно Божията Любовь въ живота си, съ това тѣ ще поставятъ основа на единъ разуменъ животъ. Разумниятъ животъ е животъ на безсмъртие, животъ безъ страдания и мжчения. Безъ Божията Любовь, вие ще имате животъ, пъленъ съ страдания и ограничения. Обаче, човѣкъ не е дошълъ на земята да страда. Той е дошълъ да учи, да се развива правилно. Ако запитатъ съврѣменнитѣ хора, защо сж дошли на земята, тѣ не могатъ да отговорятъ. Какво прѣдставя земята, и това не знаятъ. Земята има форма на параходъ, който нѣкога е ималъ много кумини. Днесъ сж останали само 56 кумина, т. е. 56 вулкана, които постоянно димятъ. Тоза показва, че земята продължава да пжтува въ пространството. Хората сж пжтници на този параходъ и разискватъ въ него по разни въпроси: лични, сѣмейни, обществени, народни. Единъ день земята ще пристигне на пристанището си, ще изсвири съ своята тржба и ще каже: всички пжтници да излѣзатъ на брѣга, вѣнъ отъ парахода! Отъ пристанището пжтниците ще продължатъ живота си на сухо, а параходътъ ще се върне на-

задъ, да вземе други пътници, които да доведе на сжщото пристанище.

И тъй, когато нѣкой казва, че ще напусне този свѣтъ, това е вѣрно по отношение на земята. Ученитѣ казватъ, че единъ денъ земята ще изгуби възможността да храни хората, и тѣ ще трѣбва да търсятъ друго мѣсто, на което да се прѣселятъ. Ние вѣрваме въ многократността на живота. Животътъ не е еднократенъ, но продължава вѣчно. Той нито се дѣли, нито умира. Външнитѣ форми се разрушаватъ, а животътъ продължава — нищо не е въ състояние да го умъртви, т. е. да го унищожи. Животътъ е посиленъ отъ смъртта. За него нѣма смъртъ, но хората мислятъ, че ще умратъ. Въ това отношение тѣ мязатъ на Настрадайнъ Ходжа, който казвалъ: „Когато жена ми умре, половината свѣтъ умира; когато азъ умра, съ менъ заедно цѣлиятъ свѣтъ умира.“ И съврѣменнитѣ хора мислятъ по сжщия начинъ. Тѣ казватъ: докато ние живѣемъ, цѣлиятъ свѣтъ живѣе; щомъ ние умремъ, заедно съ насъ и свѣтътъ умира. — Това не е никаква философия.

Подъ думата „смъртъ“ се разбира минаване отъ една форма въ друга, отъ единъ животъ въ другъ. Да минешъ отъ по-низко на по-високо стѣпало въ живота, тази смъртъ има смисълъ. Обаче, да умрешъ и да слѣзешъ по-низко, отдѣто си билъ, тази смъртъ нѣма смисълъ. Когато казватъ, че съ смъртта всичко свършва, това е заблуждение, това е крива мисълъ. Свършването се отнася само до

външнитѣ форми, до външнитѣ условия, при които човѣкъ по-рано е живѣлъ. Дѣтинството на човѣка продължава седемъ години, отъ 1—7 г.; отъ 7—14 годишна възраст човѣкъ минава своето юношество, а отъ 14—21 г. той става младъ момъкъ, завършва своето пълнолѣтие. Слѣдъ пълнолѣтието си човѣкъ възмъжава и започва постепенно да остарява. Питамъ: дѣ останала младостъта на този човѣкъ? Младостъта само се е видоизмѣнила, но младиятъ човѣкъ не е умрѣлъ. Юношътъ сжщо така не е умрѣлъ. Най-послѣ и дѣтето не е умрѣло. Това сж фази на единъ и сжщъ животъ, който на физическия свѣтъ достига своя прѣдѣлъ на развитие до стареца. Старецътъ заминава отъ този свѣтъ въ другъ и вмѣсто него, нѣкъждѣ се ражда малко дѣте.

Слѣдователно, това, което на физическия свѣтъ наричатъ смъртъ, не е нищо друго, освѣнъ смѣна на формитѣ: старецътъ заминава, дѣтето дохожда. Човѣкъ не умира, но промѣня формата и мѣстото си. Той излиза отъ една кжща и влиза въ друга. Казвате: какво стана съ стария човѣкъ? Той напусна старата си кжща, понеже бѣше нехигиенична, за да влѣзе въ нова, чиста, хигиенична. Ако го търсите въ новата кжща, той ще ви каже: моля, ще ме извините, че не мога да ви приема. Скоро съмъ се прѣмѣстилъ въ тази кжща, не съмъ се наредилъ още. Ще почакате нѣколко години, докато се наредя. Тогава ще ви приема да ми гостувате.

Този е новиятъ начинъ за разбиране на живота. Вие казвате: отиде стариятъ човѣкъ!

Богъ да го прости! — Дѣ отиде? — На онзи свѣтъ, на небето. Който разбира нѣщата по този начинъ, той ще се намѣри въ противорѣчието, въ което изпадналъ единъ вѣрващъ, като слушалъ проповѣдъта на единъ английски проповѣдникъ за онзи свѣтъ. Дъщерята на този вѣрващъ наскоро заминала за онзи свѣтъ, затова той запиталъ проповѣдника: като проповѣдвашъ за онзи свѣтъ, кажи ми, моля ти се, дѣ е моята дъщеря, която наскоро напусна този свѣтъ? Проповѣдникътъ отговорилъ: дъщеря ти е на небето. Единъ отъ присѣдстваващитѣ въ събранието, който седѣлъ близо до този баща, казалъ: господине, вашата дъщеря не е на небето, но въ събранието, при васъ. Проповѣдникътъ казва, че дъщерята е на небето, но не я вижда. Богомолецътъ казва, че дъщерята е въ събранието, при баща си, и я описва, каква е на ръстъ, какви очи има, каква коса и т. н.; сжщеврѣменно той казва на бащата, какво иска дъщеря му отъ него. Кой отъ двамата говори истината? Проповѣдникътъ твърди нѣщо, което не вижда, а богомолецътъ твърди това, което вижда и знае положително.

Мнозина мислятъ, че съ смъртта всичко свършва. Ако е така, и това е добрѣ, но ако умрѣлиятъ и като умрѣлъ може да говори, какво ще кажете на това? Ако се приближите при единъ умрѣлъ и се разговаряте съ него, умрѣлъ ли е той? Не е умрѣлъ. Да умре нѣкой, това подразбира свършено изчезване на неговото съзнание и абсолютно забравяне на себе си; обаче, това

не става. Защо? — Защото такава нѣщо не съществува и въ самата природа. Това, което ние наричаме смъртъ, е врѣменно прѣнасяне отъ едно мѣсто на друго. Когато нѣкой умре, той постепенно се забравя отъ другитѣ, изчезва отъ тѣхното вниманиѣ, но за себе си, за своето съзнание, той никога не прѣстава да съществува. Забѣлѣжете, въ физическия животъ, вниманието на човѣка често се отклонява отъ единъ прѣдметъ и се спира върху другъ. Защо? По-силното впечатление отъ нѣкой прѣдметъ винаги отвлича вниманието на човѣка отъ прѣдмета, който по-слабо го е интересувалъ. И наистина, човѣкъ може да бѣде мъртавъ по отношение на прѣдмети, които му правятъ слабо впечатление, и живъ — по отношение на такива, които му правятъ силно впечатление.

Слѣдователно, вниманието на човѣка лесно се отклонява отъ единъ прѣдметъ на другъ, отъ едно мѣсто на друго. И затова, щомъ единъ прѣдметъ, или едно лице не съществува за неговото внимание, той казва, че това лице, или този прѣдметъ е мъртавъ. Този прѣдметъ е умрѣлъ само за него, но не и за всички. Като наблюдавате нѣкой старъ човѣкъ, ще видите, че той жиѣе на физическия свѣтъ, но често прѣминава въ съзнанието си и въ духовния свѣтъ. Той едноврѣменно живѣе въ два свѣта. Когато е живъ за физическия свѣтъ, той е мъртавъ за духовния. И обратно: ако за духовния свѣтъ е живъ, за физическия е мъртавъ. По вѣтрѣшно чувство човѣкъ схваща, че има вѣченъ животъ, затова се при-

готвя да мине отъ едно състояние въ друго, т. е. отъ живота на смъртта, на безлюбието, въ живота на безсмъртието, на любовта.

И тъй, ако човѣкъ разбере живота въ неговия тѣсенъ смисълъ и прѣнебрегне свѣтлината, той ще бжде мъртавъ за свѣтлината. Дали е изгрѣло слънцето или не, той не се интересува отъ това, защото е напълно съсредоточенъ въ мисълта си само за живота. Ако пъкъ разбере любовта, той ще се интересува изключително отъ нея и нѣма да обръща внимание на проявитѣ въ живота. Това се отнася за частичния животъ; обаче, съзнанието на човѣка едновременно може да бжде будно и за живота, и за свѣтлината, и за любовта, т. е. и за физическия, и за духовния, и за Божествения свѣтъ. Ако човѣкъ въ физическия животъ игнорира свѣтлината, стомахътъ му ще отслабне, а оттамъ и тѣлото; ако игнорира живота, дробовѣтъ му ще отслабнатъ; ако игнорира любовта, мозъкътъ му ще отслабне. Тѣй щото, когато се нарушаватъ законитѣ на свѣтлината, стомахътъ страда; когато се нарушаватъ законитѣ на живота, дробовѣтъ страдатъ; когато се нарушаватъ законитѣ на любовта, мозъкътъ, главата страда. Питамъ: дѣ е човѣкътъ — въ стомаха, въ дробовѣтъ или въ мозъка?

Сега, като имаме прѣдъ видъ тритѣ важни нѣща — животътъ, свѣтлината и любовта, ще срещнемъ три категории хора. Едни отъ тѣхъ се прѣдаватъ изключително на живота, искатъ да го изучатъ въ неговитѣ най-малки подробности, вслѣдствие на което оти-

ватъ до крайности. Религиознитѣ хора пъкъ сж прѣнебрегнали физическия животъ, прѣнебрегнали сж свѣтлината, вслѣдствие на което живѣли въ пустини, въ манастири, но и по този начинъ не сж намѣрили смисъла на живота. Тѣ сж отричали физическия животъ за смѣтка на духовния. Трета категория хора сж изпадали въ дълбокъ мистицизмъ, съ единствената цѣль да познаятъ любовта, но и по този начинъ не сж намѣрили смисъла на живота. И това сж крайности. Пътътъ на мистика не е лошъ, но той не трѣбва да прѣдава своето мистично разположение на хора, които нѣматъ неговата опитностъ. За да разбере човѣкъ смисъла на живота и да бжде полезенъ и за себе си, и за другитѣ, той трѣбва да започне отъ физическия свѣтъ, отъ свѣтлината и постепенно да отива къмъ духовния и Божествения свѣтъ. Който разбира живота правилно, той трѣбва да изучава еднакво и тритѣ свѣта. Свѣтлината, въ която живѣемъ, не е произволно нѣщо. Тя прѣдставя изворъ на блага, които трѣбва да се използватъ. Ако ние можемъ да прѣработимъ физическата енергия въ духовна и да я прѣнесемъ въ духовния свѣтъ, това подразбира прѣнасяне на физическитѣ богатства въ духовния свѣтъ. Това, именно, Христосъ ималъ прѣдъ видъ, което изказалъ въ стиха: „Събирайте съкровища за небето, дѣто ни молецъ ги яде, нито рѣжда разяжда!“ Слѣдователно, хората трѣбва да научатъ законитѣ на живота, на свѣтлината и на любовта и да ги прилагатъ, ако искатъ да бждатъ щастливи.

Не е достатъчно само да знаят законитѣ, но да ги прилагатѣ. Мнозина казватѣ: писано е, че нивата трѣбва да се разоре дълбоко. Обаче, тѣ не я разораватѣ така. Писано е, че нивата трѣбва да се посѣе съ добро сѣме. Обаче, тѣ не я насаждатѣ съ добро сѣме. Писано е, че трѣбва да се прави добро. Обаче, тѣ не правятѣ добро. И слѣдъ всичко това, тѣ очакватѣ добри резултати. Не, знания, които не се прилагатѣ въ живота, не даватѣ резултати.

Питамъ: ако човѣкъ не може да внесе въ ума си най-възвишени мисли, въ сърцето — най-благородни чувства и въ волята — най-прилични постѣпки, какъ ще изрази живота си? Ако не може да даде изразъ на своя животъ, чрѣзъ своитѣ мисли, чувства и постѣпки, колкото и да говори за живота, свѣтлината и любовта, той нищо нѣма да се ползува. Истинскитѣ постижения се придобиватѣ само тогава, когато човѣкъ влѣзе въ връзка съ живота, свѣтлината и любовта. При това, тази връзка не трѣбва да бѣде еднократна, но многократна. Запримѣрь, съ раждането си още човѣкъ е направилъ връзка съ живота, но за да не го изгуби, той трѣбва непрѣкъснато да възстановява тази връзка. По сѣщия начинъ той трѣбва постоянно да възстановява връзката си съ свѣтлината и съ любовта. Връзката съ любовта може да се поддържа само съ мисълта за Бога. Връзката съ живота пѣкъ се поддържа съ любовъ къмъ хората. Който не обича хората, той не може да има животъ. Връзката съ свѣтлината се по-

държа съ любовь къмъ физическия животъ. Който не обича физическия животъ, той не може да има никакво отношение къмъ свѣтлината. Най-главнитѣ, най-високитѣ нѣща въ физическия животъ сж свѣтлината и топлината, затова ние трѣбва да обичаме цѣлокупно този животъ. Слѣдователно, безъ свѣтлина и топлина ние не можемъ да разберемъ отношенията, строежа и проявитѣ на цѣлокупния животъ. Щомъ не разберемъ живота, и любовьта нѣма да разберемъ.

Христосъ казва: „Азъ съмъ пжтьтъ, истината и животътъ“. Ако човѣкъ разбере пжтя и живота, той ще разбере и истината. Истината пжкъ включва въ себе си всички разбрани нѣща. Лъжата включва въ себе си неразбранитѣ нѣща. Разбранитѣ нѣща внасятъ животъ, а неразбранитѣ — смъртъ. Казано е: „Истината ще ви направи свободни“. Тя съдържа въ себе си всички условия, въ които животътъ, свѣтлината и любовьта се проявяватъ въ своята пълнота. Стихътъ: „Азъ съмъ пжтьтъ, истината и животътъ“, може да се прѣведе съ думитѣ: „азъ съмъ свѣтлината, животътъ и любовьта.“ Пжтьтъ прѣдставя физическия животъ. Животътъ прѣдставя човѣка. При това, животътъ се проявява само въ истината, въ мъдростта и въ любовьта. Това подразбиралъ Христосъ съ думитѣ, изказани въ стиха: „Азъ съмъ добриятъ пастирь.“ Слѣдователно, всѣки може да бжде добъръ пастирь за себе си: добъръ пастирь за своитѣ мисли, добъръ пастирь за своитѣ чувства и добъръ пастирь за своитѣ постѣпки. Това е

проповѣдвалъ Христосъ прѣди двѣ хиляди години, което и днесъ може да се приложи въ частичния и въ цѣлокупния животъ.

*

5. Бесѣда отъ Учителя, държана на
2 августъ, 1931 г. 10 ч. с.

СЪЧЕТАНИЕ, ПРИЛОЖЕНИЕ И ИЗПЪЛНЕНИЕ.

Днесъ ще говоря върху три думи — съчетание, приложение и изпълнение, които трѣбва да останатъ въ ума ви за вѣчни врѣмена. Казвате: ще запишемъ тѣзи думи, да не ги забравимъ. Не е достатъчно само да ги запишете на книга, но трѣбва да отворите сърцата и умоветъ си, да разбирате. Отъ тѣзи три думи ще зависи вашиятъ прогресъ.

Сега, ще обясня смисъла на тия три думи. Съчетанието подразбира правилно съпоставяне между всички реални нѣща, които Богъ е създалъ. Съчетание може да има въ мислитъ, въ чувствата и въ постѣпкитъ на човѣка. Съчетание може да има между духоветъ, между хората, между ангелитъ, както и между боговетъ. Съчетание може да има между два и повече тона. Съчетанието между тоноветъ трѣбва да става не само теоретически, но и на практика. Искатъ ли съчетанието да става правилно, изпѣйте тѣзи тонове единъ, два, три и повече пѣти, докато тѣ започнатъ да звучатъ хармонично. Ако искате да изпълните нѣкакво музикално парче, да го изсвирите или изпѣете, повтаряйте го много пѣти въ ума си, докато отвѣтрѣ го изпълните добрѣ. Щомъ го изпълните добрѣ, вие ще останете доволни отъ себе си, че можете да пѣете или свирите правилно.

Казвамъ: когато между всички удсве на човѣшкия организъмъ съчетанието, приложението и изпълнението ставатъ правилно, човѣкъ се усѣща здравъ, веселъ и доволенъ. Отсѣтствува ли тази хармония между организъмъ на човѣшкото тѣло, той изгубва здравето, разположението и щастието си. Запримѣрь, ставате сутринъ, но усѣщате болки въ единия си кракъ. Въ случая болниятъ кракъ е аристократъ, който казва на човѣка, т. е. на слугата си: ти знаешъ ли, че азъ съмъ боленъ? Искамъ да ме свивашъ и разпускашъ полека, да ме разтривашъ, съ една дума да ме лѣкувашъ. Каквото ти заповѣдамъ, ще изпълнишъ! Ти ще му разправяшъ, че имашъ жена, дѣца, имашъ работа, че си търговецъ, не можешъ да напускашъ търговията си. — Не, жена, дѣца, търговия — всичко ще оставишъ настрана. Освѣнъ мене, освѣнъ моята болка, нищо друго не трѣбва да те занимава. Всичко останало е празна работа. — Искамъ да се помоля, да се разговоря малко съ Бога. — При мене ще се молишъ! Нѣма кждѣ да ходишъ сега. Тѣй щото, ако те боли единъ кракъ, единъ господаръ имашъ; ако те болятъ двата крака, двама господари имашъ. Казвашъ: само на единъ господаръ да служишъ, не е лесна работа; дойде ли да служишъ на двама, то е цѣло робство. Единиятъ кракъ разтривашъ, свивашъ и разпускашъ, обръщашъ налѣво-надѣсно; послѣ започвашъ същата история съ втория, докато погледнешъ, цѣлиятъ день отишълъ. Разбира се, че ще отиде. Не е лесно да се слугува на двама

господари. Какво е положението на човѣкъ съ здрави крака? Още отъ сутринята краката сж готови за работа. Тѣ отиватъ при човѣка, т. е. при господаря си и казватъ: господарю, какво ще заповѣдашъ? Господарьтъ трѣгва на работа, и тѣ трѣгватъ съ него. При това положение, и господарьтъ е доволенъ, и двамата слуги, т. е. двата крака сж доволни и щастливи. Това значи правилно съчетание, приложение и изпълнение.

Казвамъ: и въ религиозно отношение много хора мязатъ на болния кракъ. Седи нѣкой религиозенъ, мълчи, мисли, не е доволенъ нѣщо. Защо е недоволенъ? — Животъ има, недоволенъ е; умъ има, недоволенъ е; сърце има, недоволенъ е; богатство има, недоволенъ е; жена, дѣца, приятели има, пакъ е недоволенъ. Защо? — Кракътъ го боли. — Коя е причината за болката на крака? — Не е важно това. За васъ е важно обстоятелството, че кракътъ ви боли, и тази болка ви кара да имате особено мнѣние за всичко около васъ. Клѣткитѣ въ болния кракъ се разправятъ помежду си, дѣлятъ богатството си, воюватъ — цѣла анархия е настанала въ тѣхното царство. Докато войната не се прѣкрати, тѣ все ще воюватъ помежду си и ще казватъ на господаря си: ще знаешъ, че сега ние воюваме! Щомъ свършимъ войната, каквото пожелаешъ, ще изпълнимъ. Отъ тази война зависи и твоето щастие. Ако побѣдимъ, и ти ще имашъ дѣлъ въ плячката; ако ние изгубимъ, и ти ще изгубишъ. Господарьтъ наблюдава внимателно, слѣди, кой ще спечели войната.

Побѣдата прѣдставя оздравяването на крака-Щомъ кракътъ оздравѣе, клѣтките сж свободни вече, тѣ се връщатъ отъ фронта и казватъ на господаря си: побѣдихме вече! Отъ този моментъ ти можешъ да разполагашъ съ всичките сили на организъма си.

Слѣдователно, истинската побѣда седи въ правилното съчетание на мислитѣ и чувствата, които сж вложени въ човѣка. Човѣкъ трѣбва да съчетава правилно само онова, което Богъ е вложилъ въ него. Той не трѣбва да приема отъ вѣнъ нищо чуждо. До кога? Докато войната въ него не се свърши. Щомъ човѣкъ завърши тази война, щомъ даде пжтъ на Божественото въ себе си, той ще може вече да приема отъ вѣнъ чужди нѣща, които хората и боговетѣ създаватъ. Докато човѣкъ не е разработилъ Божественото въ себе си, той нѣма опорна точка въ живота, защото, самъ по себе си, човѣкъ е егоистъ, мисли само за себе си. Въ това отношение егоистътъ мяза на камъкъ. Ако седнете близо до единъ камъкъ и започнете да плачете, да му разправяте страданията си, по никой начинъ той не може да влѣзе въ положението ви. Съ хиляди години можете да му се молите, но той ще остане чуждъ затворенъ за васъ, нѣма да ви разбере. Трѣбва ли да плачете и да се молите, да искате пари отъ единъ банкеръ, който не може и не иска да влѣзе въ положението ви? Трѣбва ли да влѣзете въ една черкова и да се молите на кръстоветѣ и на иконитѣ? Кръстоветѣ и иконитѣ казватъ: ние не се интересуваме отъ това, което ти ис-

кашъ. Ние се интересуваме само отъ това, което хората могатъ да ни дадатъ. Ако сте гладни, идете да работите. Щомъ работите, ще можете и да се нахраните.

Питамъ: какво сж ви дали досега иконитъ? Въпрѣки това, всѣки човѣкъ има най-малко по една икона. Обикновено той има три икони: една въ ума, друга въ сърцето и трета въ тѣлото. Единствената реалностъ, на която човѣкъ може да се моли и отъ която може да получи отговоръ, е Богъ. Който се проявява въ съчетанието на нѣщата. Богъ е вложилъ извѣстно богатство, извѣстенъ капиталъ въ всѣки човѣкъ. Този капиталъ се намира въ главата му, въ неговитъ мисли, които той трѣбва да разработва. Изпълнението е вложено въ сърцето на човѣка. И наистина, за да се изпълни нѣщо, въ сърцето на човѣка трѣбва да се яви нѣкакво желание. Нѣкой казва: дѣ е Богъ? Бога ще намѣришъ не тамъ, дѣто хората искатъ да Го покажатъ, но тамъ, дѣто Той иска да се прояви. Запримѣръ, нѣкой отива на екскурзия, на върха Дамка, и казва на приятеля си: ако искашъ да се срещнешъ съ мене, ще ме намѣришъ на върха Дамка, точно въ седемъ часа сутринъта. Слѣдователно, ти нѣма да ме търсишъ нито на Мусала, нито на Белмекенъ, но само на Дамка, дѣто Богъ е опрѣдѣлилъ. Понѣкога и вие търсите Бога, дѣто Го нѣма. Не, ще Го търсите въ Неговото съчетание, тамъ, дѣто Той се проявява.

Сега, мнозина искатъ да виждатъ нѣщата ясно, но гѣ не могатъ да постигнатъ това, докато не разбератъ закона на съчетанието.

Запримѣръ, вие дохождате при менѣ, искате да видите, какво има въ стаята ми, но тъмно е, не можете да различите прѣдметитѣ единѣ отъ другѣ. Очитѣ ви сж здрави, но свѣтлината е недостатъчна, не можете да виждате. Азъ държа въ ржката си свѣщъ и кибритъ, и ако искамъ, мога веднага да запалѣ свѣщъта, да ви направя ясновидци. Ако съмъ напълно увѣренъ, че вие сте честенъ човѣкъ и нѣма да се изкусите отъ богатствата въ стаята, ще запалѣ свѣщъта, за да ги разгледате. Ако сте честенъ човѣкъ, като запалѣ свѣщъта, вие ще се зарадвате отъ това, което ще видите въ стаята. Обаче, ако не сте честенъ, у васъ ще се яви желание да задигнете нѣщо отъ това, което сте видѣли. Тогава азъ веднага загасвамъ свѣщъта, и вие отново оставате въ тъмнина. Сжщото става и въ живота на всѣки човѣкъ. Щомъ се намѣри въ затруднение, той започва да плаче, да се моли, да търси отнѣкждѣ помощъ. Азъ нося свѣщъ въ ржката си, запалвамъ свѣщъта, и той веднага се ориентира, вижда, дѣ се намира. Усѣмни ли се малко, дойде ли нѣкоя лоша мисль въ ума му, свѣщъта веднага изгасва. Той пакъ започва да плаче, да се моли и казва: не зная, защо работитѣ ми не вървятъ добръ.

Мнозина се тревожатъ, безпокоятъ за положението, въ което се намиратъ, и казватъ: какво ли мисли свѣтътъ за общото положение на работитѣ? — Свѣтътъ мисли точно това, което и вие мислите. — Какво ли ще стане съ насъ? — Идете на гробищата, тамъ ще видите, какво ще стане съ васъ. До-

като мислите по стария начинъ, и съ васъ ще стане това, което е станало съ другитѣ. — Можемъ ли да забогатѣемъ? — Идете при банкеритѣ, тѣхъ питайте, можете ли да забогатѣете и по какъвъ начинъ става това? — Какво ще стане съ насъ, ако не изпълняваме волята Божия? — Идете въ бѣднитѣ квартали, въ болницитѣ, въ хирургическитѣ отдѣления; идете на бойнитѣ полета и ще видите, какво ще стане съ васъ, като не изпълнявате волята Божия. Всички тия хора сж дошли до това положение все отъ много знания.

Като говоря за съчетание, приложение и изпълнение, азъ взимамъ тия думи въ тѣхния широкъ смисълъ. Ако човѣкъ не разбира тия думи въ тѣхната широта, това не значи, че той трѣбва да се самоосжда, че това или онова не могълъ да направи. Който не е изпълнилъ нѣкои отъ своитѣ задължения къмъ Първата Причина, това показва, че той не е напълно здравъ човѣкъ. Дойде нѣкой при менъ да се разговаря, но изведнѣжъ започва да се оплаква, че кракътъ го боли. Азъ взимамъ единъ здравъ бинтъ, прѣвързвамъ крака му, и той си отива. Дойде на другия день, пакъ сжщата история. Така се продължава седмица, двѣ, три, и той все се оплаква, че кракътъ го боли и не може да върши работата си. Казано е въ Писанието, че небето е прѣстолъ на Бога, а земята — подножие на небето. Щомъ земята е подножие на небето, всички трѣбва да изучаватъ законитѣ на съчетанието, на приложението и на изпълнението, които ще ги заведатъ на самото небе, т. е. въ Боже-

ствения свѣтъ, дѣто цари доброто, дѣто цари любовта. Работите ли въ това направление, болниятъ кракъ ще оздравѣе. Невъзможно е човѣкъ да изучава закона на съчетанието и да има боленъ кракъ.

Сега, прѣнесете тази мисль и въ личния животъ на човѣка. Нѣкой има едно желание, но не може да го постигне. Запримѣръ, иска да отиде при своя приятель, да го посети, но не може, боли го кракътъ. Днесъ се опита да стане отъ леглото, не може. Утрѣ се опита да стане отъ леглото, не може. Най-послѣ той се убѣждава, че докато оздравѣе кракътъ му, той може само писмо да пише на приятеля си, но не и да го посети. Следователно, съ боленъ кракъ никждѣ не може да се ходи: нито при приятеля си, нито при Господа. Ако умътъ на човѣка е боленъ, може ли да отиде при Бога? — Не може. Ако сърцето на човѣка е болно, може ли да отиде при Бога? — Не може. Въ този случай, умътъ и сърцето прѣдставятъ крака на човѣка. И тогава, ако човѣкъ отиде при Господа съ боленъ кракъ, той веднага ще започне да се моли, да прѣмине болката му. Много лесно може да мине болката на крака му. Какъ? — Като обикне Господа. Казвате: какъ ще обикнемъ Господа? Вие сами знаете това; значението е вложено въ самитѣ васъ. Въ музиканта е вложено знанието, какъ трѣбва да пѣе или свири. Ако остане учителътъ да го учи, какъ трѣбва да пѣе и свири, той нищо нѣма да научи. Учителътъ дава само основенъ тонъ на ученика и отъ врѣме на врѣ-

ме го корегира въ изпълнението, а ученикътъ пѣе или свири, споредъ истинскитѣ правила на музиката, вложени въ неговата душа. Ученикътъ разбира съчетанието на тоноветѣ и самъ ги изпълнява. Сжщото се отнася и за доброто, и за любовта. Тѣ сж нѣща, подобни на музикалното чувство, вложено у човѣка, вслѣдствие на което човѣкъ самъ знае, какъ да обича. Когато човѣкъ извърши едно добро, споредъ както е написано въ него, лицето му свѣти като слънце, и животътъ му се осмисля.

Казвате: Бога ли само трѣбва да обичаме? Нали е казано да обичаме ближния си, като себе си? Казвамъ: въ любовта къмъ Бога влиза любовта къмъ ближния, но не и обратното. Мнозина обичатъ хората, но скоро се разочароватъ отъ тази любовъ. Значи, въ любовта имъ липсва нѣщо. Какво липсва въ тази любовъ? — Единъ сжщественъ елементъ, а именно: когато хората обичатъ своитѣ близки, трѣбва да обичатъ Бога въ тѣхъ. Кажете ми единъ случай отъ живота, дѣто нѣкой, като е обичалъ хората, да е спечелилъ нѣщо! Кажете ми единъ случай отъ историята на човѣчеството, дѣто нѣкой, като е обичалъ подобния на себе си, да е придобилъ нѣщо сжществ-но! Който е обичалъ на първо мѣсто ближнитѣ си, той нищо не е придобилъ. Истинска придобивка има само онзи, който обича Бога и Му служи. Нѣма по-хубаво нѣщо отъ служенето на Бога! Който служи на Бога, отношенията му къмъ хората ще бждатъ правилни. Такъвъ човѣкъ е всѣкога богатъ, а

не бѣденъ. Защо? — Защото, като отива при Бога, той всѣкога приема, разбогатява. Щомъ отива при хората, той всѣкога дава, прилага. Който правилно взима и правилно дава, той живѣе въ закона на съчетаѣнето. Изразъ на този законъ е въ приложението и въ изпълнението на доброто, вложено въ ума и въ сърцето на човѣка. Законътъ на приложението се изразява чрѣзъ сърцето, а законътъ на изпълнението — чрѣзъ ума.

И тъй, давате ли на хората отъ благото, което Богъ е вложилъ у васъ, помежду ви ще се създаде вжтрѣшна връзка и ще се разбирате. Постѣпвате ли така, вие ще бждете богати. Който люби, той е винаги богатъ. Въ Божествения свѣтъ сиромашия нѣма, тамъ тя не се допуска. На земята, обаче, сиромашия има. На земята грѣхъ има, но въ Божествения свѣтъ нѣма; на земята болести има, но въ Божествения свѣтъ нѣма; на земята ставатъ грѣшки, но въ Божествения свѣтъ — никога! На земята съществуватъ отрицателни нѣща, но въ Божествения свѣтъ не се допускатъ. Който мисли по този начинъ, той се приближава до Божествения свѣтъ; който не мисли така, той остава да живѣе на земята. Щомъ човѣкъ живѣе на земята и се оплаква отъ болния си кракъ, каквото и да обѣщава, той нищо не може да изпълни. Оздравѣе ли кракътъ му, той всичко може да изпълни. Ако нѣкой обѣщава да изпълни нѣщо и не издържи, кракътъ го боли. Ученикъ си, не ти върви въ училището. Защо? — Кракътъ те боли. Търговецъ си, работитѣ ти не вървятъ

добрѣ. Защо? — Кракътъ те боли. Не можешъ да живѣешъ въ съгласие съ себе си, съ хората. Защо? — Кракътъ те боли. Азъ взимамъ болния кракъ като символъ на боленъ умъ и болно сърце. Нѣкой казва на приятеля си: за тебе съмъ готовъ на всѣкакви услуги, на всѣкакви жертви. — Щомъ казвашъ това, можешъ ли да дойдешъ утрѣ у дома, да ми послужишъ въ нѣщо? — Мога, разбира се. — Тѣй ли, наистина ли ще дойдешъ? Казвамъ: щомъ този човѣкъ пита приятеля си, дали, наистина, ще отиде у дома му, това показва, че той вече се е усъмнилъ въ него. Въ ума на този човѣкъ е влѣзло съмнѣние, което може да произведе по нататѣкъ голѣмо нещастие. Защо? — Защото най-малкото съмнѣние, което се заражда въ ума на човѣка по отношение на Божественото, е въ сила да отложи Божието благословение най-малко за единъ день.

Мнозина се оплакватъ отъ болести, отъ страдания и казватъ: не може ли безъ болести и страдания? Както живѣятъ съврѣменнитѣ хора, не може безъ болести и страдания. Днесъ болеститѣ и страданията прѣдставятъ извѣстни опитности въ живота на човѣка. Човѣкъ е дошълъ на земята да учи; слѣдователно, той ще се учи и отъ страданията. Казватъ: който не е опиталъ, какво нѣщо сж болеститѣ, страданията, той нищо не знае. Кой не е опитвалъ гия господари на себе си? Кой не е носилъ бинтовани крака? При това, ще видите, каква аристократическа походка има този човѣкъ съ патерлицитѣ! Той походи мал-

ко и спре; пакъ тръгне, и скоро слѣдъ това спре. Тържествена е неговата походка, като на владика. Който го срещне, казва: дали този човѣкъ се моли, че така спира, шепне нѣщо и пакъ продължава пжтя си? Не, той се запъхтява, мърмори си нѣщо, не се моли. И вие се запъхтявате, като се качвате по високитѣ върхове. Нѣкои казватъ: не може ли да на мѣри Учителътъ нѣкое равно мѣсто за излизане, ами трѣбва да ни качва по тия височини? Тѣ вървятъ и мърморятъ, а други мислятъ, че се молятъ. Обаче, законъ е: когато се ходи по равни мѣста, едни органи се развиватъ, но за смѣтка на тѣхъ други се атрофиратъ. Обаче, при изкачване на височини, понеже пжтьтъ е разнообразенъ, има и равни, и стрѣмни мѣста, съ което се прѣдизвиква дѣятелността на всички органи, и човѣкъ става по-здравъ.

Сжщото може да се каже и за мислитѣ, чувствата и постѣпкитѣ на човѣка. Колкото мислитѣ, чувствата и постѣпкитѣ на човѣка сж по-разнообразни и високи, толкова той е по-здравъ. По този начинъ всички сили у човѣка се подбуждатъ къмъ работа, и той става много плодотворенъ. Човѣкъ непрѣменно трѣбва да прави усилия, да разработи всички дарби, които Богъ е вложилъ въ него; той трѣбва да съчетае всички сили, всички дарби въ себе си правилно. Въ всѣки човѣкъ Богъ е вложилъ по една основна дарба, която той трѣбва да развие. Отъ тази дарба зависи неговото щастие. Нѣкой казва: веднѣжъ свѣтътъ да се оправи, всичко друго ще дойде

само по себе си. Не, вие не трѣбва да чакате свѣтътъ да се оправя. Вие трѣбва да работите, да станете щастливи прѣди свѣтътъ да се оправи. Нашата задача не зависи отъ свѣта, да очакваме той да се подобри; ние не трѣбва да зависимъ и отъ обществото даже. Нѣма защо да чакаме да дойде подобреніето на обществения строй, че тогава да дойде нашето подобреніе. Всѣки самъ трѣбва да разрѣшава задачитѣ си, независимо всички други обстоятелства. Ако човѣкъ рече да чака подобреніето на цѣлото човѣчество, затова се изисква дълъгъ периодъ отъ врѣме. Ако чакате българитѣ да се събудятъ, да дойдатъ до това съзнание, или съчетание, до което мнозина вече сж дошли, изискватъ се още хиляди години. Българинътъ, напимѣръ, много обича да разрушава. Като върви прѣзъ нѣкоя гора, той, безъ да мисли много, взима бравата и тукъ клѣцне едно дърво, тамъ друго и заминава по-нататѣкъ. Често той прави това и безъ нѣкаква нужда, а само отъ любовъ къмъ разрушеніето.

Тѣзи дни дойде при менъ единъ говедаръ, да се поразговори. Като се поогледа наоколо, видѣ дѣт-ри дини, които бѣха ми донесли отъ града, и каза: ти си ималъ дини тука! — Да, дини имамъ. Той се показа благороденъ, не поиска да му дамъ единъ рѣзенъ диня, но само обърна внимание на динитѣ. Питамъ го: ти ялъ ли се диня? — Кой ще ми донесе тукъ диня? При това, азъ съмъ бѣденъ човѣкъ, самъ не мога да си купя. Тогава азъ взимамъ една диня, нарѣзвамъ я и

му давамъ $\frac{3}{4}$ отъ нея. — Много ми давашъ. — То не е само за тебе, и на другаря си ще дадешъ. Той седна близо до менъ и започна да рѣже съ ножчето отъ динята. Отрѣза единъ рѣзенъ, изяде го и хвърли кората четири-петъ крачки задъ гърба си. Отрѣза си втори рѣзенъ, изяде го и пакъ хвърли кората задъ гърба си. Като изяде двата рѣзена, той каза: останалото ще занеса на другаря си. Като наблюдавахъ, какъ този говедаръ хвърляше коритѣ на динята, азъ прѣведохъ въ себе си този примѣръ въ единъ по-високъ свѣтъ. Казвамъ: ние имаме право да използваме богатата, които Богъ ни е далъ, но разумно трѣбва да ги използваме. Трѣбва ли, като приемете една хубава мисълъ, да изядете доброто въ нея, а коритѣ ѝ да хвърлите настрана, другъ да ги прибира? Когато говедарътъ хвърли коритѣ на динята, азъ се наведохъ, събрахъ ги и ги турихъ настрана. Той трѣбваше да ги прибере, да ги занесе на говедата си. Отъ постѣпката му азъ сѣдя, че той е скържавъ човѣкъ, скжперникъ, а сжщеврѣменно не мисли за говедата си. Динената кора може да свърши нѣкаква работа. Този говедаръ мисли само за своето добро, но не и за доброто на другитѣ хора. Такъвъ човѣкъ не може да има никакъвъ капиталъ.

Това сж основни положения, принципи, които трѣбва да имате прѣдъ видъ въ живота. По външенъ видъ тѣ изглеждатъ обикновени, вслѣдствие на което вие мислите, че сте ги разбрали. Запримѣръ, дойде въ ума ви мисълта, че сте самостоятелни, че сте ра-

збрали истината. Човѣкъ може да бжде самостоятеленъ само тогава, когато може да изсвири едно музикално парче съ неговото съчетание, приложение и изпълнение. Може ли човѣкъ да свири по този начинъ за себе си, той ще може да свири и за другитѣ. Вземемъ само единъ тонъ фалшивъ, той не трѣбва да излиза прѣдъ хората да свири, да позори музиката. Излѣзе ли неподготвенъ на сцената да свири, съ това той излага и учителя си; всѣки ще иска да знае, кой е неговиятъ учителъ. Сжщото се отнася и до живота на хората. Докато тѣ не се научатъ да живѣятъ добрѣ, Богъ не имъ дава възможность да се проявятъ. Научатъ ли се да живѣятъ добрѣ, могатъ ли правилно да свирятъ Божиитѣ парчета, тѣ вече ставатъ носители на великитѣ Божии блага.

Сега, както сте събрани тукъ, вие чакате да се накладе огънь, да се свари водата и да се приготви яденето. Казвамъ: извадете магическата си пръчица, тропнете съ нея, да дойде яденето при васъ. Ще кажете, навѣрно, че не ви е дошло врѣмето още, не можете да си служите съ магическата пръчица. — Кога ще дойде това врѣме? Ако можете да тропнете съ пръчицата си и яденето ви дойде тукъ, това значи, че сте силни хора. Като ви говоря така, азъ искамъ отъ васъ да направите само възможното. Изобщо, учителятъ никога не може да изисква отъ ученицитѣ си това, което и той самъ не може да направи. Обаче, вие можете да направите слѣдното: да отидите до па-

латкитѣ си и да донесете яденето тукъ, на височинката. Ако можете да направите това, краката ви сж здрави. Не можете ли да слѣзете долу и да донесете яденето, краката ви сж болни. Може ли човѣкъ да заповѣдва на краката си, значи, тѣ сж здрави. Не може ли да имъ заповѣдва, тѣ сж болни.

Сжщото заключение можете да извадите и по отношение на своя умъ и сърце: ако умътъ и сърцето ви не сж здрави, вие не можете да кажете нѣщо и да го изпълните. Всѣка дума, която изказвате, трѣбва да се разбере въ нейния дълбокъ смисълъ, а слѣдъ това и да се приложи, да се живѣе. Казвате, запримѣръ: Богъ е любовъ, мждрость, истина, правда, светость, чистота и т. н. Щомъ казвате така, трѣбва да сте дълбоко убѣдени въ тѣзи думи. Така ли е въ сжщность? Казвате, че Богъ е справедливъ, а сжщеврѣменно се произнасяте, че еди-кой си се ползувалъ съ извѣстни привилегии прѣдъ Бога, ималъ Божието благоволение. Привилегия има прѣдъ Бога само онзи, който изпълнява Неговата воля. Да благоволи Богъ къмъ нѣкого, това подразбира да се прояви чрѣзъ него. Въ това отношение, всѣки може да бжде проводникъ, Богъ да се проявява чрѣзъ него.

Казвате: Богъ ще ни научи, какво трѣбва да правимъ. — Тази наука иде отвжтрѣ, и то когато Богъ се проявява въ човѣка. Това може да стане всѣкога, а не само сега. Богъ ви е изпратилъ на земята за единъ малъкъ опитъ, да види, какъ може да се прояви чрѣзъ васъ.

Единъ день, като се върнете при Него, Той пакъ ще вложи нѣщо у васъ за разработване. Не можете ли да станете проводници на Бога, вие преждевременно ще остарѣете, ще се подпирате на патерицитъ си, ще ви оставятъ синове, дъщери, приятели, познати, докато най-послѣ и животътъ ви напълно се обезсмисли. Дойде ли човѣкъ до това положение, той трѣбва, като блудниятъ синъ, отново да се върне при баща си, да му работи, да придобие нови приятели, нови синове и дъщери. Човѣкъ не може да има синове и дъщери, нито приятели и близки, ако не познава Бога. Който иска да има синове и дъщери, той трѣбва да бжде баща. Нѣкой казва: азъ родихъ синове и дъщери, азъ ги създадохъ. — Ти си ги родилъ, но не си ги създадалъ. Човѣкъ човѣка не може да създаде. Това значи: никой човѣкъ не може да създаде една душа. Ако грънчарътъ направи единъ хубавъ сждъ и го напълни съ вода, той ли е създавалъ тази вода? Не, той само е напълнилъ гърнето съ вода, а водата не е създадена отъ него.

И тъй, първото необходимо нѣщо за всички е да създадете правилни отношения къмъ Бога. Това се постига, когато човѣкъ държи въ ума си свѣтли мисли, въ сърцето си — благородни чувства и въ волята си — красиви постѣпки. Това може човѣкъ самъ да направи, а може и отвънъ нѣкой да му помогне. Всѣки, който носи свѣтли, неопетнени мисли въ себе си и може да ги прѣдаде, слушайте го. Който носи нечисти, опет-

чени мисли, не го слушайте. Сжщото се отнася и за любовта, за добродѣтеля и за знанието. Любовь, добродѣтель, знание, които външно само мамятъ човѣка, а нищо сжщественно не му даватъ, трѣбва да се избѣгватъ. Хората се нуждаятъ отъ любовь, която носи безсмъртенъ животъ; хората се нуждаятъ отъ добродѣтели, които могатъ да ги направятъ силни, мощни; хората се нуждаятъ отъ знание, което освобождава. Казвате: трудна работа е тази. Не е трудно да ходи човѣкъ, когато краката му сж здрави. Тогава той изпитва трепетъ въ себе си, силно желание да ходи, да се движи. Нѣма по-хубаво нѣщо отъ това, краката на човѣка да сж здрави. Умътъ и сърцето на човѣка сжщо тъй трѣбва да бждатъ здрави!

Сега, като ви наблюдавамъ, виждамъ много патерици между васъ. Не считайте това за упрѣкъ! Азъ говоря истината. Мнозина ще възразятъ: толкова години вече, какъ служимъ на Бога, все съ патерици ли вървимъ? Питамъ: кой отъ васъ е съвършено здравъ? Когато срещнете, все ще се оплаче, че го боли или стомахътъ, или дробоветъ, или мозъкътъ. Бихъ желалъ всички хора да бждатъ абсолютно здрави, но затова се изисква спазване на тритѣ основни закона въ живота — на съчетанието, на приложението и на изпълнението. Може ли човѣкъ да разполага съ тѣзи закони въ себе си, неговиятъ умъ никога нѣма да се помрачава, сърцето му никога нѣма да се натъква на противорѣчия и волята му отъ нищо нѣма да се разколе-

бава. Запримѣрь, нѣкой ученикъ иска да учи цигулка. Отива при единъ великъ цигуларь, но той не го приема. Ако ученикътъ има въ себе си съчетание, приложение и изпълнение, той ще седи прѣдъ вратата на този цигуларь година, дъѣ, три, десетъ, докато най-послѣ цигуларьтъ каже: голѣмо е желанието ти да учишъ. Вземи цигулката си и ела при менъ, ще бѣдешъ мой ученикъ. Виднитѣ цигулари сж особени хора, тѣ не сж като обикновенитѣ. Когато дойде нѣкой ученикъ при таквъ цигуларь, послѣдниятъ не му обяснява, какъ трѣбва да свири, но само му посочва съ прѣста си, че тукъ или тамъ не взима правилно, и го оставя по-нататкъ да разбира и да се изправя. Ако ученикътъ разбира лесно, учителтъ е доволенъ; не разбира ли, той свива вѣждитѣ си, чуди се, какъ е възможно този ученикъ да не е развилъ досега своята дарба. Какво правятъ много отъ ученицитѣ? Тѣ взиматъ цигулката си, постържатъ малко на нея и казватъ: за другъ пжтъ ще оставя, не ми върви сега. На другия день пакъ взиматъ цигулката, пакъ постържатъ и пакъ я захвърлятъ настрана. Не, така не се учи. Да свирите по този начинъ, то е все едно да научите „цвѣте мило, цвѣте красно“ и да го свирите всѣки день. Или все едно е грѣшникътъ да повтаря всѣки день въ себе си: азъ съмъ грѣшенъ човѣкъ. Или, все едно е нѣкой човѣкъ да казва: азъ съмъ слабъ, нищо не мога да направя. Казвамъ: човѣкъ може да свири много нѣща, а не само „цвѣте мило, цвѣте красно“. Какъ? Като се упражнява. Човѣкъ може да

бжде праведенъ, а не само грѣшенъ. Какъ? Като работи, като се движи. Докато човѣкъ има бинтовани крака, той все на дявола ще служи, все една и сѣща пѣсенъ ще пѣе и все грѣшенъ ще бжде. Щомъ краката му сж здрави, той ще бжде силенъ и ще изпълнява волята Божия.

Слѣдователно, човѣкъ не трѣбва да се занимава съ мисълта, какво е билъ въ миналото. Миналото на човѣка прѣдставя мисли, отвѣнъ наложени. Ако облѣчете единъ човѣкъ съ затворнически халатъ и на краката му турите букаи, какво ще бжде неговото състояние? Той ще върви нагорѣ — надолу, букаитѣ ще дрънкатъ, ще го смущаватъ, но ще знае, че и халатътъ, и букаитѣ му сж наложени отвѣнъ. Той не е въ тѣхъ. Човѣкъ е извѣнъ халата, извѣнъ букаитѣ. Като знае това, той ще се проникне съ дълбоко желание да се освободи отъ тѣхъ. Който знае законитѣ за освобождението, той ще създаде въ ума си свѣтли, чисти мисли, и букаитѣ моментално ще паднатъ отъ краката му. Щомъ букаитѣ паднатъ, и халатътъ ще падне, а той ще се намѣри вънъ отъ затвора. По какъвъ начинъ?— Съ мисълта си. Мисълта му ще стане толкова силна, че ще може да приспи онѣзи, които го пазятъ. Послѣ, той ще имъ внуши да отключатъ вратата и да снематъ букаитѣ отъ краката си. Той самъ ще хвърли халата си и ще излѣзе вънъ отъ затвора, на чистъ въздухъ, на свобода. Слѣдъ това ще внуши на пазачитѣ да турятъ букаитѣ и халата на мѣстото имъ и да заключатъ вратата. Всичко

това пазачитѣ ще изпълнятъ въ спешо състояние и като се събудятъ, ще кажатъ: какво е станало тукъ? Дѣ е прѣстѣпникътъ? Какъ е излѣзълъ прѣзъ затворена врата? Като разгледатъ, какъ е станала цѣлата работа, тѣ ще се убѣдятъ, че този прѣстѣпникъ е билъ необикновенъ човѣкъ. Който познава законитѣ, и цѣла потеря да го прѣслѣдва, той ще приспи всички и ще мине незабѣлѣзано покрай тѣхъ. Докато хората не се научатъ да приспиватъ своята потеря, все по затворитѣ ще лежатъ. Затворътъ прѣдставя ограничителнитѣ условия на живота. Влѣзе ли човѣкъ въ затвора, тамъ всички ще му заповѣдватъ. И каквото му заповѣдватъ, той ще изпълнява.

Казвате: какъ да излѣземъ отъ затвора, въ който се намираме? Днесъ хората и да излѣзатъ отъ затвора, пакъ ще се върнатъ въ него. Защо? — Защото тѣ не могатъ още да живѣятъ по новия начинъ. Тѣ започватъ съ новото и свършватъ съ старото. Въ това отношение, тѣ мязатъ на птичка, която дълго врѣме е живѣла въ кафезъ. Щомъ я пуснатъ на свобода, тя скоро слѣдъ това се връща пакъ въ кафеза си. Ето защо, всички трѣбва да бждете силни, самостоятелни, ако искате да се освободите отъ ограничителнитѣ условия, външни или вътрѣшни, които сега ви спъватъ въ развитието. Всички трѣбва да имате ясна прѣдстава за себе си, за възможноститѣ, които се криятъ у васъ; тогава ще знаете, че каквото пожелаете въ името Божие, ще постигнете. Казано е въ

Писанието: „Който люби Бога и изпълнява Неговата воля, още прѣди да пожелае нѣщо, го получи.“ При това положение, краката и ржцѣтъ ви ще бждатъ здрави, умоветъ ви — свѣтли, сърцата ви — чисти и изправни. Имате ли всичко това, нѣма да живѣете по правила и закони, а по свобода и съзнание. Нѣма по-лошо нѣщо за хората отъ това, да си поставятъ единъ-другъ правила, какъ да живѣятъ. Всѣки самъ знае, какъ да живѣе. Искате ли нѣкакви правила, ще ви дамъ слѣдните думи за размишление: правда, чистота, вѣра, надежда и любовъ. Който има вѣренъ умъ и вѣрно сърце, той знае, какъ да живѣе. Болниятъ, безъ да иска, ще изкриви пжтя си. Той не може да върви право. Запримѣрь, нѣкой е поелъ правия пжтъ, намѣрилъ е единъ учителъ, да го ржководи, но сжщеврѣменно търси и други учители, да се учи отъ тѣхъ. Той може да търси и други учители, но слама ще яде. Такъвъ ученикъ ще живѣе само въ лъжа и измама. Лъжата пжкъ ще създаде болезнени състояния въ него. Тѣй щото, помнете: нито себе си лъжете, нито другитѣ. Ако вие се самоизлѣгвате, и ако другитѣ лъжете, по какво ще се отличавате отъ хората на старото учение?

Сега, азъ говоря за онѣзи отъ васъ, които Богъ е изпиталъ още въ миналото. Богъ иска да развиете дарбитѣ, талантѣ, които е вложилъ у васъ. Който работи съзнателно върху себе си, той ще развие своитѣ дарби. Развие ли дарбитѣ си, това подразбира, че той знае вече да свири хубаво. Какво по-голѣмо бо-

гатство за човѣка отъ това, да е развилъ поне една отъ своитѣ дарби, както трѣбва? Днесъ срѣщамъ хора даровити, талантливи, които, въпрѣки своето вътрѣшно богатство, пакъ отиватъ при Бога да просятъ. Досега почти не съмъ срещналъ човѣкъ, съ такива голѣми богатства, каквито прѣдставятъ неговитѣ таланти, да отиде при Бога и да каже: Господи, милиони си ми далъ на разположение, но не зная, какво да правя съ тѣхъ. Моля Ти се, кажи ми, какъ най-разумно да ги използвавамъ. Казвамъ: ако не сме готови да вложимъ богатството си за Бога, да работимъ за Него и въ Негово име, ние нищо нѣма да постигнемъ. Ако не вложимъ ума, сърцето и волята си на работа за Господа, нищо не се постига. Нѣкой казва: веднѣжъ да уредя работитѣ си, че послѣ е лесно. Не, докато човѣкъ не работи за уреждане на Божиитѣ работи, неговитѣ никога нѣма да се уредятъ. Искате ли работитѣ ви да се уредятъ, първо работете за Бога. Защо? Като работите за Бога, вие внасяте капитала си въ Божествената банка, дѣто той ежегодно дава своитѣ лихви. Тѣй щото, който работи за слава Божия, Богъ пъкъ ще уреди неговитѣ работи.

Казвамъ: като ви се говори по този начинъ, това не значи, че не сте работили за Господа. Всички сте правили и правите усилия въ това отношение, но трѣбва да знаете, какъ да работите. И болниятъ прави усилия да стане отъ леглото си, но малки резултати има. Голѣми усилия прави, но резултатитѣ му сж слаби. Той се мъчи да стане отъ леглото си,

но скоро отмалява и отново лѣга. Той трѣбва да знае, какъ да прави усилия. Нѣкой казва: иска ли човѣкъ да служи на Бога, той трѣбва да се откаже отъ живота си. — Тази е една неразбрана идея. — Трѣбва да бждемъ добри, да се обичаме! — Хубаво е това, но трѣбва да знаете, какъ да направите тѣзи усилия. За всичко, което желаете да постигнете, трѣбва да имате правилни методи на приложение.

Като наблюдавамъ съврѣменнитѣ хора, виждамъ, че всички се стремятъ за първенство. Ако нѣкой заема извѣстно положение въ обществото, той иска да бжде пръвъ. Ако нѣкой е ученикъ, и той иска да бжде пръвъ, да бжде близо до учителя си. Хубаво е това желание, но пръвъ ученикъ може да бжде само този, който свири заедно съ учителя си. Такъвъ ученикъ може да свири и първа цигулка. Който не свири хубаво, той самъ опредѣля мѣстото си. Това не значи, че учителътъ е пристрастенъ, но даровитиятъ, добродѣтелниятъ ученикъ, безъ да прави усилия, той всѣкога заема първо мѣсто. Самитѣ дарби и добродѣтели опредѣлятъ неговото мѣсто. Който има запалена свѣщъ въ ржцѣтъ си, който носи любовта въ себе си, той е на първо мѣсто, да свѣти на ближнитѣ си, да имъ посочва пътя. Такъвъ е законътъ и въ духовния, и въ физическия свѣтъ. Слѣдователно, не е важно, какво учителътъ може да даде на ученика, но какъ той работи, за да развие онзи богатъ материалъ, който Богъ е вложилъ въ душата му. Ученикътъ трѣбва да

работи съ третѣ закона — съчетание, приложение и изпълнение.

И на васъ казвамъ: разберете ли правилно тия закони, вие ще се ползвате отъ тѣхъ; не ги ли разберете правилно, каквито усилия да правите, нищо не можете да постигнете. Тѣзи усилия ще ви изморятъ, безъ да имате нѣкакви реални резултати. Тѣзи усилия ще ви създадатъ вжтрѣшна умора, която ще ви направи недоволни отъ себе си. Запримѣръ, тия дни отидохме да нарѣжемъ малко дърва. По едно врѣме, наблюдавамъ, какъ единъ братъ рѣже дървата. Той дига-слага брадвата, но съ такова усилие, което скоро ще го изтощи. И наистина, слѣдъ малко той слага брадвата на земята и казва: уморихъ се вече! Взимамъ брадвата, показвамъ му, какъ да рѣже дървата, безъ да се уморява. Има специални методи за това, които човѣкъ трѣбва да знае. Послѣ, виждамъ една група братя, пѣшкатъ, мжчатъ се да дигатъ чуканитѣ отъ дърветата, да ги свалятъ долу. И този начинъ е добъръ, развива физическитѣ сили, но казахъ имъ да си послужатъ съ лостъ. Тѣ взеха единъ лостъ, и работата се свърши лесно, приятно, безъ голѣми усилия. Казвамъ: иска ли човѣкъ да не се уморява, нека си служи съ лостове. Тѣ сж необходими навсѣкждѣ въ живота.

И тъй, запомнете третѣ думи: съчетание, приложение и изпълнение. Съчетанието прѣдставя Божествения капиталъ, вложенъ у човѣка. Този капиталъ трѣбва непрѣменно да се разработи. Слѣдъ съчетанието иде приложението и изпълнението. Нѣкои турятъ

на първо мѣсто изпълнението. Първо ученикът по музика ще учи редъ правила, които ще съчетава. Послѣ ще прилага правилно наученото и най-послѣ ще дойде до изпълнението. Изпълнението е на края, когато ученикът свърши курса на музиката. Изпълнението подразбира истинско знание, за което е казано въ Писанието: „И земята ще се изпълни съ знание за Господа.“

Мнозина казватъ: като четемъ Свещеното Писание, натъкваме се на редъ контрасти, на редъ аналогии, които създаватъ у насъ мисль. Казвамъ: контраститѣ и аналогиятѣ сж необходими за разяснение на символитѣ, на нѣкои философски мисли. Иначе, сами по себе си, аналогиятѣ нищо не прѣдставятъ. Запримѣръ, ако съчетаете два аналогични прѣдмета, безъ да има между тѣхъ приложение и изпълнение, тѣ оставатъ неизползувани. Обаче, въ приложението и изпълнението на нѣщата има една тайна, която трѣбва да се знае. Ако човѣкъ не е силенъ въ приложението, той нищо не може да постигне. Изпълнението иде слѣдъ приложението. Който прилага, той може да изпълни. Запримѣръ, ако прилагате доброто въ живота си, тогава ще имате изпълнение, постижение въ нѣщо. Прѣдставете си, че ви кажа да прѣгазите езерото. Можете ли да направите това? Нѣкои могатъ, но други не могатъ, защото не сж подготвени. И ако рекатъ да го прѣгазятъ, тѣ ще се удавятъ. Сжщото става и въ живота. Турите ли неподготвения човѣкъ на работа, той ще се удави въ нея. Искат ли човѣкъ

да успѣва въ живота и да не се дави въ морето, той трѣбва да се подчинява на Божиитѣ закони, а не Божиитѣ закони да се подчиняватъ на него.

Единъ светия пжтувалъ отъ едно село за друго. По пжтя той срещналъ единъ турчинъ съ колата си, а въ колата—неговата кадъна. Отдалечъ още, турчинътъ далъ знакъ на светията да се отбие отъ пжтя, да не гледа въ колата. Турцитѣ много пазятъ кадънитѣ си, да ги не виждатъ чужди мжже. Тогава светията си казалъ: азъ ще ти дамъ единъ добъръ урокъ, да знаешъ другъ пжтъ, какъ да постъпвашъ. Светията сплашилъ по нѣкакъвъ начинъ коня, който хукналъ да бѣга, и малко оставало, да падне въ пропастьта. Турчинътъ започналъ да се моли на светията: аманъ, помогни ми! Светията спрѣлъ коня, и падането на колата въ пропастьта било избегнаго. Турчинътъ му благодарилъ и продължилъ пжтя си. Съ малко се изплатилъ той. Този турчинъ и кадъната му можаха да полетятъ въ пропастьта и тамъ да останатъ. Турчинътъ разбралъ урока, който светията му прѣдалъ. Светията не трѣбваше да се отбива отъ пжтя си, но турчинътъ трѣбваше да мине съ колата си малко настрана, и всѣкакво прѣмеждие щѣше да се избегне. Когато светия минава покрай кадъната на нѣкой турчинъ, нека тя тури . на лицето си своето фередже, никой да не я гледа. Светиятѣ не се интересуватъ отъ вашитѣ жени. Който не иска светия да гледа жена му, нека той се отбие отъ пжтя си, а не светията.

Законъ е: светия не може да се отбива отъ пътя си за жената на този или онзи. Прѣведенъ този законъ, той означава: Божиитѣ закони не могатъ да се подчинятъ на хората, но хората трѣбва доброволно да имъ се подчинятъ. Не Бога да подчиняватъ, но тѣ да се подчинятъ на Бога! Това е правото положение. Мислите ли по този начинъ, въ всичко ще успѣвате. Вършите ли волята Божия, ще имате добри резултати. Тѣй щото, пожелавамъ на всички да работите съобразно законитѣ на съчетанието, приложението и изпълнението. Работите ли по този начинъ, вие ще се домогнете до нови методи; новитѣ методи пъкъ ще оправдаятъ вашитѣ усилия. Пожелавамъ ви да хвърлите бинтоветѣ отъ краката си. Толкова години вече, какъ ходите съ бинтовани крака, но отъ днесъ пожелавамъ на всинца да хвърлите бинтоветѣ отъ краката си! Ако единъ човѣкъ е ходилъ десетъ години съ бинтове и съ патерици, врѣме е вече да ги захвърли настрана. Казвамъ и на васъ: хвърлете бинтоветѣ отъ краката си и патерицитѣ отъ ржцѣтѣ си и ходете свободно, безъ никакви прѣпятствия!

Казвате: можемъ ли да се освободимъ отъ патерицитѣ? Който има воля, той може да хвърли патерицитѣ и да бѣде свободенъ. Който живѣе споредъ закона на съчетанието, той ще може да се освободи отъ всичко, което го спъва въ развитието му. Всичко непотрѣбно, всичко отрицателно изхвърлете навънъ. Имате нѣкакъвъ туморъ въ тѣлото си — изхвърлете го навънъ! Той не ви е потрѣбенъ.

Имате нѣкаква отрицателна мисълъ и нѣкакво отрицателно чувство—изхвърлете ги навънъ! Тѣ сж паразити, които смучатъ само сокове отъ организма ви, но отъ своя страна нищо не даватъ. Тѣзи отрицателни мисли и чувства могатъ да се молятъ, да не ги изхвърляте, но вие не трѣбва да ги слушате. Като ги изхвърлите вънъ отъ себе си, кажете имъ: за да не умрете гладни, азъ мога всѣка сутринъ да турямъ на опрѣдѣлено мѣсто по малко храна за васъ; обаче, да ви оставя въ ума, въ сърцето си, тамъ да живѣете и да се размножавате, не позволявамъ.

Слѣдователно, всѣка нечиста мисълъ, всѣко нечисто желание сж паразити, отъ които човѣкъ непрѣменно трѣбва да се освободи. Можете да кажете, че тази нечиста мисълъ, или това нечисто желание сж отъ царски произходъ. Отъ какъвто произходъ и да сж, какъвто етикетъ и да иматъ, щомъ сж отрицателни — вънъ! Ако една отрицателна мисълъ може да носи човѣка, разбирамъ; обаче, той да носи тази мисълъ, не разбирамъ. Коньтъ да носи човѣка, разбирамъ; обаче, човѣкъ да носи коня, не разбирамъ. Богъ да носи човѣка, разбирамъ, но човѣкъ да носи Бога, и това не разбирамъ. Ние живѣемъ и се движимъ въ Бога, затова Той трѣбва да ни носи. Нѣкой казва: азъ нося Божествени-тѣ мисли въ себе си. Да носишъ Божествени-тѣ мисли въ себе си, това е едно, а да носишъ Бога въ себе си, това е друго нѣщо. Никой не може да носи Бога въ себе си! Никой не може да носи Учителя въ себе си!

Като казвамъ, че трѣбва да бждете свободни, имамъ прѣдъ видъ, че Богъ, у когото живѣете, е абсолютно свободенъ. Щомъ Богъ е свободенъ, и вие трѣбва да бждете свободни. Богъ е създалъ свѣта за насъ, да се учимъ, да познаваме Божието проявление и да Му служимъ. Щомъ служимъ на Бога, и свѣтътъ, за който казвате, че не е оправенъ, ще се оправи.

Питамъ: какво придобихте отъ тазсутринното размишление? Като резултатъ на размишлението отъ тази сутринъ се дадохъ законитѣ на съчетанието, приложението и изпълнението. Обаче, дълго врѣме още трѣбва да се размишлява върху тѣзи закони, върху тѣзи идеи, за да станатъ ясни въ съзнанието на всѣки едного. Нѣкои идеи сж уморителни. Напримѣръ, нѣма по-уморителна, по-неприятна идея отъ тази, да ти повтаря нѣкой постоянно, че си добъръ, богатъ, светъ човѣкъ. Веднѣжъ да чуешъ това нѣщо, както и да е, но всѣкога да ти се говори сжщото, умръзва. Който говори така, и той може да стане светъ човѣкъ. Какъ? Като го запалятъ, да гори, като свѣщъ. Тогава и той ще гори, като мене. — Ама като тебе нѣма подобенъ. — Вѣрно е, че като мене нѣма другъ, но и като тебе нѣма подобенъ.

Нѣкой казва: азъ искамъ Богъ да ме обича. Богъ може да те обича, но и ти трѣбва да Го обичашъ. Защо човѣкъ иска да бжде обичанъ отъ Бога? Човѣкъ иска и търси Божията Любовь, за да постигне своитѣ желанія. Казвамъ: човѣкъ може да

постигне желанията си при два случая — когато Богъ го обича, и когато той обича Бога. Когато Богъ обича човѣка, той вижда, какво Богъ може да направи въ него и за него; когато човѣкъ обича Бога, Богъ вижда, какво човѣкъ може да направи за Него. Обаче, и въ единия, и въ другия случай, за да бжде обичанъ, и за да обича, човѣкъ трѣбва да се прояви.

И тъй, двѣ положения трѣбва да се иматъ прѣдъ видъ: или Богъ да ни обича, или ние да обичаме Бога. Само по този начинъ ще Го познаемъ. Познаемъ ли Бога, ще минемъ къмъ втория законъ: любовъ къмъ ближния. И въ този законъ отношението ще бжде сжщото: или ние ще обичаме ближните си, или тѣ ще ни обичатъ. Изобщо, отношенията на хората къмъ Бога и отношенията на Бога къмъ хората, съставятъ законъ на съчетание, изпълнение и приложение. Щомъ Богъ обича хората, всичките имъ работи се уреждатъ по магически начинъ. И когато хората обичатъ Бога, пакъ работите имъ се уреждатъ. Казвате: кога ще дойдемъ до това положение? Вие сте вече въ това положение, но още не го съзнавате. Запримѣрь, нѣкой има да плаща полица отъ сто хиляди лева и се чуди, отдѣ да вземе пари, да я изплати. Той ходи натукъ-натамъ, замисленъ, разтревоженъ, отникждѣ не може да намѣри пари. Въ деня на полицата, отъ банката му съобщаватъ, че сумата сто хиляди лева, която дължи, е изплатена. Той казва: какъ стана това нѣщо? Кой ми изплати полицата?

Съвременнитѣ хора се плашатѣ отъ дългове, отъ грѣхове и казватѣ: какво ще стане съ грѣховетѣ ни? Какъ ще се освободимъ отъ тѣхъ? Казвамъ: грѣховетѣ ви отдавна сж изплатени, както е изплатена полицата отъ сто хиляди лева. Ще получите съобщение отъ Божествената банка, че всичкитѣ ви дългове, всичкитѣ ви грѣхове сж вече изплатени. Трѣбва ли слѣдъ това да се съмнявате, дали Богъ ви обича, или не? Здравето, което имате, показва, че Богъ ви обича. Богатството, което имате, изразено въ вашия умъ, сърце и воля, показва, че Богъ ви обича. И въ най-малкитѣ работи човѣкъ трѣбва да вижда Божията Любовь. Какво 'по-силно доказателство искате отъ Божията Любовь тукъ, всрѣдъ планината? Цѣлъ мѣсець вече, какъ сме тукъ, и ние се ползуваме отъ най-добритѣ условия. Ако Богъ не ни обичаше, Той щѣше да изпрати буря, вѣтрове, дъждъ, снѣгъ, градъ, и ние не бихме могли да останемъ тукъ даже единъ день. Обаче, ние седимъ спокойно, четемъ, разхождаме се, отопляваме се и разискваме по разни въпроси. Колко клекове станаха жертва за насъ, но тѣ сж доволни, защото по този начинъ се освободиха много сжщества, затворени въ тѣхъ. Така само може да се оправдае горението имъ. Когато освобождавашъ нѣкого, всичко е на врѣме и на мѣсто; когато заробвашъ нѣкого, нищо не е на мѣсто и на врѣме. Сжщото може да се каже и за самия човѣкъ. Когато човѣкъ се освобождава, всич-

ко е на врѣме и на мѣсто; когато човѣкъ се заробва, нищо не е на врѣме и на мѣсто.

Сега, желая на всички да бждете радостни и весели, съ широки сърца, да съзнавате, че Божиитѣ блага сж дадени за васъ и да ги използвате разумно. Обаче, ние трѣбва да бждемъ носители на Божиитѣ мисли и да работимъ за Неговата слава. Работимъ ли за Бога, ние ще се ползуваме отъ Неговото благословение и, дѣто минемъ, всички хора ще ни познаватъ. Минавате ли покрай нѣкои хора, които се каратъ, спрете се и отдалечъ ги погледайте. Пожелайте дълбоко въ себе си да се разбератъ; въ случай, че тѣ се сбиятъ и наранятъ, повалете ги на земята и слѣдъ това ги поканете дома си, да прѣвържете ранитѣ имъ. Като прѣвържете ранитѣ имъ, поговорете имъ за Божията Правда, за Божията Любовъ. Навсѣкждѣ въ живого си човѣкъ трѣбва да проповѣдва Божественото учение и да изпълнява Божията воля. Срещнете ли човѣкъ; койго ви говори за Бога, вие трѣбва да имате прѣдъ видъ, дали той слуша Бога и върши волята Му. Който слуша Бога и върши волята Му, и вие можете да го слушате. Не слуша ли Бога, не върши ли Неговата воля, и вие не трѣбва да го слушате. Който служи на Бога, и ние ще му служимъ; който обича Бога, и ние ще го обичаме. Въ това седи изпълнението на Божественото учение.

И тъй, съчетанието прѣдставя любовта, приложението — мъдростта, изпълнението — истината. Ако човѣкъ нѣма любовъ въ себе си, той нищо не може да съчетае; ако чо-

вѣкъ не е мждъръ, той нищо не може да приложи; ако човѣкъ нѣма истината въ себе си, той нищо не може да изпълни. Следователно, искате ли да съчетавате нѣщата, извикайте любовта; искате ли да приложите нѣщата, извикайте мъдростта; искате ли да изпълните нѣщата, извикайте истината. Учителътъ не може постоянно да показва на ученика, какъ трѣбва да държи лжка и какъ да настройва струнитѣ на цигулката си. Това нѣщо ученикътъ самъ трѣбва да прави. Той трѣбва постоянно да се упражнява, докато започне да прилага законитѣ на съчетанието, приложението и изпълнението. Нѣкой казва: какво нѣщо е съчетанието, приложението и изпълнението въ живота? Когато двѣ разумни души се събератъ на едно мѣсто, това е съчетание; когато двѣ разумни души, събрани на едно мѣсто, работятъ заедно за постигане на извѣстна цѣль, това е приложение; и най-послѣ, когато тѣзи двѣ разумни души сж постигнали цѣльта си и сега ядатъ и пиятъ, участвуватъ въ благото, което сж придобили, това е изпълнение. При това, трѣбва да се знае, че съчетанието, приложението и изпълнението не сж еднократни, но многократни, вѣчни процеси.

Сега, ще прѣдставя нѣколко контраста за обяснение на идеята. Прѣдставете си, че дойде нѣкой при васъ и ви удари нѣколко пжти. Удари ви единъ пжтъ, и вие казвате: дано не дойде втори ударъ! Удари ви втори пжтъ, вие казвате: дано не дойде трети ударъ и т. н. Прѣдставете си послѣ, че при

васъ дойде нѣкой и ви даде една хапка хлѣбъ. Вие сте гладенъ и казвате: дано дойде втора хапка! Даде ви втора хапка и казвате: дано дойде трета хапка и т. н. Слѣдователно: който удря, той има желание да удари още единъ пжтъ, дано този човѣкъ се вразуми. Когато пжкъ му дава хапки хлѣбъ една слѣдъ друга, той казва: дано тази хапка е достатъчна, защото ржката ми омалѣ да му подавамъ хапки хлѣбъ. Тѣй щото, когото биятъ, той гледа часъ по-скоро боятъ да прѣстане. Който бие, казва: ще ударя още единъ пжтъ, да се вразуми този човѣкъ. Когото хранятъ, казва: дано ми дадатъ още една хапка хлѣбъ! Който храни нѣкого, казва: дано тази хапка бжде послѣдна, защото ржката ме заболѣ отъ дигане и слагане.

Сега, ще ви прѣдставя друго положение. Срѣщате единъ човѣкъ и започвате да го налагате. Обаче, при всѣки ударъ, отъ ржката ви се изсипва цѣла шепа злато. Този, когото биятъ, като вижда, че слѣдъ всѣки ударъ прѣдъ него се изсипва толкова много злато, ще каже ли да спре биенето? Напротивъ, той ще мълчи, нищо нѣма да казва. И 50 удара да наложатъ на гърба му, той ще мълчи. Тѣй щото, казвамъ: всѣко страдание, за което сме съзнали, че носи нѣкакво велико благо въ живота ни, има смисълъ. Затова Павелъ казва: „Днешнитѣ ни страдания не могатъ да се сравнятъ съ онѣзи велики блага, които ще дойдатъ за въ бждеще.“ Единъ день, когато хората съзнаятъ, какво сж доне-

сли страданията имъ, тѣ ще кажатъ, като Павла: „Добрѣ ми стана, че се наскърбихъ“.

Сега, азъ говорихъ, а вие се уморихте да пишете. Ако сте разбрали това, което ви говорихъ, ще можете да кажете на хлѣба да дойде при насъ. Тукъ ли искате да закусимъ, или долу, около палаткитѣ? (—Тукъ). Тогава, сами ли ще слѣзете да си донесете закуската, или ще ударите съ магическата пръчица, храната да дойде сама? Хайде, хвърлете вече пат-рицитѣ си, развържете бинтоветѣ си и свободни отъ тѣзи прѣпятствия, слѣзте долу, да донесете закуската си!

*

6. Бесѣда, държана отъ Учителя на 3 августъ, 1931 г. 5 ч. с.

МѢСТОТО НА БОГА.

Много отъ съврѣменнитѣ хора се занимаватъ съ идеята за Бога, но нѣматъ ясна прѣдстава, какво нѣщо е Богъ. Каква форма има Богъ, тѣ сжщо не знаятъ. Човѣкъ може да има прѣдстава за формата на тѣлата само тогава, когато тѣ сж ясни въ съзнанието му. Щомъ единъ прѣдметъ, или едно тѣло не е ясно въ съзнанието ви, вие не можете да имате прѣдстава и за неговата форма. Казвате: какво е Богъ, не можемъ да схванемъ, но искаме да знаемъ поне, дѣ е Неговото мѣсто. Мѣстото на Бога е тази посока, дѣто всички живи сжщества, съ пробуждането си още, отправятъ съзнанието, ума или мисълта си. Като започнете отъ най-малкитѣ и стигнете до най-голѣмитѣ, всички тия сжщества отправятъ съзнанието си въ една посока нагорѣ. Тази посока, именно, е мѣстото на Бога. Това става едноврѣменно по цѣлия свѣтъ, между всички сжщества отъ различни иерархии. Нѣма по-великъ моментъ за човѣка и за всѣко живо сжщество отъ този, като се пробуди сутринъ, да отправи съзнанието, или мисълта си къмъ онази посока, дѣто сж насочени съзнанията и мислитѣ на всички останали сжщества. Само по този начинъ човѣкъ може да възприеме благо, което излиза отъ Бога. Който се откаже да приеме това благо, той изпада въ тъмнина и самотност. Нѣкой казва: защо

трѣбва да се моля? Молитвата е необходима, защото човѣкъ тогава отправя ума си къмъ Бога, да възприеме нѣщо отъ Него. Въ този смисълъ молитвата прѣдставя отварянето на цвѣтоветъ за слънчевата свѣтлина и топлина.

Казвамъ: искате ли да се развивате, постоянно дръжте въ ума си мисълта за Бога, като единствено мѣсто, като единственъ фокусъ, дѣто се събиратъ съзнанията на всички разумни същества. Какво мислятъ хората, не се занимавайте съ това. Дръжте мисълта си къмъ тази единствена посока, отдѣто иде свѣтлината и топлината на вашия животъ. Отклоните ли ума си отъ това мѣсто, вие загубвате пѣтя си и оставате въ тъмнина. Човѣкъ е пѣтникъ въ живота си. Рече ли да се отклони малко отъ пѣтя, да се позабавлява съ това-онова, той ще се забърка, ще се заблуди и не ще може да настигне другаритѣ си. Когато всички същества отправятъ съзнанието си къмъ мѣстото, дѣто е Богъ, съ това тѣ правятъ стѣпка напредъ. Направятъ ли стѣпка напредъ, тѣ вече не се връщатъ назадъ, да чакатъ закъснѣлитѣ или забъркалитѣ се въ пѣтя. Ако тѣ и втория, и третия день не отправятъ ума си къмъ Бога, ще оставатъ все по-назадъ и по-назадъ, докато единъ день животътъ имъ абсолютно се обезсмисли. Които мислятъ за Бога и отправятъ ума си къмъ Него, тѣ все напредъ и напредъ вървятъ. Това значи прогресъ въ мисълта, а всичко седи въ прогреса. И въ леглото си човѣкъ пакъ може да отправи мисълта си нагорѣ и да върви напредъ.

Всичко седи въ мисълта на човѣка. Нѣкой може да е излѣзълъ рано сутринъта на молитва, но си казва: що ми трѣбваше да ставамъ толкова рано, да се изморявамъ? Защо не останахъ да полежа още малко? Такъвъ човѣкъ, макаръ и да е дошълъ на молитва, той е назадъ отъ другитѣ, защото мисълта му не е права. Искате ли да прогресирате, да се развивате правилно, дѣто и да сте, въ каквото положение и да се намирате, отдѣлете половинъ или единъ часъ да се позанимавате въ съзнанието си съ мисълта за Бога. Искате ли да придобиете свѣтлина на съзнанието си, мислете за Бога.

Казвате: какво ще стане, като гледаме къмъ посоката, дѣто е мѣстото на Бога? — Не е важно, какво ще стане; гледайте и не питайте! — Какво ще видя? — И това не трѣбва да знаете. Гледайте само! Казвате: ние виждаме, че деньтъ е ясенъ. — Да, деньтъ е ясенъ, всичко наоколо е хубаво, но вие никога не сте виждали, какъ изгрѣва слънцето на живота. Вие сте виждали само изгрѣва на физическото слънце, но никога не сте виждали изгрѣва на слънцето на живота. Понѣкога виждате физическото слънце прѣзъ облаци и се радвате. Обаче, ако видите изгрѣването на слънцето на живота, вие никога нѣма да го забравите и нищо не ще бжде въ състояние да го замѣсти. Въ слънцето на живота ще видите Бога, Който ще ви проговори. Както изгрѣва физическото слънце, така изгрѣва и слънцето на живота. Разликата се заключава само въ мѣстата, отдѣто изгрѣватъ

тия двѣ слънца. Въ съзнанието на човѣка тѣзи двѣ мѣста сж свършено различни.

Казвамъ: физическото слънце въздѣйствува на човѣка по единъ начинъ, а слънцето на живота — по съвсѣмъ другъ начинъ. Когато физическото слънце изгрѣва, човѣкъ се радва, движи се, работи. У него се явява желание да оправи пѣтищата въ живота си, да разоре нивитѣ си, да насади градиниѣ си, да си направи кѣщи и т. н. Щомъ изгрѣва слънцето на живота, у човѣка се явява желание да оправи отношенията си съ всички хора. Едновременно съ това, всички хора, както и всички живи същества, отъ най-малкитѣ до най-големитѣ, му ставатъ мили, обични. Който веднѣжъ е огрѣнъ отъ слънцето на живота, той вече влиза въ положението на всички страдащи, на всички грѣшници, защото ги разбира. Грѣшникътъ за него е затворникъ, когото той иска да освободи. Спре се прѣдъ него и му казва: братко, излѣзъ отъ този затворъ, защото тукъ гладенъ ще умрешъ. Останешъ ли още малко въ затвора, всички ще те изоставятъ. Ти ще останешъ самъ, ще закъснѣшъ въ пѣтя си и никой нѣма да те погледне: нѣма кой хлѣбъ да ти даде, нѣма кой вода да ти донесе. Безъ да искатъ другитѣ хора, нещастията ще слѣдватъ подиръ тебе, защото си самъ въ пѣтя, обърканъ и заблуденъ. Човѣкъ трѣбва да върви напредъ! Никой не грѣбва и не може да остане въ съзнанието си на едно и също мѣсто. За всѣки день има опрѣдѣленъ пѣтъ, който човѣкъ трѣбва да извърви въ съзнанието си.

Ако човѣкъ не измине този път, той остава назадъ. Остане ли назадъ, съ това заедно идатъ и нещастията за него.

Тази е новата философия на живота. Нѣкой казва: какво отъ това, че съмъ изминалъ единъ малъкъ пътъ въ съзнанието си? Какво ще постигна съ това? Много нѣщо може да се постигне. Колкото малъкъ пътъ и да изминава човѣкъ въ съзнанието си, той всѣки день върви напредъ, а щомъ върви напредъ, все повече и повече се приближава къмъ Бога. Съ десетъ сантиметра да напредва човѣкъ въ пътуването или въ движението си къмъ Бога, това е равносилно на милионни километра въ физическия свѣтъ. Казватъ: какво отъ това, че съмъ погледналъ къмъ Бога, или пъкъ че съмъ помислилъ за Него? Да погледнете къмъ Бога, или само да помислите за Него, това струва повече отъ всички материални богатства, съ които човѣкъ разполага на земята. Тази е една отъ великиѣ истини на живота. Щомъ знаете това, не обезцѣнявайте, не умаловажавайте тѣзи нѣща! Нѣкой казва: толкова много работа имамъ, че ми останало само за Бога да мисля и за мѣстото, дѣто Той се намира. Азъ трѣбва да работя, да се погрижа за своитѣ материални нужди. Казвамъ: единственото мѣсто, отдѣто можете да приемете всичко необходимо въ живота си, е мѣстото на Бога. Помислите ли за Бога, слѣдете ли се съ съзнанието на всички същества, които се отправятъ къмъ Него, това е достатъчно.

Питамъ: какво коштува на човѣка да живѣе за Бога? Той знае тази наука. Прѣдставете си, че се намирате прѣдъ една суха вада, въ която седи едно келево. Келевото иска да се движи, но вадата му казва: какъ мога да те въртя, като нѣмамъ вода? Когато дойде водата, келевото започва да се движи. Водата знае и може да движи келевото; тя не трѣбва сега да учи това изкуство. Водата казва на келевото: слушай, ти ще вървишъ въ посоката, въ която и азъ вървя. Келевото обѣщава, че ще върви съ нея, но щомъ дойде водата, въ първо врѣме то се издигне нагорѣ и скоро слѣдъ това слиза надолу. Неговото движение е нагорѣ и надолу, а не като това на водата — напредъ. И хората, като келевото, често обѣщаватъ: азъ ще вървя напредъ, ще вървя по движението на водата. Обаче, дойде ли водата, тѣ веднага измѣнятъ на обѣщанието си: водата върви напредъ, а тѣ се движатъ ту нагорѣ, ту надолу, и оставатъ почти на едно и сѣщо мѣсто. Водата и келевото се разговарятъ. Водата казва на келевото: защо седишъ на едно мѣсто и нищо не работишъ? -- Какъ да не работя? Толкова брашно смлѣхъ. Казвамъ: келевото прѣдствавя физическия животъ на хората. Ако тѣ не слѣдватъ пжтя и движението на водата, винаги на едно мѣсто ще седятъ и само брашно ще мелятъ. И хората, като келевото, вършатъ работа, но тѣхната работа не е като тази на водата, Водата е минала прѣзъ много мѣста, напоила е безброй растения и животни, дала е животъ на милиони сѣщества. Келевото е смлѣ-

ло милиони зрънца, прѣвърнало ги е въ брашно, и постоянно се хвали: знаете ли, колко много брашно смлѣхъ? Обаче, ако сравните работата на водата съ тази на келевото, ще видите грамадната разлика помежду имъ.

Сега, мнозина си въобразяватъ, като келевото на воденицата, че сж свършили много работа. Тѣхната работа е физическа, обаче, истинската работа е на водата. Тя е напоила много цвѣтя, градини, хора и животни. Тя е подигнала благосъстоянието на всички живи същества. Дѣто е минала тя, навсѣкждѣ е оставила благословението си. Водата прѣдставя живота, съ който всички заедно трѣбва да вървимъ. Насъ воденици не ни трѣбватъ, а келевото нека седи на своето мѣсто. Водата нѣма да осгане да се разправя съ келевото, тя ще продължава пѣтя си. Съ този примѣръ искамъ да обърна вниманието на двата вида съзнания у хората: съзнанието на келевото, което се върти само около единъ центъръ—физическото съзнание на човѣка. Второто съзнание е това на водата, което се движи, освѣнъ около единъ центъръ, още и къмъ единъ възвишенъ идеалъ, вслѣдствие на което върви напредъ и върши работа. Отправянето на мисълта ни къмъ Бога е течение нагорѣ. Обратното течение на тази посока е течението на водата, която слиза надолу. Течението на рѣката показва движението на Божественото съзнание къмъ насъ, т. е. отгорѣ надолу. Като мислимъ за Бога, ние пѣкъ се движимъ нагорѣ, къмъ

Него. Слѣдъ това, Той се движи надолу къмъ насъ, като ни изпраща своята мисль. Тѣй щото, Богъ всѣкога ни изпраща нѣщо отгортъ, но и ние трѣбва да изпратимъ нѣщо къмъ Него.

И тѣй, всѣка сутринъ отправяйте мисльта си къмъ тази посока, дѣто всички разумни сжщества отправятъ своята мисль. По този начинъ вие ще участвувате въ общото благо. Нѣкой казва : азъ не искамъ да мисля. — Ти можешъ да не мислишъ за този — за онзи, за дреболиитъ въ живота, но за Бога не можешъ да не мислишъ. Ти си длъженъ да отправишъ мисльта си къмъ Бога, къмъ онази посока, дѣто всички разумни сжщества отправятъ своята мисль. Тамъ пространството е широко, не може да произлѣзе никакво разногласие. Това мѣсто ще донесе единство между всички хора. Когато хората отправятъ мисльта си къмъ една посока, тѣ се приближаватъ къмъ Бога, а съ това и отношенията имъ къмъ хората се оправятъ. По този начинъ хората ще бждатъ здрави, весели, ще иматъ миръ въ душитъ си, ще се подмладятъ, ще скачатъ като телци. Който не отправя мисльта си къмъ Бога, той ще бжде изложенъ на всѣкакви болести. Който отправя мисльта си къмъ Бога, той ще бжде свободенъ отъ всички болести. Болеститъ прѣдставятъ паразити въ аурата на човѣка, отъ които той непрѣменно трѣбва да се освободи. Паразититъ пкъ сж отрицателнитъ мисли, които смучатъ човѣка, затова той трѣбва да се освободи отъ тѣхъ.

Слѣдователно, каже ли нѣкой, че не трѣбва да мисли за Бога, той вече изпада въ положението на дѣте сираче, безъ майка и баща. Вие знаете, какво е положението на такова дѣте. Ако нѣкой не се погрижи за него, то ходи босо, голо, окжсано, неопрано. Погледнете ли главата му, ще видите, че тя цѣла е побѣлѣла отъ паразити, отъ нечистотии. Лицето му е пожълтѣло, изсмукано отъ тия паразити. То ходи немило — недраго, докато се намѣри нѣкой да го вземе и отгледа. Това дѣте веднага се съвзима: дрешките му сж чисти, главата чиста, косите добри пригладени. Въ скоро врѣме то се засилва, става весело, радва се на живота, на всичко, което го заобикаля. Тѣй щото, изпадне ли човѣкъ въ положението на сираче, той трѣбва да знае, че е прѣстаналъ вече да мисли за Бога. Тогава паразитите единъ слѣдъ другъ почватъ да го нападатъ, и той изгубва смисъла на живота.

Казвамъ: една посока има въ живота, и къмъ тази посока всички хора трѣбва да вървятъ. Нѣкой казва: какво ще правимъ, като тръгнемъ въ тази посока? Не е ли достатъчно да четемъ Библията и Евангелието? Вие можете да четете и Библията, и Евангелието, но въ четенето на тия книги има особена философия. Когато четете Библията и Евангелието, дѣто се говори за Христа, за пророците, за добрите хора, които сж живѣли по това врѣме, вие трѣбва да се свържете съ тяхъ и да отправите мисълта си къмъ онази посока, дѣто тѣ сж отправяли своята

мисълъ. Свържете ли се съ тия разумни души, не питайте, дали Христосъ ви разбира, дали Богъ ще приеме молитвата ви. Щомъ отправите съзнанието си къмъ общото съзнание на всички същества, все ще получите нѣщо отъ общото благо, независимо това, дали го заслужавате, или не. Достатъчно е да отправите съзнанието си нагорѣ, за да получите поне по едно самунче — на човѣшки езикъ казано. Не отправите ли съзнанието си къмъ съзнанията на всички същества, колкото да плачете и да се молите на Бога, нищо нѣма да получите. Богъ не обича да се занимава само съ едно лице. На вашата молитва Той ще отговори: ще почакашъ за утрѣ! На другия день ще станешъ рано и ще чакашъ да дойде опрѣдѣления моментъ, когато всички души отправятъ съзнанието си къмъ Бога. Тогава и ти ще отправишъ мисълта си къмъ Него и нѣма да питашъ, дали си въ права посока, или не, дали ще видишъ Бога. Това сж второстепенни въпроси. За тебе е важно да отправишъ ума си нагорѣ и да чакашъ — все ще получишъ нѣщо отъ общото благо. И слѣпиятъ не вижда, но като погледне нагорѣ, все ще дойде нѣкой да му тури едно самунче въ ржката. Той казва: слънцето не видѣхъ, но хлѣбъ получихъ. Това е достатъчно за него. Това сж фигури, които изясняватъ добрѣ идеята.

И тъй, всички хора трѣбва да отправятъ съзнанието си къмъ Бога. — Дѣ е Богъ?—Богъ е на това мѣсто, къмъ което всички разумни и

добри хора отправятъ ума си. Не само хората. но всички същества, отъ най-малкитѣ до най-големитѣ, отправятъ ума си къмъ Бога. Нѣкой казва: на кое мѣсто е Богъ? — Дигни ума си нагорѣ и не питай! Като ви говоря за мѣстото на Бога, къмъ което всички трѣбва да отправятъ ума си, това не трѣбва да ви хвърли въ противорѣчие съ вашата работа. Каквото и да работите, всѣки е на мѣстото си. Въ този смисълъ и келевото е на мѣстото си, и водата е на мѣстото си. Разликата между келевото и водата е тази, че келевото се върти около своя центъръ и мисли само за себе си, а водата върви напредъ и мисли за всички. Който мисли само за себе си, той е келево. Такъвъ човѣкъ прѣзъ цѣлия си животъ мисли само за себе си: че има нужда отъ пари, да се облѣче хубаво, хората да го почитатъ и уважаватъ. Това е философия на келевото. Обаче, и то върши нѣкаква работа — жито мели. Като се приближите до него, чувате: бър — бър — бър — жито мели. Единъ слѣдъ другъ чувалитѣ се пълнятъ съ прѣсно брашно, което се разнася отъ търговцитѣ за проданъ. Тази работа и вие вършите въ живота си, но не сте доволни. Покажете единъ воденичаръ, който да е станалъ философъ, писателъ или поетъ! Досега, азъ поне не съмъ срещналъ нито единъ воденичаръ, който да е написалъ нѣкаква книга. Овчари сж писали книги, но воденичари — не. Воденичаритѣ само жито мелятъ, за нищо друго не имъ остава врѣме. Какъ ще се спаси воденичарътъ? — Като стане или овчаръ, или

орачъ. Не е нужно житото да се мели. Достатъчно е житото да се счука и така да се яде. Меленето на житото не разрѣшава живота. Ако човѣкъ може да се добере до правилния начинъ, по който житото трѣбва да се яде, той ще разбере смисъла на живота.

Това сж странични въпроси, които ще послужатъ само за изяснение на идеята. Воденичарътъ може самъ да се справи. Когато хората прѣстанатъ да му носятъ жито за мелене, той ще се принуди да напусне воденицата. Като поседи день-два безъ работа, той ще каже: тази работа нѣма да я бжде! — и ще започне другъ занаятъ. Тѣй щото, вие не грѣбва да се безпокоите, какво ще стане съ старото. Старото само по себе си ще си отиде, и новото ще дойде. Вашата задача е да се държите за новото.

Казвате: коя е новата мисълъ? Новата мисълъ е слѣдната: отправете ума, сърцето и волята си къмъ мѣстото на Бога! Станете ли сутринъ, първата ви работа е да отправете сърцата и умоветѣ си къмъ онази посока, дѣто въ този моментъ милиони сърца и умове се отправятъ. Тѣзи сърца и умове трептятъ съ различни вибрации, съ различни разбирания, но едно единствено мѣсто ги привлича — мѣстото на Бога. И въ името на това мѣсто, всички живи същества се обединяватъ. Гледате нѣкой царъ, прѣдъ когото всички се прѣкланятъ, дойде ли този моментъ, и той, като дѣте, огъ нищо не смуцаванъ, отправя мисълъта си къмъ Бога. Въ този

моментъ и дѣтето, и царьтъ сж едно. Слѣдъ това, царьтъ взима жезъла си, качва се на трона, започва всѣкидневната си работа. На другата сутринь царьтъ, заедно съ всички сжщества подъ него, пакъ отправя мисълта си къмъ Бога. На това мѣсто всички хора се познаватъ.

Слѣдователно. истинската любовъ се изразява чрѣзъ отправяне мисълта на всички сжщества въ една посока. Когато съзнанията на всички сжщества се отправятъ къмъ една посока, тѣ ще иматъ много допирни точки помежду си. Обаче, започне ли човѣкъ да се върти само около своя центъръ, около себе си, всичко е изгубено. Нѣкой казва: за менъ животътъ нѣма смисълъ. Казвамъ: искате ли животътъ ви да има смисълъ, отправяйте ума си нагорѣ! Това не е мжчна работа. Какво по-лесно отъ това, човѣкъ да мисли въ една посока? Споредъ менъ, по-мжчно е човѣкъ да мисли въ двѣ и повече посоки, както правятъ това съврѣменнитѣ хора, отколкото да мисли въ една посока. Много пжти хората сж отправяли мисълта си нагорѣ; тѣ знаятъ посоката на това мѣсто, но не имъ е дохождало на умъ, че има единъ общъ моментъ, когато всички сжщества едновременно отправятъ мисълта си къмъ Бога. Желаятъ или не, това става по единъ вжтрѣшенъ, неумолимъ законъ. Който не иска да се подчини на този законъ, на сила ще го заставятъ. Какъ? Ще го хване нѣкоя болестъ, и той ще потърси Бога, ще отправи мисълта си къмъ Него и ще благодари, че се е разболѣлъ, за да по-

мисли за Бога. Не само чрѣзъ болести, но и по много начини още може да се спре келевото на човѣка, за да го заставятъ да потърси мѣстото на Бога. Единъ часъ, една минута или една секунда се изисква, за да се отправятъ съзнанията на всички същества къмъ Бога. Великъ е този часъ отъ деня! Велика е тази минута отъ часа! Велика е тази секунда отъ минутата!

Сега, ще прочета 8 гл. отъ Евангелието на Йоана, отъ 31 стихъ надолу. И казваше Исусъ на повѣрвалитѣ въ него Юдеи: „Ако вие устоите въ моята дума, наистина, сте мои ученици“. (— 31 ст.). „И ще познаете истината, и истината ще ви направи свободни.“ (— 32 ст.). Тѣзи стихове, прѣведени, споредъ езика на новото учение, означаватъ: ако всички отправите ума си къмъ Бога, вие сте мои ученици. Тогава ще познаете истината, която ще ви направи свободни. Значи, когато човѣкъ отправя ума си къмъ Бога, той ще се свърже съ Неговата Любовь; понеже Богъ същевременно е Истина, човѣкъ ще познае Истината, която ще го направи свободенъ.

Отговориха Му: „Сѣме Аврамово сме, и никога никому раби не сме ставали. Какъ казвашъ ти: Свободни ще бъдете?“ (— 33 ст.). Отговори имъ Исусъ: „Истина, истина ви казвамъ, че всѣки, който прави грѣхъ, рабъ е на грѣха.“ (— 34 ст.). „И рабътъ не остава вѣчно въ кжщата, а синътъ вѣчно прѣбжда.“ (— 35 ст.). Това значи: всѣки, който не отправя ума си къмъ Бога, рабъ е на грѣха. И рабътъ не остава вѣчно въ кжщата, а синътъ вѣчно

прѣбжда. Слѣдователно, келевото не може да сѣществува дълго врѣме. Като свърши извѣстна работа, то се разрушава, и водата го завлича — не може да остане дълго врѣме на мѣстото си.

„Зная, че сте сѣме Аврамово, но искате да ме убиеете, защото моята дума въ васъ се не вмѣщава.“ (— 37 ст.). — Христосъ не е разбиралъ само външното убийство, но и вжтрѣшното. Когато човѣкъ жертвува Божественото въ себе си за нищо и никакво, все едно, че го убива. И тогава, той е синъ на убиецъ.

„Азъ говоря това, което съмъ видѣлъ у Отца си; и вие правите това, което сте видѣли отъ отца си.“ (— 38 ст.)

Отговориха и рекоха Му: „Отецъ нашъ е Аврамъ.“ — Така говори физическиятъ човѣкъ, келевото, а то не познава своя Баща. Казва имъ Исусъ: „Ако бѣхте чада Аврамови, дѣлата Аврамови бихте правили.“ (— 39 ст.). — Аврамъ познаваше Бога. Вие вѣрвате въ Аврама, а не вѣрвате въ Онзи, въ когото той вѣрваше.

„А сега искате да ме убиеете, мене, човѣка, който ви говорихъ Истината, която чухъ отъ Бога: това Аврамъ не е правилъ.“ (— 40 ст.).

„Вие правите дѣлата башини си.“ (— 41 ст.). — Ако вие правите дѣлата Божии, защо укорявате Неговото Слово? Затова, именно, иде горчивата истина, че сте отъ баща дяволъ. Всѣко нѣщо, което отдѣля човѣка отъ Бога, е отъ баща дяволъ; всѣко нѣщо, което покваря красивото, възвишеното, благород-

ното въ човѣка и го отстранява отъ него, и то е отъ баща дяволъ.

„Вие сте отъ баща дяволъ, и похотитѣ бащини искате да правите.“ (— 44 ст.).

„А пъкъ азъ, защото казвамъ Истината, не ме вѣрвате.“ (— 45 ст.).

„Азъ познавамъ Бога, и думата Му държа.“ (— 55 ст.). — Не е достатъчно човѣкъ само да познава Бога, но той трѣбва да държи думата Му, т. е. да изпълнява Неговата воля.

„Тогазъ взеха камъни да хвърлятъ върху Него. Иисусъ се скри, излѣзе изъ храма, мина прѣзъ срѣдъ тѣхъ и така си отиде.“ (— 59 ст.). Слѣдователно, който хвърля камъни върху Истината, тя ще си излѣзе отъ него, и той ще остане самъ. Понеже евреитѣ хвърляха камъни върху Истината, тѣ и до днесъ скитатъ изъ свѣта, немили-недраги. Отъ двѣ хиляди години насамъ тѣ сж се лутали изъ свѣта, както никой другъ народъ. Днесъ, обаче, Божията милость е върху тѣхъ. На сжщата опитность ще бжде изложенъ всѣки човѣкъ, който хвърля камъни върху Истината. Дали единъ народъ, или единъ човѣкъ ще се прояви така, послѣдствията ще бждатъ едни и сжщи. Искате ли да имате Божията милость върху себе си, всѣка сутринъ отправяйте ума си въ посоката, дѣто всички сжщества отправятъ своята мисль.

Казвате: какъ да се разбира стихътъ, въ който се казва, че Христосъ се скрилъ отъ народа? Прѣдставете си, че азъ носи една запалена свѣщъ и показвамъ съ нея пжтя на

стотици души. Обаче, тѣ не разбиратъ това, което правя за тѣхъ, и започватъ да се каратъ помежду си, биятъ се, кой отъ тѣхъ да вземе запалената свѣщъ. За да се избегне този споръ, азъ духамъ свѣщъта, и тѣ оставатъ на тъмно. Тѣ вече не ме виждатъ, за тѣхъ азъ съмъ се скрилъ нѣкъждѣ. Така направи Христосъ: духна свѣщъта, която носѣше, и съзнанието на всички се помрачи, не виждаха вече. Това означаватъ думитѣ „скри се Исусъ.“ Силата на човѣка седи въ свѣтлината на неговото съзнание. Щомъ вземагъ свѣтлината му, той губи вече своята сила. Когато човѣкъ остане на тъмно, той ходи трмаво, не е сигуренъ въ стѣпките си. Щомъ дойде тъмнинага, и движението спира. Спирането е ограничение. Сжщото се отнася и до мисълта, и до съзнанието на човѣка. Докато въ ума на човѣка има свѣтлина, той мисли право и постѣпва право. Щомъ свѣтлината въ ума на човѣка загасне, той вече не знае, какво прави — той остава безъ посока на движение, безъ компасъ. Турцитѣ иматъ обичай, като имъ дойде нѣкой на гости, вечерята тѣ затварятъ вратата на стаята, въ която гостътъ ще спи, и сутринята, когато иска да излѣзе, той трѣбва да потропа на вратата, да дойде домакинътъ на кѣщата, да му отвори. Сжщото става и съ всѣки човѣкъ, който изгубва свѣтлината на съзнанието си. Щомъ изгуби свѣтлината си, той остава на тъмно, не може да излѣзе навънъ. Той не знае, коя посока да хване и чака да дойде господарътъ, да врътне ключа, да му отвори, да излѣзе навънъ.

Казвамъ . за човѣка, който е изпадналъ въ тъмнина, най-важно нѣщо е свѣтлината. За жадния най-важно е да дойде до извора на живота. За невѣжия, за неучения най-важно е да се добере до книгитѣ на нѣкоя библиотека. За богомолеца най-важно е храмътъ. Храмътъ е мѣстото, дѣто е Богъ. Това мѣсто всички търсятъ. Хората търсятъ това мѣсто тукъ или тамъ, но никждѣ не могатъ да го намѣрятъ. Храмътъ е на онова мѣсто, дѣто всички сжщества едноврѣменно отправятъ мисълта си. Нѣкой казва . като се помоля вжтрѣшно, това е достатъчно. Това е положението на келевото, което се върти. Да се помоли човѣкъ въ себе си, това е степенъ на съзнание, но не онова велико съзнание, въ което участвуватъ всички души. Въ това положение тѣ едноврѣменно приематъ и даватъ отъ общото благо. Достатъчно е човѣкъ да отправи ума си къмъ мѣстото на Бога, за да приеме частъ отъ общото благо. Такъвъ е законътъ. Когато човѣкъ отправи ума си къмъ Бога, заедно съ всички, за половинъ часъ само, той ще получи сжщото благо, което би получилъ, ако цѣлъ день хлопаше на Божията врата. И послѣденъ да си, стига на врѣме да пристигнешъ; ако можешъ само за моментъ да се слѣбешъ съ общото съзнание, ти пакъ ще получишъ Божието благословение. Богъ не прави разлика, дали нѣкой е стигналъ пръвъ или послѣденъ. И който пръвъ е дошълъ, и който послѣденъ е дошълъ, все ще получи частъ отъ общото благо. Общото благо е за всички.

Всички очакватъ момента, когато Божието благословение ще се излѣе върху тѣхъ. То трае само единъ моментъ, слѣдъ което вратата на благословението се затваря.

Казвате: какво ще правимъ слѣдъ това? — Всѣки ще слѣзе да работи въ себе си. Ако Богъ не слѣзе въ човѣка, и ако човѣкъ не работи на цъ себе си, той нищо не може да направи. Ако Богъ не слѣзе въ човѣка, каквото и да работи, той мяза на жена, която цѣлъ день върти хурката и нищо не изприца, понеже вълна нѣма. Който е ходилъ при Бога, той работи прѣзъ цѣ ия день и изкарва нѣщо, защото има достатъчно вълна на хурката си. Като имате прѣдъ видъ това, вие ще си съставите ясна прѣдстава, дѣ е мѣстото на Бога, и какво човѣкъ придобива, когато отправя съзнанието си къмъ Него. Има три момента прѣзъ деня, когато човѣкъ отправя съзнанието си къмъ Бога: сутринъ, при изгрѣвъ слънце; на обѣдъ, когато слънцето е въ зенита си и вечеръ, при залѣзъ слънце. Разумнитѣ същества седятъ и въ тритѣ области, въ тритѣ фази на слънцето, но щомъ се събератъ заедно, за тѣхъ нѣма вече за гѣзъ. За съществата, които отправятъ ума си къмъ Бога, има само изгрѣвъ. Щомъ Богъ излѣзе, всички приематъ Неговото благословение. Прѣзъ цѣлия день това слънце продължава да грѣе. Кажете ли нѣкой, че не знае, дѣ е мѣстото на Бога, това показва, че той е останалъ назадъ, забъркалъ е пжтътъ. На таквъ човѣкъ не остава нищо друго, освѣнъ да върви по лечението на рѣката.

И тъй, който търси Бога самъ, той е на кривъ пѣтъ. Индуситѣ казватъ, че човѣкъ трѣбва да се съсрѣдоточи въ себе си, и тамъ да намѣри Бога. Тази е крива философия. И до днесъ хората търсятъ Бога въ себе си, но не могатъ да Го намѣрятъ. Когато се казва, че Богъ е въ човѣка, трѣбва да се знае, на кое мѣсто, именно, е Той. Едни търсятъ Бога въ ума си, други — въ сърцето си, но още не сж Го намѣрили. Човѣкъ може да намѣри Бога, като спре вниманието си върху всички хора, които сжщо като него търсятъ Бога. Тѣ трѣбва да бждатъ въ положението на ученици, които гледатъ къмъ учителя си, какво той прави. Учителътъ има пособия, съ които си служи. И ученикътъ гледа къмъ тѣзи пособия, ползува се отъ знанията на своя учитель. Неговиятъ учитель гледа къмъ другъ учитель; той пъкъ къмъ другъ свой учитель и т. н. Ученикътъ трѣбва да черпи знанията си отъ мѣстото, дѣто учителятъ черпи знания. Отъ това мѣсто всички сжщества черпятъ знанията си. Отправи ли човѣкъ ума си къмъ посоката, дѣто всички сжщества се отправятъ, той ще придобие толкова, колкото би придобилъ, ако чукаше хиляди години на едно и сжщо мѣсто. Този е единствениятъ начинъ, по който човѣкъ може да познае Бога. И слѣдъ това той ще каже: разбирамъ вече, какво нѣщо е Богъ, какво нѣщо е Любовта!

Казвамъ. ученикътъ трѣбва да отправя мисълта си въ посоката, дѣто учителятъ му отправя своята мисълъ. Въ това седи спасението на свѣта. Не постѣпва ли ученикътъ

като своя учителъ, нищо не е въ състояние да му помогне. Подигнете мисълта си нагорѣ! — тамъ е вашето спасение. Каквото друго да ви говорятъ — не вѣрвайте. Отправете мисълта си нагорѣ, дѣто и богове, и херувими, и ангели, и светии, и майки, и бащи, и праведни, и грѣшни, и животни отправятъ своята мисль! Наблюдавайте щурецъ, да видите, какъ той, съ всички заедно, отправя мисълта си къмъ Бога. Гледате го, седи прѣдъ дупчицата си, мисли нѣщо. Какво мисли? — Отправя ума си нагорѣ. Казвате: щурецътъ е глупаво сѣщество, той не съзнава, какво прави. — Не е глупавъ щурецътъ. Той мисли за Бога и си казва: само мисълта ми за Бога е въ състояние да ме изкара отъ тази дупка. Днесъ мисли за Бога, утрѣ мисли, докато единъ день се види вънъ отъ своята дупка, прѣминалъ въ по-висока форма на животъ.

Слѣдователно, само мисълта къмъ Бога е въ състояние да извади човѣка отъ ограничителнитѣ условия, въ които се намира. Тази мисль ще го освободи и отъ дълговетѣ му. Слѣзе ли Богъ между хората, Той всичко ще направи. Той ще ги спаси. Той ще оправя свѣта. Нѣма друга философия за живота, освѣнъ тази. Нѣкой казва: какъ да разбере тази работа? Нѣма какво да разбирашъ, ще отправишъ мисълта си тамъ, дѣто всички живи сѣщества отправятъ своята мисль. Разбирането ще дойде отгорѣ, както и благословието. Когато въ дома ви дойде нѣкой пжтникъ, гладенъ, жаденъ, измръзналъ, вие питате

ли го, отдѣ иде? Първо го поканвате при огъня, да се стопли; послѣ му давате чаша гореща вода или чай, да накваси гърлото си; слѣдъ това му давате да се нахрани; и най-послѣ, като си почине добрѣ, той самъ започва да ви разправя, отдѣ иде и какво е прѣживѣлъ.

Нека тази мисълъ — мѣстото на Бога — бжде за васъ нѣщо скъпоцѣнно, безъ което не можете. Нека тя стане за васъ талисманъ. Имате ли този талисманъ въ себе си, и като се давите и помислите за Бога, ще се спасите.

Утрѣ сутринята ще се качимъ на новия връхъ, дѣто разчистихме пѣтя — тамъ да се помолимъ и благодаримъ на Бога. Слѣдъ това ще отидемъ на Бъбрека, (V. езеро), да измиемъ ржцѣтѣ и краката си отъ дългия пѣтъ. Докато човѣкъ търси Бога, краката му сж все кални. Щомъ Го намѣри, той измива краката си. Измиването на краката, не външно, но вжтрѣшно, прѣдставя емблемъ въ човѣшкия животъ. Когато човѣкъ намѣри Бога, за нищо вече не мисли. Той всичко е постигналъ. Какво ще стане съ умрѣлитѣ, съ бѣднитѣ, съ страдащитѣ, той за нищо вече не мисли. Въ Божествения свѣтъ нѣма умрѣли, нѣма бѣдни, нѣма страдащи. Тамъ всичко е оправено

*

7. Бесѣда отъ Учителя, държана на 5 августъ, 1931 г. 5 ч с.

ТЪЗИ ТРИ НЪЩА.

Любовта е път за всички, които живеят за Бога.

Мъдростта е път за всички, на които Бог се изявява.

Истината е път за всички, които се учат да служат на Бога.

За размишление прѣз деня ще вземете 25 ст., 5 гл. отъ Евангелието на Иоана: „Истина, истина ви казвамъ: иде часъ и сега е, когато мъртвитѣ ще чуютъ гласа на Сина Божия, и които Го чуютъ, ще оживѣятъ.“

Нека тази сутринъ остави паметенъ, незаличимъ образъ въ съзнанието ви. Както небето е чисто и свѣтло, както сутринта е тиха и приятна, така да стане и въ душата ви. Хубавото въ тази сутринъ говори за Божието присѣствие. Този день е Божи день и затова трѣбва да остане за васъ живъ образъ, както слънцето е живо. Нека въ душитѣ ви бжде тѣй свѣтло, тѣй чисто и ясно, каквото е днешното слънце.

Казвамъ: ако Любовта е път за всички, които живеятъ за Бога; ако Мъдростта е път за всички, на които Бог се изявява и ако Истината е път за всички, които се учатъ да служатъ на Бога, ще бжде така, както ви пожелавамъ, безъ никакво изключение. Явятъ ли се облаци на небето, това показва, че се срѣщатъ двѣ или повече противоположни

въздушни течения, т. е. въ атмосферата ставатъ известни сблъсквания, или отклонения. Сжщото може да се каже и за живота на човѣка. Щомъ човѣкъ се отклони отъ Бога, т. е. отъ пжтя, въ който е поставенъ да върви, той непрѣменно ще се забърка въ нѣкакъвъ клекъ или хрсталакъ, вслѣдствие на което дрехитѣ му ще почнатъ да се кжсатъ. Върви ли човѣкъ въ правия пжтъ, всѣки день отъ живота му ще бжде като днешниятъ. Съ други думи казано: всѣки день отъ живота на човѣка трѣбва да бжде день, въ който Любобъта царува; любовта пѣкъ е пжтьтъ на живота. Всѣки день отъ живота на човѣка трѣбва да бжде день, въ който Божията Мждрость се изявява. Всѣки день отъ живота на човѣка трѣбва да бжде день, въ който Истината го учи да служи на Бога.

Сега, всички трѣбва да знаятъ, че този часъ, въ който сме се събрали, е часътъ, въ който всички сжщества отправятъ ума си къмъ Бога. Щомъ всѣки приеме това, което му е необходимо, небето се покрива съ леки облаци. Облацитѣ сж необходими за прѣдпазване отъ изпаряване на това, което е придобито. Слѣдователно, когато врѣмето е облачно, туй показва, че хората сж взели нѣщо отъ това, което излиза отъ Бога, и слизатъ на земята, да работятъ. Въ това отношение, облацитѣ сж емблемъ въ живота. Тѣ сж благо за хората, защото прѣди тѣхъ всѣки е взелъ, каквото му е нужно, и богатъ, доволенъ се връща на земята, да разработва придобитото. Щомъ се заоблачи, не само хората

се радватъ, но и животнитѣ, и растенията. Изобщо, който разбогатява, той е доволенъ отъ облацитѣ, защото тѣ го закриватъ отъ погледитѣ на хората.

Сега, като говоря за хубавия день, у мнозина, по старъ навикъ, се явява мисльта: за кого е създаденъ този хубавъ день? Казвамъ: радвайте се, че Богъ е създалъ такъвъ день, като днешниятъ! Радвайте се, че всички живи, разумни същества сж събрани тукъ, да отдадатъ слава на Бога! Радвайте се, че и вие участвувате заедно съ тѣхъ, въ отдаване слава на Бога! Нѣкой казва: кое ли мѣсто заемамъ въ събранието, между разумнитѣ същества? Всѣки човѣкъ заема точно това мѣсто, което му се пада. Казвате: утрѣ ще имаме ли такъвъ день? Защо трѣбва да мислите за утрѣ? Единъ день ви трѣбва само, а не много дни. Многого дни сж товаръ за човѣка. Колко извори сж нужни на човѣка? Единъ изворъ му е достатъченъ. По-добрѣ е човѣкъ да пие вода отъ изворъ, на който водата е чиста, кристална, отколкото да пие вода отъ сто най-хубави щерни. Този хубавъ день, единственъ въ живота ви, трѣбва да носите навсѣкждѣ. Дали ще отидете въ София, или въ другъ градъ, дали ще отидете въ България, или въ друга държава, носете този день съ себе си. Ако не можете да го носите навсѣкждѣ съ себе си, все едно, че не сте дохождали на Рила. Не е достатъчно да занесете този день въ София, но София трѣбва да живѣе въ този день! Не е достатъчно да занесете този день навсѣкждѣ въ свѣта, но цѣлиятъ

свѣтъ трѣбва да живѣе въ този день! Този день включва всичко въ себе си. Каквото придобиемъ този день, всичко трѣбва да занесемъ съ себе си, да го прѣснемъ между хората. Казвате: ами, ако слънцето залѣзе? Ако днесъ слънцето залѣзе, това показва, че този день е билъ обикновенъ. Слънцето на този день никога нѣма да залѣзе! За този день, именно, е казано въ Писанието: „И слънцето не ще зайде вече.“

И тъй, три нѣща ви желая: нека Любовта у васъ бжде запалена, да носи животъ! Нека Мъдростъта у васъ бжде запалена, да носи Божията свѣтлина! Нека Истината у васъ бжде запалена, да ви научи, какъ да служите на Бога! Който служи на Бога, само той може да бжде свободенъ. Никой не може да зароби свободния човѣкъ. Никой не може да разклати свободния човѣкъ. Човѣкъ може да живѣе, както иска; той може да работи, както иска; обаче, човѣкъ може да бжде свободенъ, само ако служи на Бога. Да бжде човѣкъ свободенъ! — този е смисълътъ на живота. Който служи на хората, той не е свободенъ човѣкъ. Коуто хората служатъ, и той не е свободенъ. Казано е за Бога: „Възлюбилъ е Истината въ човѣка.“ Защо? — Защото Истината подразбира вжтрѣшно служене на Бога, което е въ сила да направи човѣка свободенъ.

Слѣдователно, ще дойде новиятъ животъ — Любовта. Ще дойде новата свѣтлина — Мъдростъта. Ще дойде новото служене —

Истината. Тѣзи три нѣща се включватъ въ днешния день.

Сега, ще слѣземъ долу на бивака, да закусимъ малко, да увѣковѣчимъ този день, да стане паметенъ за насъ; слѣдъ това ще отидемъ на „Езерото на чистотата.“

Тукъ, при това езеро, ще прочета нѣколко стиха отъ Евангелието на Матей, 19 глава.

А Исусъ рече на ученицитѣ си: „Истина ви казвамъ, че мжно ще влѣзе богатъ въ Царството небесно.“ (— 23 ст.). Защо казва Христосъ, че богатиятъ мжно ще влѣзе въ Царството небесно? — Понеже богатиятъ, споредъ богатството, което има, придобива много грѣхове. Когато човѣкъ иска да стане богатъ, той много се огрѣшава. Тѣй щото, този стихъ, прѣведенъ на другъ езикъ, означава: мжно ще влѣзе грѣшенъ човѣкъ въ Царството небесно. Защо? — Защото грѣховетѣ и прѣстѣпленията му ще го задържатъ, тѣ нѣма да го пуснатъ въ Царството небесно. Въ този смисълъ думата „богатъ“ подразбира човѣкъ, пълненъ съ грѣхове и прѣстѣпления. Това подразбиралъ Христосъ въ цитирания стихъ. Слѣдователно, съ такова богатство никой не може да влѣзе въ Царството небесно. Това богатство отдалечава човѣка отъ Бога. Богатството е най-голѣмото благъ, къмъ което хората въ свѣта се стремятъ. Тѣ нѣматъ по-високъ идеалъ отъ този. Въ свѣта само богатиятъ човѣкъ се ползува съ уважението и почитанието на хората. Обаче, рече ли човѣкъ съ земното богатство да влѣзе въ небето, камилата ще го прѣвари въ пѣтя му. Затова, именно, Христосъ казва: „По-лесно е да мине

камила прѣзъ иглени уши, а не богатъ да влѣзе въ Царството Божие.“ (— 24 ст.). На небето богатиятъ не може да се ползува съ такова уважение и почитание, каквото има на земята.

И тъй, съществуватъ два диаметрално противоположни живота: земенъ животъ, съ обикновени разбирания и небесенъ животъ, съ по-високи разбирания. Нѣма да обяснявамъ тѣзи въпроси, но трѣбва да имате прѣдъ видъ, че всичко въ свѣта е строго опрѣдѣлено, а не механически. Запримѣрь, слънцето върви по опрѣдѣленъ пжтъ; растенията растатъ по опрѣдѣленъ пжтъ; рѣкитѣ текатъ по опрѣдѣленъ пжтъ; вѣтроветѣ духатъ по опрѣдѣленъ пжтъ; изобщо, всичко, което се случва въ живота на човѣка, е точно опрѣдѣлено. Обаче, хората съзнателно, за свои лични облаги, измѣнятъ този опрѣдѣленъ пжтъ на нѣщата. Запримѣрь, тѣ срѣщатъ нѣкоя вадичка и като видятъ, че водата ѝ е добра за воденица, отклоняватъ я отъ пжтя ѝ, като я използватъ за работа. Нѣкое дърво по естество е киселецъ, дивачка, но опитни земледѣлци и градинари го присаждатъ съ нѣкое благородно дърво и съ това го видоизмѣнятъ. Тѣ могатъ да го видоизмѣнятъ въ каквото дърво искатъ. По сжщия начинъ много хора сж присадени съ калеми, които не отговарятъ на тѣхното първично естество. Много дѣди и прадѣди сж работили върху тѣхъ и така сж ги измѣнили, че тѣ се чудятъ на себе се, сами не се познаватъ. Тѣ мязатъ на квачка, която насаждатъ

съ кокоши, пачи и юрдечи яйца. Като се излюпатъ яйцата, малкитѣ тръгватъ подиръ нея, и тя се чуди, какъвъ е този разнообразенъ народъ, който я слѣдва. Като дойдатъ до нѣкоя рѣка, патенцата и юрдеченцата се нахвърлятъ въ водата и започватъ да плуватъ. Квачката седи на брѣга, чуди се и казва: Божия работа е тази! Послѣ юрдеченцата излизатъ отъ водата и хвъркватъ изъ въздуха. Въ сжщото положение се намиратъ и съврѣменнитѣ хора. Тѣ замислятъ една работа, взиматъ прѣдъ видъ редъ условия, но, въ края на краищата, се намиратъ прѣдъ изненада: патенцата имъ влизатъ въ водата, нѣкои отъ юрдеченцата имъ хвъркватъ въ въздуха, а съ тѣхъ оставатъ само пиленцата.

Питамъ: какво прѣдставятъ патенцата и юрдеченцата въ живота на човѣка? Тѣ прѣдставятъ неговитѣ груби желанія, които влизатъ въ водата. Обаче, нѣма по-голѣми страдания отъ живота въ водата. Тамъ е цѣлъ адъ! Въ водата се вършатъ голѣми прѣстѣпления, за които нѣма никакъвъ сждъ. Тамъ нѣма никаква култура, никакъвъ моралъ. Рибитѣ, напримѣръ, се гълтатъ цѣли едни-други. Съврѣменнитѣ хора използватъ водата за различни цѣли, а сжщо така и като сръдство за чистене. Защо хората пиятъ вода? — За да ги изчисти отъ онѣзи прѣстѣпления, които нѣкога сж вършили въ водата. Тя чисти по особенъ начинъ, вслѣдствие на което прѣдставя изкупително сръдство.

Казвамъ: въ края на краищата, у човѣка трѣбва да остане само Божественото. Всички останали нѣща у него сж пособия, дадени само за извѣстно врѣме. Войникътъ трѣбва да има пушка и ножъ, но само когато отива на бойното поле. Отива ли на църква, да се моли, пушка и ножъ не му трѣбватъ. Писарътъ има нужда отъ перо и мастило, когато е въ канцеларията; щомъ отиде на църква, перо и мастило вече не му трѣбватъ. Когато търговецътъ върши своитѣ търговски операции, той има нужда отъ торба, пълна съ пари; обаче, отиде ли на църква, още отвънъ пазачитѣ взиматъ торбата му и казватъ: тукъ ще оставишъ паритѣ си! Въ църква търговия не се върши. Тѣй щото, погледнете ли прѣдъ входа на църквата, ще видите цѣли купове огъ оржжия, отъ пера и мастила, отъ торби съ пари и т. н. Който отива при Бога, той трѣбва да се освободи отъ всички занаяти и изкуства, които е придобилъ въ живота си и да влѣзе при Него само съ това, което Богъ нѣкога му е далъ. Какво е далъ Богъ на човѣка? — Единъ запаленъ, свѣтълъ умъ и едно запалено, благородно сърце. Слѣдователно, богатството на съврѣмения човѣкъ седи въ това, което умътъ и сърцето съдържатъ въ себе си. Всички придобивки, вънъ отъ придобивкитѣ на сърцето и ума, оставатъ настрана. Когато войникътъ излѣзе отъ църква, той взима ножа и пушката си и ги употребява, дѣто стане нужда. Когато писарътъ излѣзе отъ църква, той взима перото и мастилото си и отива въ канцеларията да пише.

Когато търговецът излезе от църква, той взима торбата с паритъ си и отново започва да търгува. Когато орачът излезе от църква, той взима ралото и мотиката си и започва да оре земята.

И тъй, едно е важно за васъ: да знаете, че всички хора заедно съставятъ единъ общъ организъмъ, на който тѣ сж удове, както сж удове коренитѣ, стѣблото, листата и клонищата на дървото. Всѣки човѣкъ трѣбва да знае за себе си, какъвъ удѣ отъ дървото е и на кое мѣсто е поставенъ. Запримѣрь, ако е клонъ, той трѣбва да знае, голѣмъ ли е, или малкъ; на каква посока гледа — на изтокъ, западъ, сѣверъ или югъ. Знае ли човѣкъ това нѣщо, той ще знае още, доколко зависи отъ другитѣ хора. Зависимостта на единъ човѣкъ отъ другъ се опрѣдѣля отъ съприкосновение то помежду имъ и отъ функцията, която изпълняватъ въ общия организъмъ. Единъ човѣкъ е важенъ за другъ дотолкова, доколкото той има извѣстни отношения къмъ него. Малкиятъ клончета сж важни за голѣмитѣ дотолкова, доколкото тѣ приематъ Божието благословение отгорѣ и го прѣдаватъ на цѣлото дърво. Божието благословение, което иде отдолу, отъ земята, се прѣдава на цѣлото дърво чрѣзъ коренитѣ. Вслѣдствие на това, цѣлото дърво е въ зависимостъ отъ своитѣ корени. Значи, въ единъ случай вие можете да бждете полезенъ нѣкому, а въ другъ случай той може да ви бжде полезенъ. Рече ли единъ клонъ да се отдѣли отъ цѣлото дърво, зависимостта се нарушава, и този клонъ въ най-скоро врѣ-

ме изсъхва. На сжщото основание, рече личовѣкъ да се отдѣли отъ цѣлото, и той вече изсъхва, не може да бжде полезенъ, нито на себе си, нито на другитѣ. Службата и на малкитѣ, и на голѣмитѣ удове въ цѣлото е еднакво важна. Защо малкото клонче трѣбва да се сийли, непрѣменно да стигне голѣмия клонъ? За всѣко клонче е опрѣдѣлено, колко трѣбва да израсте. При това, неговото растене е въ зависимостъ отъ цѣлото дърво, както и отъ голѣмитѣ клонища. Ако тѣ растатъ, и малкото клонче ще расте. Спре ли тѣхното растене, и малкото клонче спира. Колкото да се сили малкото клонче да стане като голѣмия клонъ, то никога нѣма да постигне това. Туй негово желание нѣма да го ползува въ нищо. По-добрѣ е да бждешъ малко клонче на върха на дървото, но всѣкога да имашъ плодъ, отколкото да бждешъ голѣмъ клонъ, безъ никакъвъ плодъ. По-добрѣ е да имате въ ума си една свѣщена идея и въ сърцето си едно свещено чувство, на които да се радвате, отколкото да носите на гърба си голѣми богатства, като натоварено животно. Натоварениятъ човѣкъ не е свободенъ. Свободата подразбира човѣщина, а въ животинскитѣ състояния нѣма законъ. И за самитѣ животни нѣма законъ. Днесъ говарятъ едно магаре, утрѣ го товарятъ, и всѣки день увеличаватъ товара му, безъ да има законъ, който да опрѣдѣли, колко трѣбва да се товари. Сжщо така могатъ да го биятъ, колкото искатъ — и за боя нѣма законъ.

Казвамъ: всѣки човѣкъ е изложенъ на мжчения отъ старитѣ си господари. Искате ли да се освободите отъ тѣхъ, трѣбва да признаете, че единствениятъ господарь въ свѣта е Богъ. Признаете ли Бога за свой господарь, юларитѣ отъ главитѣ и букаитѣ отъ краката ви ще паднатъ. Тогава ще вършите работата си безъ остень, безъ външно насилие. Това значи свобода! Господарьтъ само ще ви запита: разоряхте ли нивата? — Разоряхме. — Ожънихте ли я? — Ожънихме. Къмъ тази свобода, именно, се стремятъ днесъ всички народи, както и всички хора по лицето на земята. Обаче, тази свобода се придобива при правилно разбиране на отношенията на частитѣ къмъ цѣлото, и на цѣлото къмъ частитѣ. Научи ли човѣкъ, какво мѣсто заема въ цѣлото, т. е. разбере ли отношенията си къмъ Бога, той ще се освободи отъ всички ограничения. Само по този начинъ човѣкъ ще дойде до пълнолѣтието на своя животъ. Иначе, той всѣкога ще се намира въ положението на малко, безпомощно дѣте, или въ положението на боленъ човѣкъ. Колкото повече давате на болния, толкова повече той се разстройва. Обаче, ако избере рете за болния човѣкъ храна, която му подхожда, той отъ день на день ще се подобрява.

Слѣдователно, както храната на човѣка всѣки день трѣбва да се подобрява, така и знанието, и мждростьта всѣки день трѣбва да се подобряватъ. Не се ли подобряватъ, ще дойдете до положението, въ което Соломонъ изпадналъ, и ще кажете като него: „Суета на суетитѣ, всичко е суета!“ Азъ тълкувамъ ду-

митѣ му : знание, безъ любовь е суета на суетитѣ. Въ това знание нѣма никакви постижения. Истинското знание се постига за всѣки човѣкъ по специаленъ пжтъ. Както слънцето върви по свой опрѣдѣленъ пжтъ, така и вие трѣбва да вървите по пжтя, който Богъ ви е опрѣдѣлилъ. Никой нѣма право да се отклони отъ този пжтъ! Докато сте въ пжтя, ще имате Божието благословение. Щомъ се отклоните, върху васъ ще дойдатъ редъ нещастия. Всѣко нещастие се дължи на нѣкакво отклонение. Докато сте въ пжтя, вие сте свободни ; отклоните ли се, изгубвате свободата си и не знаете, накждѣ вървите. Докато прѣстѣтъ е на ржката ви, послѣдната се ползува съ вашето уважение и почитание ; отрѣжете ли прѣста си, и ржката ви изгубва своето уважение и почитание. Тѣй щото, уважението и почитанието на човѣка зависи отъ съзнанието му, че той живѣе въ Бога, заема опрѣдѣленото отъ Него мѣсто и върши своята работа.

Казвамъ : главното нѣщо, което трѣбва да занесете въ домоветѣ си, като споменъ отъ прѣкарването си на Рила, е да проникне у васъ идеята, че както слънцето, звѣздитѣ, луната и останалитѣ планети иматъ свой опрѣдѣленъ пжтъ на движение, така и вие имате свой опрѣдѣленъ пжтъ, който неизбежно трѣбва да слѣдвате. Слънцето, напри-мѣръ, всѣка сутринъ изгрѣва точно на опрѣдѣлено врѣме и вечеръ залѣзва пакъ на опрѣдѣлено врѣме. То никога не изгрѣва и не залѣзва по-рано или по-късно отъ опрѣ-

дѣления за него моментъ. Толкова хиляди години, какъ слънцето изгрѣва и залѣзва, обаче, никога досега то не се е отклонило отъ своя пжть, нито е прибързало или закъснѣло въ движението си. Знаете ли, какво ще стане съ живота на земята, ако слънцето се отклони отъ своя пжть? Голѣма катастрофа ще настане на земята, даже при най-малкото отклонение на слънцето отъ неговия пжть. Възъ основа на сжщия законъ, голѣма катастрофа ще настане въ живота на човѣка, ако той се отклони отъ пжтя, който Богъ му е опрѣдѣлилъ. Когато човѣкъ се намѣри прѣдъ такава катастрофа, всичко за него е изгубено, и той живѣе като въ пустиня. Той се лишава отъ най-хубавитѣ си мисли и чувства, отъ всичко благородно и възвишено. Затова, именно, никаква сила не трѣбва да бжде въ състояние да отклони човѣка отъ пжтя му. Това положение на човѣка говори за абсолютната му вѣра въ Бога. Върви ли човѣкъ въ пжтя си, всѣка работа, която му се дава, е свещена. При това, всѣка работа трѣбва да принесе своя плодъ.

Това е разбиралъ Христосъ, когато из казалъ стиха: „Всѣка пржчка, която не дава плодъ, отрѣзва се и се хвърля настрана.“ Въ това отношение, и животътъ се осмисля до-толкова, доколко ние принасяме плодъ въ цѣлото. Когато човѣкъ работи за Бога, той е цѣненъ и за свѣтлитѣ духове на небето, както и за добритѣ хора на земята. Тогава всички сж готови да му помагатъ, да му се притичатъ на помощъ, когато той се намира въ нужда.

Отклони ли се отъ пътя си, всички го изоставятъ, всички го забравятъ. Не е ли сжщото и съ хора, които живѣятъ и работятъ само за себе си? Докато човѣкъ е богатъ, всички му се кланятъ, почитатъ го; западне ли, всички го изоставятъ. Има ли човѣкъ нѣкакви блага въ себе си, и хората се трупатъ около него; изгуби ли тия блага, всички го изоставятъ. Кой е причината да изгуби човѣкъ богатствата и благата си? — Дяволътъ. За него е казано въ Писанието: „Крадецътъ не иде, освѣнъ да открадне, погуби и заколи“. Той дава лоши съвѣти на хората, докато ги бутне въ нѣкакви несигурни прѣдприятия. Тѣ изгубватъ богатствата си и оставатъ свършено бѣдни, немили-недраги за всички. Слѣдъ това той ги оставя сами да плащатъ дълговетѣ си. Колкото полица е подписалъ дяволътъ, все на тѣхна смѣтка ги оставя. Това показва, че този старъ господарь обича своитѣ поданици. Съ своята любовъ той е одралъ досега най-малко по 200 кожи отъ гърба на всѣки човѣкъ. Че той обича хората, се вижда по това, дѣто снима кожата имъ — има какво да вземе отъ тѣхъ. Много цървули е направилъ той отъ човѣшкитѣ кожи. Обаче, не зная, защо хората обичатъ своя старъ господарь, който, съ съвѣтитѣ си, ги е довелъ до крайно осиромашаване.

Казвамъ: ако при сегашния животъ хората знаеха, какво има да имъ се случи, тѣ щѣха свършено да се обезсърдятъ. Сегашниятъ животъ е основанъ на фалшива основа, на вжтрѣшно безправие. Вѣншно, този

животъ е построенъ върху редъ правила и закони, но въ него липсва вжтрѣшна законность. Банкерътъ, запримѣръ, дава пари на хората, услужва имъ, но въ себе си той има прѣдъ видъ, че срѣщу това ще вземе една голѣма лихва, най-малко 25 %. Значи, задъ неговата услуга се крие нѣкакво користоловиво желание. И това не е лошо, но прѣстѣпление е, когато съвършено използватъ нѣкой човѣкъ. Когато човѣкъ работи цѣль день, той има право да очаква извѣстно възнаграждение, но нѣма право да използва другитѣ.

Сега, мисълта, която искамъ да оставя, е да се пробуди съзнанието ви, да бждете благодарни на всѣки, който ви услужва, или дава нѣщо отъ любовъ. Тази любовъ иде отъ Бога. Този човѣкъ е проводникъ на Божията Любовъ. Обаче, дойде ли нѣкой при васъ и започне да се хвали, че той ви направилъ нѣкаква услуга, или нѣкакво добро, този човѣкъ не говори истината. Христосъ казва: „Азъ не дойдохъ да изпълня своята воля, но волята на Отца, Който ме е проводилъ. Азъ дойдохъ да ви разправа това, на което Той ме е научилъ. Отъ благото, което Той ми е далъ, и на васъ давамъ“. И слѣдъ туй ще дойде нѣкой да разправа, че ви далъ толкова и толкова пари, или че ви направилъ едикакво си добро и т. н. Този човѣкъ не е застаналъ на сигурна почва. Той работи съ чужди капитали, които прѣдставя за свои. Проповѣдникъ казва на единъ отъ богомолцитѣ: ти знаешъ ли, че азъ те обърнахъ къмъ Бога? — Зная. Какво искашъ слѣдъ

това? Азъ ти благодаря, но и ти, отъ своя страна, благодари на Бога, че ти е далъ възможность да се проявишъ. Обаче, всѣки день да ми разправяшъ едно и сжщо нѣщо, не мога да търпя.

Много отъ съврѣменнитѣ проповѣдници постжпватъ съ своитѣ пасоми, както единъ адептъ постжпилъ съ единъ свой ученикъ, когото занимавалъ по окултнитѣ науки. Като прѣподавалъ на ученика си нѣкакъвъ урокъ, той слагалъ на масата прѣдъ него едно отъ най-хубавитѣ яденета и казвалъ: това е царско ядене, но ти не си достоенъ още за него. Адептътъ сѣдалъ прѣдъ масата и самъ изяждалъ яденето, а ученикътъ поглеждалъ само къмъ него, но знаелъ, че не е достоенъ за таква царско ядене. Ученикътъ често запитвалъ учителя си: кога и азъ ще бжда достоенъ, да хапна отъ царското ядене? — Не зная, ще видимъ. Ако бѣше достоенъ, щѣше да ти се даде отъ това ядене. Днесъ и проповѣдници, и философи, и писатели — всички говорятъ за любовта, но всѣки я задържа за себе си, счита, че другитѣ още не сж достойни да вкусятъ отъ нея. Любовта е царско ядене. Който говори нѣкому за любовта, той му показва едно царско ядене, като добавя: не ти е дошло още врѣмето да вкусишъ отъ това ядене. Значи, за този, който слуша, още не е дошло врѣмето. Какво направилъ този ученикъ най-послѣ? Единъ день, както седѣлъ прѣдъ пълната чиния на своя учителъ, обърналъ се къмъ Бога съ слѣдната молитва: Господи, десетъ години вече, какъ усърдно Ти

служи. Не съмъ ли достоенъ вече да вкуся отъ това царско ядене? Докога ще бжда зритель само на тази царска трапеза? Единъ ангелъ отговорилъ на молитвата му по слѣдния начинъ: утрѣ, като отидешъ при учителя си, и той пакъ сложи прѣдъ тебе царско ядене, безъ да ти даде отъ него, дигни внимателно учителя си отъ стола, седни на неговото мѣсто и изяжъ яденето въ паницата! Ученикътъ харесалъ този съвѣтъ и така постъпилъ. Като отишълъ при учителя си, послѣдниятъ пакъ сложилъ прѣдъ себе си чиния съ царско ядене, но въ момента, когато се готвилъ да яде, ученикътъ леко го подигналъ отъ стола и седналъ на неговото мѣсто, като казалъ: Учителю, въ името на твоео достоинство, днесъ ще ямъ отъ царското ядене; азъ вече съмъ отъ достойнитѣ ученици.

Днесъ, въ всички съврѣмenni хора се крие по единъ отъ тѣзи аспекти, който казва: Господъ е далечъ отъ хорага; любовта още не е за васъ; вие не сте достойни за царското ядене; знанието не е за васъ; вие сте малки дѣца още, не сте готови за красивитѣ Божии работи. Казвамъ: дигнете вашитѣ учители отъ троноветѣ имъ и седнете на тѣхнитѣ мѣста. Започнете слѣдъ това да се храните съ яденето на любовта! Дигнете вашитѣ учители отъ троноветѣ на мъдростта и започнете да се ползвате отъ свѣтлината на знанието! Дигнете вашитѣ учители отъ троноветѣ на истината и започнете да служите на Бога! Дошло е врѣмето за това! Първото ви служене ще бжде къмъ вашитѣ учители, кои-

то свалихте огъ троноветѣ имъ, защото тѣ сж инвалиди. Питамъ: кой човѣкъ е инвалидъ? — Който се обезсърдчава и мисли, че отъ него нищо нѣма да стане. Този човѣкъ прѣдава своето обезсърдчение и на другитѣ хора. Какво прави земледѣлецътъ, когато първото посѣто сѣме не израства? Той обезсърдчава ли се? Не, той разорава нивата добръ, изхвърля старото сѣме навънъ и посажда ново. Казвамъ: врѣме е вече да се ликвидира съ старото, да се изхвърли навънъ и да се замѣсти съ ново! Всичко, което досега е измжчвало човѣка и внасяло смутъ въ душата му, трѣбва да се изхвърли навънъ и замѣсти съ нѣщо ново.

Казвате: какво ще внесе новото? Новото ще внесе миръ, радостъ и веселие въ душата на човѣка. Искате ли постепенно да дойдете до това положение, всѣка сутринъ отправяйте ума си къмъ Бога! Великъ е този моментъ, защото тогава малки и голѣми, добри и лоши същества отправятъ мисълта си къмъ Бога и придобиватъ нѣщо. Въ този моментъ и звѣрътъ е добъръ. Слѣдъ това всѣки проявява естеството си. Слѣдователно, когато нѣкой човѣкъ е добъръ, това показва, че, или е отправилъ мисълта си къмъ Бога, или, безъ да е направилъ това, той е добъръ, защото естеството му е таково. Значи, човѣкъ може да бжде добъръ по двѣ причини: или когато Богъ работи въ него, или когато човѣкъ работи въ Бога. Запримѣръ, срѣщате нѣкоя майка и наблюдавате отношенията ѣ къмъ нейното дѣте. Тя е нѣж-

на, внимателна, добра къмъ своето дѣте. Послѣ, срѣща друго нѣкое дѣте, но къмъ него вече не е тъй нѣжна, тъй внимателна и добра. Защо? Въ първия случай Богъ работи въ нея, а въ втория случай тя не работи въ Бога. Съ други думи казано: въ първия случай тя отправя мисълта си къмъ Бога, а въ втория случай не отправя мисълта си къмъ Бога.

И тъй, двѣ положения сж необходими за човѣка: да бжде добъръ, когато отправя ума си къмъ Бога, и да бжде добъръ, когато не отправя ума си къмъ Бога. Първото положение е особено необходимо, за да дойде второто. Когато човѣкъ почувствува, че не е добъръ, нека отправи ума си къмъ Бога. Колкото по-често отправя ума си къмъ Бога, толкова по-добъръ става. Да отправя човѣкъ ума си къмъ Бога, това подразбира смѣна на състоянията. По този начинъ човѣкъ придобива съвършенство. Съвършенъ човѣкъ е онзи който, и като не мисли, и като мисли за Бога, всѣкога е добъръ. Съвършенъ човѣкъ е онзи за когото Богъ всѣкога е добъръ, но и той всѣкога е добъръ за Бога. Когато Богъ е у насъ и работи за насъ, ние всѣкога сме добри. Обаче, отъ насъ се изисква и когато ние сме у Бога и работимъ за Него, пакъ да сме добри. Въ втория сиучай е забѣлѣзано, че тогава, именно, повечето хора не сж добри. Въ това отношение, човѣкъ трѣбва да се поучи отъ Бога, да стане добъръ и тогава, когато работи въ Бога, както е добъръ, когато Богъ работи въ него. Повечето хора днесъ

сж всѣкога добри, когато Богъ работи у тѣхъ, но не сж всѣкога добри, когато тѣ работятъ у Бога. Като знаете това, ще различавате добрия човѣкъ по естество отъ врѣменно добрия и ще се стремите да придобиете първата доброта. Щомъ знаете това, ще работите съзнателно, ще прилагате, ще се учите, както отъ опитността на миналото си, така и отъ знанията, които сега придобивате.

Казвамъ: за човѣка сж важни стременията на неговата душа и на неговия духъ. За човѣка сж важни неговитѣ дарби и способности, които всѣки день трѣбва да се разработватъ и да растатъ. Тѣзи нѣща могатъ да се постигнатъ, като вървите въ пѣтя, който Богъ ви е опрѣдѣлилъ. По-лекъ пѣтъ отъ този нѣма. Да прави човѣкъ зло е по-мжчно, отколкото да върви въ пѣтя, който отъ вѣкове още му е опрѣдѣленъ. Прѣдставете си положението на човѣкъ, който замисля да открадне отъ нѣкой богатъ човѣкъ една сума отъ 100 — 200 хиляди лева. Дѣто ходи, той все крои, планува, какъ да се добере до тия пари. Цѣла година ходи, обикаля около кжщата, гледа къмъ прозорцитѣ, все мисли, какъ да извърши кражбата, безъ да го уловятъ. Дохожда му на умъ най-послѣ да се запознае съ слугитѣ на този богатъ човѣкъ. Запознава се съ единъ, съ втори, съ трети, изучава ги, иска да разбере, кой отъ тѣхъ би могълъ да се подкупи. Цѣлиятъ планъ му коштува врѣме, усилия, тревоги, страхъ. Обаче, рече ли човѣкъ да направи добро, то нѣма да му коштува нищо: нито

страхъ, нито тревоги, нито смущения. Крадецътъ се безпокои, че ще откриятъ плана му, че ще го уловятъ и т. н. Ако човѣкъ, който мисли да направи нѣкакво зло или прѣстѣпление, би използвалъ тази енергия и това врѣме за нѣкаква добра, полезна работа, той би очудилъ хората съ това, което може да направи. Рече ли да служи на злото, въ края на краищата, пакъ ще го уловятъ, ще го затворятъ, да лежи около десетина години. Какво печели този човѣкъ съ злото? — Той губи, а не печели.

И тъй, пжтътъ, който Богъ е опрѣдѣлилъ за хората, е десетъ пжти по-добъръ отъ този, по койго тѣ сега вървятъ и живѣятъ. И сега, отъ съврѣменнитѣ хора се изисква геройство, да вървятъ въ новия пжтъ. Съ други думи казано: да се върнатъ въ пжтя, отъ който сж се отклонили. Само по този начинъ тѣ поставятъ здрава основа на своя земенъ животъ. Тогава, и при най-лошитѣ условия да изпаднатъ, тѣ всѣкога ще запазятъ своето равновѣсие. Корабътъ имъ ще се люшка всрѣдъ развълнуваното море, но вълнитѣ нѣма да го пробиятъ, и той благополучно ще стигне на пристанището, благополучно ще стѣпи на твърда почва.

*

8. Бесѣда отъ Учителя, държана на 6 августъ, 1931 г., 5 ч. с.

ДЕНЬ НА БОЖИЕТО ИЗЯВЛЕНИЕ.

„Ако говоря съ чловѣчески и ангелски езици, а любовь нѣмамъ, ще съмъ мѣдъ, що звънти или кимвалъ, що дрънка (—1 ст.) Значи, ако Богъ не е въ човѣка, т. е. ако човѣкъ нѣма любовь въ себе си, всички останали нѣща въ живота му, не струватъ — нищо не го ползватъ.

„Любовта не дири своето си“. (— 5 ст.). Дѣйствително, който дири своето, той не е въ любовта. Само егоизъмътъ дири своето.

„А сега оставатъ тѣзи тритѣ: вѣра, надежда, любовь; но най-голѣма отъ тѣхъ е любовта“. (— 13 ст.). Слѣдователно, въ надеждата е физическиятъ свѣтъ; въ вѣрата — духовниятъ свѣтъ, а въ любовта — Божественниятъ свѣтъ. Всичко излиза отъ любовта, отъ Божествения свѣтъ. Когато хората говорятъ помежду си за любовта, това е само отчасти, а което е отчасти, то ще се прѣкрати. Когато капката вода е оставена сама, тя лесно се оцапва. Когато тази капка влѣзе въ цѣлото, тя се изчиства, бистра става. Сжщото може да се каже и за любовта. Когато любовта е отчасти, тя се цапа и се прѣкротява. Ето защо, човѣкъ трѣбва да се стреми къмъ Божията Любовь, която е цѣлото, и която никога не се цапа.

Сега, като се проповѣдва новото учение, мнозина намиратъ, че то е трудно за изпълнение. Защо? — Има причини за това. Каквото яде болниятъ, все му е неприятно. И най-хубавата храна да му дадатъ, той казва: не струва това нѣщо. Здравиятъ човѣкъ, обаче, всичко харесва. Слѣдователно, докато човѣкъ е боленъ, той нито разбира храната, нито може самъ да я избира. Кои сж болни хора? Които вършатъ грѣхове и прѣстѣпления, тѣ сж все болни хора. Докато човѣкъ грѣши, той не може да разбере Божията Любовь. Любовьта носи животъ, а човѣкътъ на грѣха не може да разбере живота. И болниятъ не може да разбере живота, както и човѣкътъ на грѣха не го разбира. Даватъ на болния едно ядене, той е недоволенъ. Даватъ му друго ядене, той пакъ е недоволенъ. Той намира, че всички хора около него сж виновни, че не сж сготвили, както трѣбва. Други пъкъ сж невнимателни къмъ него, не го погледнали, както трѣбва и т. н. Голѣми сж изискванията на болнитѣ! Съ една дума казано: грѣхътъ е болезнено състояние, а любовта — здравословно състояние. Когато човѣкъ проявява любовта правилно, тогава той разбира смисъла на живота. Правилното проявление на любовта, непрѣменно изисква чистота.

Нѣкой казва: дай ми да пия вода отъ твоето шише! Казвамъ: по-добрѣ иди на нѣкоя чешма, или на нѣкой изворъ, тамъ да се напиешъ, отколкото да пиешъ вода отъ моето шише. Колкото да е прѣсна и чи-

ста водата въ моето шише, все пакъ тя не струва толкова, колкото водата на извора. Питамъ: трѣбва ли и вие да пиете вода отъ вашитѣ шишета? На всички прѣпорѣчвамъ: изсипете водата отъ вашитѣ шишета, идете съ тѣхъ на чешмага или на извора и ги налѣйте съ чиста, свѣжа вода. Да давате вода отъ вашитѣ шишета на другитѣ хора, това подразбира да се явявате като тѣхни учители. Ето защо, най-добрѣ е човѣкъ да пие вода направо отъ извора. Пазете се отъ учения които покварятъ ума и сърцето на човѣка! Който иска да се наложи на хората съ своето учение, той имъ дава да пиятъ вода отъ неговото шише. Колкото и да е чиста тази вода, тя е недостатъчна, не може да задоволи човѣка напълно. Всички дѣления между хората се дължатъ, именно, на водата въ тѣхнитѣ шишета. Тѣзи дѣления пѣкъ създаватъ страданията. Такива дѣления имаше още въ първитѣ врѣмена на християнството. Мнозина проповѣдватъ за Бога, но въ тия учения все липсва нѣщо. Тѣ започватъ добрѣ, свършватъ злѣ. Запримѣръ, нѣкой слуга изпълнява добрѣ волята на господаря си: каквото господарьтъ му каже, той върши всичко, както трѣбва. Не се минаватъ двѣ години, слугата обира господаря си и заема неговото мѣсто. Слугата става господарь, а господарьтъ — слуга. Сѣщото става и въ духовния свѣтъ. Нѣкой проповѣдва на хората за Бога, но въ края на краищата, ги обира. Туй е духовно обирање. Какво показва това? — Когато господарьтъ осиромашава, слугата е безчестенъ;

когато господарът забогатява, слугата е честенъ.

И тъй, докато човѣкъ расте въ любовта и докато мислитѣ, чувствата и постѣпкигѣ му сж чисти, той забогатява и се разширява въ всѣко направление. Почне ли любовта да намалява, мислитѣ, чувствата и желанията на човѣка губятъ своята чистота. Вслѣдствие на това, той постепенно осиромашава. Истинско растене има само въ Божията Любовь, Мждрость и Истина. Слѣдователно, човѣкъ расте, именно, въ тия три свѣта. Сжщиятъ законъ се отнася и до физическия свѣтъ. Дѣто има топлина, свѣтлина и свобода, само тамъ има растене. Вънъ отъ тѣзи условия, никакво растене не може да има. Обаче, не се минава много врѣме, настѣпва обратниятъ процесъ — процесътъ на остаряването. Кога човѣкъ остарява? — Когато минава прѣзъ живота на своитѣ дѣди и прадѣди, въ който има редъ грѣхове и прѣстѣпления. Този животъ е винаги въ разрѣзъ съ Божията Любовь. Искане ли човѣкъ да отиде при Бога, при своя единственъ Баща, той трѣбва да се откаже отъ живота на своитѣ дѣди и прадѣди, да заживѣе въ Любовта. Дойдатъ дѣдо му, баща му и казватъ: синко, ти мене трѣбва да слушашъ, азъ съмъ те родилъ! Не, бащата грѣбва да каже на сина си: синко, ти трѣбва да слушашъ Бога и да изпълнявашъ Неговата воля. Ти си излѣзълъ отъ Него, Той е твой Баща. Слѣдъ това бабата отива при дъщеря си и казва: не бой се, дъще, азъ ще ти кажа, какъ можешъ да станешъ щастлива. Казвамъ: бабата сама не

е щастлива, а дъщеря си ще направи щастлива. Днесъ всички хора търсятъ и очакватъ щастие отъ нещастнитѣ. Кое може да направи човѣка щастливъ? Днесъ сте богати, утрѣ — осиромашавате. Днесъ сте здрави, утрѣ — болни. Да очаквате на врѣменното здраве, то е все едно да гоните Михала изъ горитѣ.

Нѣкой казва: азъ искамъ да бжда свободенъ! Този човѣкъ иска да бжде свободенъ, а налага мнѣнието си на другитѣ. Вълкътъ казва, че иска да бжде свободенъ, а сграбчва едно агне отъ стадото, мѣта го на гърба си и бѣга въ гората. Питамъ вълка: на какво основание ти отнимашъ свободата на агнето, а искашъ свобода за себе си? Това не е свобода! Въ стария животъ нѣма свобода. Който живѣе по старото учение, той винаги ще бжде робъ на себе си и на условията. Такъвъ човѣкъ все повече и повече остарява, осиромашава, докато най-послѣ умира и го занасятъ съ кола на гробищата. Защо човѣкъ умира? — Защото не вѣрва въ Бога. Каквото Богъ му каже, той не вѣрва; каквото дѣдитѣ и прадѣдитѣ му кажатъ, вѣрва. Казвате: като умремъ, нашитѣ ближни ще се молятъ за насъ, ще изкупятъ грѣховетѣ ни. — Остане ли други да се молятъ за васъ, работата ви е свършена. Остане ли да пълните шишето си отвѣнъ, работата ви е свършена. Всичко, което се пълни отвѣнъ, отжтрѣ се изпразва. Остане ли човѣкъ да се пълни отъ това, което излиза отъ хората, неговата работа е свършена. Каквото човѣкъ дава на другитѣ, той пакъ го

взима назадъ. Каквото бащата и майката даватъ, тѣ пакъ го взиматъ назадъ. Споредъ закона на прѣраждането, бащата дава тѣло на своя синъ, но въ другъ животъ той ще стане синъ или дъщеря на сегашния си синъ, който по този начинъ ще се изплати на баща си. Въ третото прѣраждане синътъ пакъ ще стане баща и т. н. Въ Божествения свѣтъ, обаче, не става това, понеже тамъ нѣма смъртъ. За сжществата отъ Божествения свѣтъ нѣма смъртъ, нѣма прѣраждане. Божествениятъ животъ е животъ на съвършенство.

И слѣдъ всичко това, хората се дѣлятъ на черни и бѣли. Тѣ казватъ: този е отъ черното братство, а онзи — отъ Бѣлото Братство. Казвамъ: който не върви по законитѣ на Любовта, Мждростъта и Истината, той е отъ черното братство. Който върви по законитѣ на Любовта, Мждростъта и Истината, той е отъ Бѣлото Братство. Истината дава свобода на човѣка. Любовта сжщо така го прави свободенъ. Питамъ тогава: ако обичате нѣкого, трѣбва ли да го заробвате? Ако обичате нѣкого, трѣбва ли да го измжчвате? Трѣбва ли господарьтъ да измжчва своя слуга? Той го праща дърва да рѣже, лозето му да прѣкопава, нивата да оре, а на есеньта се радва на хамбари, пълни съ жито. За господаря е добръ, но какво ще бжде положението на слугата? Слугата пакъ остава бѣденъ и босъ, съ празни ржцѣ. Сжщиятъ господарь днесъ одралъ кожата на единъ волъ, утрѣ одралъ кожата на другъ волъ и, въ края на краищата, забогатѣлъ, станалъ търговецъ на

кожи и милиони спечелилѣ. На търговеца е добрѣ, но какво е положението на воловетѣ. И този човѣкъ говори за онзи свѣтъ, за Бога, за ангелитѣ, но като отиде тамъ, не излиза, както мислилѣ и проповѣдвалѣ. Онзи свѣтъ е въ Бога, а Богъ е навсѣкждѣ. Нѣма защо да търсите Бога въ онзи свѣтъ. Цѣлиятъ свѣтъ — и този, и онзи, е все Божи свѣтъ. Обаче, споредъ степенѣта на развитието си, хората различаватъ три свѣта: физически или видимъ свѣтъ, който виждатъ около себе си; духовенъ свѣтъ или свѣтъ на чувствата и умственъ свѣтъ или Божественъ.

И тъй, който не служи на Любовта, на Мъдростѣта и на Истината, той служи на дявола. Дяволътъ обича да дере кожата на хората. Всѣки човѣкъ, който има нѣкакво користолюбиво желание въ себе си, служи на дявола. Рече ли да служи на истината, дяволътъ казва: нѣма защо да говорите истината, нѣма защо да се придържате въ Божиитѣ закони. Вие трѣбва да бждете свободни! Щомъ чуете тѣзи съвѣти, вѣнъ или вжтрѣ въ себе си, знайте, че тѣ сж дяволски и кажете: това не е твоя работа. Дръжъ учението за себе си, азъ не искамъ да слушамъ съвѣти на даскалъ дяволъ. Който слуша съвѣтитѣ му, ще види, какви ще бждатъ резултатитѣ на неговия животъ. Домъ, построенъ по съвѣтитѣ и учението на дявола, е построенъ на пѣсѣкъ. За такъвъ домъ казва Христосъ, че той не може да устои на буритѣ и дъждоветѣ.

Слѣдователно, всѣко нѣщо, което не е основано върху законитѣ на Любовта, Мъдростѣ-

та и Истината, ще се разруши. То е временно, прѣходно. Ако параходътъ, който сте построили, не почива на законитѣ на техниката, и най-слабитѣ вълни ще го разрушатъ, и той ще потъне въ дълбочинитѣ на океана. Трѣбва ли да се качвате на този параходъ? Може ли компанията на този параходъ да осигури живота на пѣтниците? Знаете ли, колко страшно е човѣкъ да изгуби живота си! Изгуби ли живота си, едноврѣменно съ това той се лишава отъ условия за развитие. Защо бързате да се качите на този параходъ? — Искаме да отидемъ въ Америка, да забогатѣмъ, понеже тамъ има много злато. — Почакайте, нека компанията направи единъ здравъ параходъ! Бързате ли, вие можете преждеврѣменно да потънете въ дълбочинитѣ на океана, тамъ да намѣрите нещастieto си, а не богатство. Такава е сѣдбата на всѣки, който върви по учението на дявола.

Обаче, който върви споредъ Божиитѣ закони, той ще чуе въ себе си тихия гласъ, който ще му проговори: Ела при мене, благословени, на тебе принадлежи Царството Божие. Слѣдвай този пѣтъ! Христосъ казва: „Идете вие, проклети, въ дѣното на ада!“ Кои сѣ тѣзи проклети? — Тѣ сѣ ония, които не сѣ вървѣли по пѣтя на тритѣ велики закона. И светии да сѣ, и ангели да сѣ, щомъ се отклонятъ отъ този пѣтъ, тѣ ще намѣрятъ дѣното на ада. Нѣма по-голѣмо наказание за човѣка отъ това, да опита живота въ ада!

И тъй, внимавайте въ пѣтя си! Слѣдете, наблюдавайте, кой какво говори, за да раз-

личавате черния братъ отъ бѣлия. Който говори едно, а върши друго, той е черенъ братъ. Бѣлиятъ братъ върши това, което говори. Той и отвънъ, и отвътрѣ е единъ и сжщъ. Така постѣпва и Богъ. Въ Него нѣма лицепріятие. Любовта всѣкога е една и сжша. Като говори, бѣлиятъ братъ винаги има прѣдъ видъ, че се намира прѣдъ лицето на Бога, Който прѣтегля всѣка негова дума, споредъ законитѣ на Любовта, на Мѣдростъта и на Истината. Постѣпва ли човѣкъ така, той всѣкога ще има удобрението на Бога.

Нѣкой казва: Богъ не ме обича. Гитамъ: какъ искате Богъ да ви обича? По какъвъ начинъ Богъ трѣбва да прояви любовта си къмъ човѣка? Когато човѣкъ е гладенъ, Богъ ще го нахрани. Когато човѣкъ е голъ, Богъ ще го облѣче. Когато човѣкъ е боленъ, Богъ ще го излѣкува. И най-послѣ, когато човѣкъ нѣма домъ, Богъ ще му даде домъ. Какво повече може да иска човѣкъ? Само за четири нѣща Богъ може да мисли, да се интересува отъ човѣка: ако е гладенъ, ще го нахрани; ако е голъ, ще го облѣче; ако е боленъ, ще го излѣкува; ако е безъ домъ, и домъ ще му даде. Има ли човѣкъ тия четири нѣща, не му остава друго, освѣнъ да учи. Този човѣкъ е щастливъ, нѣма защо Богъ да мисли за него. За положението на този човѣкъ може само да се радваме — нищо повече! Слѣдъ всичко това, трѣбва ли Богъ да дойде специално при този човѣкъ и започне да го хвали, че е добъръ, че е ученъ? Не е само той добъръ и ученъ. Милиони хора има

добри и учени, които очакватъ похвала, одобрение отъ Господа. Ако всички добри и учени хора се събератъ на едно мѣсто, тогава Богъ ще дойде при тѣхъ и ще имъ каже: вие сте много добри и учени хора. Питамъ: каква нужда има отъ тази похвала? Ако вие сте много добри и учени и ви похвалятъ, ставате ли по-добри и по-учени? Или, ако сте добри и учени, а нѣкой каже, че не сте добри и учени, съ това губите ли вашата доброта и ученостъ? Казвамъ: при похвалата човѣкъ не придобива нѣщо повече отъ това, което има. И когато го корятъ, пакъ нищо не губи. Обаче, човѣкъ трѣбва да констатира фактитѣ, както сж — безъ прѣувеличение или намаление. Дадатъ ли ти единъ хубавъ плодъ, ще кажешъ: този плодъ е хубавъ! Дадатъ ли ти единъ гниль плодъ, ще кажешъ: този плодъ е гниль! Слѣдователно, давашъ ли нѣкому една круша, запримѣръ, трѣбва да я разгледашъ отъ всички страни и тогава да кажешъ: заповѣдай една хубава круша! Изобщо, човѣкъ трѣбва да има опрѣдѣленъ мораль за всички нѣща, да знае, какви сж и какво прѣдставятъ въ даденъ моментъ.

Сега, като излизате сутринъ, вие казвате: дано изгрѣе слънцето! Казвамъ: не е само физическото слънце, което трѣбва да изгрѣе. Освѣнъ него има още двѣ слънца, които сж — така трѣбва да изгрѣятъ Физическото слънце е слуга на другитѣ двѣ. Послѣднитѣ двѣ слънца сж по-важни отъ физическото. Щомъ изгрѣе физическото слънце, слѣдъ него изгрѣватъ и другитѣ слънца. Въ изгрѣването

на тия слънца е смисълът на живота. Може ли човѣкъ да види изгрѣва на тия слънца, той ще бжде смиренъ, ще работи съзнателно върху себе си, ще изправя погрѣшките си. Такъвъ човѣкъ не се обижда отъ истината, нито пъкъ другитѣ обижда. Той е свободенъ, но и другитѣ не ограничава. Той пази своята чистота, но сжщеврѣменно пази чистотата и на другитѣ. Ако единъ човѣкъ не пази чистотата на другия, билъ той мжжъ или жена, такъвъ човѣкъ нѣма никакво вѣрую, никакъвъ моралъ. Ако изсмучите соковетѣ на единъ човѣкъ, а послѣ го захвърлите като парцалъ, това не е позволено! Не е позволено да си играете съ духа, съ душата, съ ума и съ сърцето на човѣка! Помнете слѣдното правило на Божественото учение: за много нѣща можете да накажете човѣка, но абсолютно не е позволено да си играете съ човѣшкия духъ, съ човѣшката душа, съ човѣшкия умъ и съ човѣшкото сърце! Съ чувствата на човѣка не може да се играе! Що се отнася до дрехитѣ на човѣка, можете да го съблѣчете и да ги вземете, но абсолютно нѣмате право да разваляте, да покваряте въ човѣка онова, което Богъ му е далъ. За първото прѣстѣпление ще ви сждатъ човѣшки закони, а за второто — и човѣшки, и Божествени. Сжщиятъ законъ се отнася и за самия човѣкъ. Никой нѣма право да покваря своето сърце, своя умъ, своята душа и своя духъ!

Казвамъ: човѣкъ трѣбва да бжде искренъ въ себе си — каквото говори, това да е

въ сърцето му. Затова е казано въ Писанието: „Тѣзи люде се приближаватъ при мене съ устата си, и съ устнитѣ си ме почитатъ, а сърцето имъ отстои отъ мене. Но напразно ме почитатъ, като учатъ учения и заповѣди чловѣчески.“ Слѣдователно, Богъ не се нуждае отъ лъжливи учения. Всѣки учитель трѣбва да проповѣдва Божественото учение. Не проповѣдва ли това учение, той не е отъ Бога. Учителътъ грѣбва да знае, че каквото проповѣдва, той се намира прѣдъ лицето на Бога. Щомъ е тъй, той всѣкога трѣбва да говори истината. Какво правятъ съврѣменнитѣ ученици? Тѣ гледагъ външно да укажатъ най-голѣмо внимание и почитание къмъ учителя си, а сърцето имъ е далечъ отъ него. Покаянтъ ли го между тѣхъ, ще му сложатъ най-хубаво ядене и най-хубави плодове, а послѣ ще кажатъ: ако ние бѣхме учители, така щѣше да бжде и съ насъ. Това вече е изкушение. Дяволътъ изкушава ученицитѣ, а залъгва учителя, като му казва: вижъ, колко много те обичатъ ученицитѣ ти! Тѣ слагатъ прѣдъ тебе най хубави яденета. Обаче, истинскиятъ учитель отговаря на неговитѣ залъгвания по слѣдния начинъ: той изважда отъ джоба си една круша или ябълка, взима парченце хлѣбъ и започва да яде, като не поглежда къмъ ястията, сложени прѣдъ него. Той не се лъже. — Ама като тебе, нѣма другъ учитель въ свѣта. Учителътъ знае, че тия похвали сж дяволски. Ако нѣкой ученикъ иска да похвали учителя си, азъ ще му кажа, какъ трѣбва да направи това. Нека отиде при нѣкой бѣденъ човѣкъ и го

покани дома си да го стопли, нахрани и облѣче. Слѣдъ туй да му каже: това е учението на нашия учителъ! Тѣй щото, похвалата не седи въ четене на молитви и словеслия. Обаче, ако този ученикъ срещне нѣкого и за една обидна дума, казана отъ него, го набие, съ своето поведение той кори учителя си. Съ тѣзи примѣри, азъ обръщамъ внимание на отношенията ви къмъ Бога. Каквито сж оіношенията на човѣка къмъ Бога, такива ще бждатъ отношенията му и къмъ всички хора. Тази е философията на живота. Каквото друго и да се каже, то не е истина. Исква ли нѣкой да ви хвали нека ви хвали чрѣзъ своитѣ добри мисли, чувства и постѣпки. Ако синътъ иска да хвали баща си, да го хвали по този начинъ. Ако дъщерята иска да хвали майка си, и тя да я хвали по този начинъ.

Казвамъ: който хвали нѣкого чрѣзъ своитѣ добри мисли, чувства и постѣпки, това не подразбира, че той нѣма право да изказва похвалата си и съ думи. Той има право за това, защото и факти има на лице. Добриятъ ученикъ казва за учителя си: много добъръ е моятъ учителъ. Той ми посочи правия пѣтъ, научи ме да върша волята Божия. Слѣдователно, само онзи ученикъ има право да хвали учителя си, който изпълнява неговото учение; и само онзи учителъ има право да хвали ученика си, който му е далъ редъ доказателства, че правилно разбира и прилага неговото учение. Учителътъ дава на такъвъ ученикъ една хубава книга и казва: чети тази книга и

прилагай! Като види, че ученикътъ прогресира въ знанието, той му подарява втора книга, послѣ трета и т. н. Учителътъ се радва на такъвъ ученикъ, а ученикътъ обича учителя си и работи усърдно за приложение на неговото учение. Отъ невидимия свѣтъ държатъ смѣтка за успѣха и поведението на ученицитѣ. Тѣ често запитватъ учителя: какъ вървятъ твоитѣ ученици на земята? Ако учителътъ отговори: мжчатъ се, трудятъ се, горѣ-долу вървятъ — такъвъ отговоръ не се приема. Езикътъ на учителя трѣбва да бжде опрѣдѣленъ. Той трѣбва да отговори точно, опрѣдѣлено, положително. Ако и мене питатъ за васъ, като ученици, ще отговоря съ такъвъ опрѣдѣленъ езикъ, какъвто вие досега не сте чували: нито ще ви хваля, нито ще ви коря, но ще кажа истината, каквато е въ сжщностъ. Азъ имамъ всички фотографии на вашитѣ постѣпки, отъ първия день на ученичеството ви до днесъ; ще прѣдставя тия фотографии на разумнитѣ сжщества отъ невидимия свѣтъ и ще кажа: ето, какво сж правила моитѣ ученици прѣзъ врѣмето на своето ученичество. Ако ме питатъ за васъ, азъ не мога да прѣмълча, но ще извадя тѣзи фотографии, ще ги наредя по редъ и ще кажа: ето, гледайте и сами сждете! Повеќе нищо не ме питайте. Ако нищо не ме запитатъ за васъ, нѣма да вадя тия фотографии, нито пъкъ ще говоря нѣщо.

Казано е: „Дѣлата имъ ходятъ слѣдъ тѣхъ.“ Дѣйствително, дѣлата ни ходятъ слѣдъ насъ. Тѣ хвърлятъ отпечатъкъ върху цѣлото естество на човѣка. Има ли нѣщо лошо въ

това? И моитѣ, и вашитѣ дѣла ходятъ слѣдъ насъ. Значи, и мене ще фотографиратъ, и васъ ще фотографиратъ. Нѣма нищо скрито-покрито въ свѣта. И мене фотографирватъ, но и азъ правя фотографии. Сега, азъ желая всички хора да дойдатъ въ единение, да придобиятъ Божествена свобода. Който живѣе въ тази свобода, той нѣма страхъ отъ нищо. Че нѣкой щѣлъ да фотографира дѣлата му, той не се смущава. Защо?—Защото дѣлата му сж чисти. Щомъ дѣлата на хората сж чисти, тѣ всѣкога ще бждатъ радостни и весели. Нѣматъ ли тази чистота въ себе си, тѣ ще бждатъ изложени на редъ мжчнотии и страдания. Азъ желая хората да бждатъ доволни, радостни и щастливи.

И тъй, три пѣтища има, по които човѣкъ може да достигне истинското щастие: пѣтътъ на Любoвѣта, пѣтътъ на Мѣдростѣта и пѣтътъ на Истината. Освѣнъ тѣхъ, други пѣтища нѣма. Вървите ли по тѣзи пѣтища, дѣто и да отидете, въ рая или въ ада, на този или на онзи свѣтъ, Истината е навсѣкждѣ една и сжща. И адътъ, и раятъ сж основани върху Истината. И този, и онзи свѣтъ сж основани върху Истината. И дяволътъ обича Истината, както и ангелътъ. Единъ голѣмъ дяволъ училъ едно малко дяволче, какъ да лъже хората. Веднѣжъ дяволчето си послужило съ този урокъ и спрѣмо своя учителъ. Дяволътъ му казалъ: слушай, лъжата, на която те учихъ, ще прилагашъ къмъ всички хора, но не и къмъ менъ. На менъ всѣкога ще говоришъ истината! Азъ не обичамъ да ме лъ

жатъ. Значи, този голѣмъ дяволъ, който прѣподава уроци по лъжата, съзнава, че истината е необходима въ живота. Тѣй щото, каже ли нѣкой, че на него трѣбва да говорятъ истината, а на други могатъ да говорятъ лъжа, той не мисли добро. Вие сами трѣбва да съзнавате, че и отвжтрѣ, и отвънъ трѣбва да говорите истината. Азъ пѣкъ казвамъ: вие ще говорите истината и на менъ, и на всички хора. Богъ е Любовь, Мждрость и Истина. Слѣдователно, вие ще проповѣдвате това учение и на менъ, и на всички, а не само на едного. Както проявявате любовь къмъ хората, така трѣбва да я проявите и къмъ мравкитѣ. Разбира се, любовта къмъ човѣка се изявява по единъ начинъ, а къмъ мравята — по другъ начинъ. Какво иска мравята или мушицата отъ човѣка?—Да бждете внимателни, да не я стѣпчете и да ѝ дадете нѣколко трошици — нищо повече.

Сега, всички трѣбва да бждете истинолюбиви, да бждете запалени свѣщи, защото сте проповѣдници на Божественото учение. Това учение не се ражда сега, то е съществувало отъ началото на Битието. Ако нѣкой иска да знае, защо е създаденъ свѣтътъ, той трѣбва да знае, че свѣтътъ е създаденъ, за да се прояви Божията Любовь, Мждрость и Истина. Обаче, отидете ли между хората въ свѣта, нѣма да разправяте, защо е създаденъ свѣтътъ, а ще бждете носители на Божията Любовь, Мждрость и Истина. Отъ това, което проповѣдвате, хората трѣбва сами да намѣрятъ причинитѣ за създаването на свѣта. Само

тогава проповѣдѣта ви е дала плодъ. Трѣбва ли англичанинѣтъ да се хвали, че е англичанинъ? Като се прояви той, всички трѣбва да познаятъ, че е англичанинъ. Трѣбва ли ученикѣтъ да се хвали, че е ученикъ на Всемирното Бѣло Братство? Отъ дѣлата му трѣбва да познаятъ, какъвъ е. Единъ англичанинъ се напилъ малко и казалъ на единъ чужденецъ: знаешъ ли, азъ съмъ англичанинъ! Законѣтъ на Англия е законъ на природата! Какво трѣбва да каже ученикѣтъ? Той трѣбва да каже: законѣтъ на Бога е законъ на свѣта! Законитѣ на Любовта, Мъдростѣта и Истината сж закони на свѣта, закони на цѣлия козмосъ! Азъ съмъ поданикъ на една държава, чиито закони сж общи за цѣлия свѣтъ, но не и обратно. Мнозина казватъ: законитѣ на хората сж закони на Бога. Това е абсолютно криво заключение. Божиитѣ закони, въ всички свои форми и изявления, сж закони за цѣлия свѣтъ, за всички държави, общества и сѣмейства, както и за всички разумни същества. Тѣй седи великата истина, къмъ която всички трѣбва да се стремятъ. Който разбира така нѣщата и ги прилага, той е въ правия пѣтъ на живота.

Въ една отъ миналитѣ бесѣди говорихъ за мѣстото на Бога, а днесъ — за изявлението на Бога. Богъ се изявява чрѣзъ Любовта, Мъдростѣта и Истината. Слѣдователно, днесъ е деньтъ на Божието изявление. Този е пѣтътъ, по който всѣки може да се добере до новия животъ, до възкресението и

да стане гражданинъ на Царството Божие. Вънъ отъ този пжть, човѣкъ е изложенъ на фалиментъ. Въ този пжть, обаче, може да очаквате всѣкакви постижения. Духътъ, който ржководи всички души, нѣма да ги остави да пропаднатъ. Желая на всички свобода, която дава условия за постижения на копнежитъ на душата.

Нѣкой казва: дали Учителътъ ни вижда, като грѣшимъ? Казвамъ: за грѣшкитъ, за прѣстжпленията на хората азъ затварямъ очитъ си. Дойде ли до тѣхнитъ добри дѣла, тамъ отварямъ очитъ си на четири. Азъ познавамъ хората по обратенъ пжть: не по тѣхнитъ грѣшки и прѣстжпления, а по тѣхното добро. Методътъ, съ който си служа за познаване на хората, е положителенъ, а не негативенъ. Когато хората грѣшатъ, и това е наука, но тя трѣбва да се остави настрана. За човѣка е важно, има ли любовъ въ себе си, каква е тази любовъ и колко тежи. Когато ми говорятъ нѣщо за нѣкой човѣкъ, азъ го поставямъ на вѣзни, прѣтеглямъ, колко е неговата любовъ и го познавамъ вече. По този начинъ съмъ дошълъ до много точни резултати. Тѣй-щото, искате ли да вървите по този пжть, изучавайте хората чрѣзъ положителния методъ. Само така вие ще запазите чистотата на вашия умъ и на вашето сърце. Този пжть води къмъ Истината. По сжщия начинъ и Богъ ни изучава. Значи, Богъ ни изучава по пжтя на доброто. Щомъ ни види, Той знае вече, какви сме. Любовта, Мждростята и Истината опрѣдѣлятъ мѣстото на човѣка.

И тъй, споредъ менъ, хората трѣбва да се опрѣдѣлятъ по Любовта, Мъдростта и Истината, които иматъ въ себе си. Всичко друго вънъ отъ тѣхъ, оставямъ настрана, тѣ сами ще се справятъ съ него. Така и вие трѣбва да опрѣдѣляте хората, ако искате да бъдете свободни, смѣли и да имате съдѣйствието на всички напреднали същества. Постъпвате ли така, ще имате Божието благословение, Божието удобрение. Какво по-хубаво отъ това, да ни погледне Богъ, да ни се усмихне, да изкаже своето удобрение, че вървимъ въ Неговия пѣтъ! Мнозина искатъ да имъ се посочи специфиченъ пѣтъ, по който да вървятъ. Не, специфични пѣтища нѣма. Пѣтътъ е единъ за всички. Ако е въпросъ за специфичностъ, за това може да се говори само въ приложението. Има наука, или школа за специфични методи за приложение на Любовта. Има специфични методи за приложение на Мъдростта. И най-послѣ, има специфични методи за приложение на Истината. Обаче, тѣзи методи не могатъ да се кажатъ тукъ. Тѣ се прилагатъ въ вътрѣшната лаборатория на човѣка, за която цѣль той трѣбва да се впрегне на работа. Както азъ работя, така и вие ще работите.

Когато нѣкой иска специфични методи, това подразбира, че той иска да знае начина, по който едно дърво може бързо да изникне, да израсте и да даде плодъ. И това може да се постигне, но не тукъ, на скалата. За тази цѣль вие трѣбва да влѣзете въ лабораторията на природата, оттамъ да изучите методи-

тѣ, съ които тя работи. Вие не вѣрвате въ разумността на природата, въ плодетѣ, въ рѣкитѣ, въ животнитѣ, въ растенията, въ хората, които разумната природа създава, а търсите начини за бързи постижения. Вие не вѣрвате въ чудесата, които разумната природа върши, а сами искате да правите чудеса. Когато нѣкой търси бързъ начинъ за развитие, той иска да постигне нѣкакво чудо. Казвамъ: само онзи може да направи нѣкакво чудо, който има абсолютна, непоколебима вѣра въ Бога, въ възможноститѣ на разумната природа. Щомъ вѣрвате въ Бога, ще вѣрвате и въ себе си, понеже Богъ живѣе въ душата на всѣки човѣкъ. Тѣй щото, ако човѣкъ вѣрва въ Бога, той ще вѣрва въ себе си. Подъ думата себе си, азъ не разбирамъ човѣка на ограниченията, на слабоститѣ. Искате ли да постигнете нѣщо, кажете: Господи, Ти, Който си направилъ и създалъ цѣлата вселена, дай ми възможность да проявя Твоята сила, да създамъ и азъ нѣщо, съ което да Те прославя!

Слѣдователно, кажете ли думата „азъ“, въ нея ще видите Божието присѣствие. Дойде ли човѣкъ до това съзнание, той се е обърналъ къмъ Бога. Който не разбира значението на тази дума, той още не се е обърналъ къмъ Бога. Ония хора пъкъ, които не разбиратъ още значението на думата „азъ“, при всѣко нейно произнасяне, мислятъ, че тѣ сж творци, тѣ сж създатели на всичко, което ги заобикаля. Свещена е думата „азъ“ и трѣбва правилно да се произнася. Думата

„азъ“ въ български езикъ е така свещена, както е свещена въ индуситѣ думата „аумъ“, обаче и тѣ не могатъ правилно да я произнасятъ. Само тѣхнитѣ адепти могатъ правилно да я произнасятъ, но тѣ не съобщаватъ този начинъ на непосветенитѣ. Думитѣ „омъ, амъ, аумъ, умъ“ иматъ едно и сѣщо значение. Коя отъ тѣзи думи е най-права, точно не се знае. Възможно е всички да сѣ прави, а възможно е и всички да не сѣ прави. Когато се научите да любите, да мислите правилно и да говорите истината, вие ще можете да произнасяте правилно думата „азъ“. Докато сърцето ви не затрепти, докато умътъ ви не светне и докато не придобиете необходимата свобода, вие не можете правилно да произнасяте тази дума. Тя трѣбва да се произнася въ нейната широта и смисълъ. Казвате нѣкому: азъ ви обичамъ. Вие произнасяте тази дума, но сърцето ви не трепти, умътъ ви не свѣти, а устата ви не говори истината. !Щомъ думитѣ нѣматъ това съдържание, тѣ излизатъ отъ цигулка, която скърца. Иматъ ли това съдържание, тѣ сѣ чиститѣ, кристални тонове на цигулката. Чисти трѣбва да бждатъ тоноветѣ на цигулката! Правилно трѣбва да се движи лжкътъ по нея! Свобода трѣбва да има ржката, която държи цигулката!

Казвате: като ни се изнася истината строго, все едно, че ни се каратъ. Да се кара нѣкой, това не е наука. То е старъ методъ, който нищо не допринася. По какво познавате, кога нѣкой човѣкъ се кара? Какво нѣщо е кара-

ницата, азъ не зная. Въ това отношение съмъ голѣмъ невѣжа. Азъ бихъ желалъ да ми държите една лекция за караницата, да разбере, какво значи двама души да се скаратъ. Тя е особена наука. Чувамъ, че двама души се разговарятъ нѣкакъ особено оживено единиятъ седи прѣдъ палатката, а другиятъ — задъ палатката. Чувамъ само : бър-бър бър. Какво е това ? Казватъ, че двама души се скарали нѣщо. Споредъ менъ, това сж двама адвоката, които защищаватъ двѣ страни на едно дѣло. Най-напрѣдъ започва единиятъ : говори, убѣждава другитѣ, слѣдъ което спира. Послѣ започва вториятъ : говори, разсждава, и той иска да убѣди слушателитѣ си. Адвокатитѣ виждамъ : единиятъ е прѣдъ палатката, а другиятъ — задъ палатката. Обаче, дѣ е сждията, не виждамъ. Изглежда, че адвокатитѣ се упражняватъ, пледиратъ. Когато сждията не дойде, казватъ, че дѣлото се отлага. Единъ день слушахъ, какъ пледираха двѣ адвокатки. Това бѣше въ Варна. Едната бѣше гъркиня, а другата — българка. Едната отъ тѣхъ бѣше прѣдъ палатката, а другата — задъ палатката. Гъркинята бѣше много краснорѣчива, говори часъ и половина безъ умора, но българката бѣше слаба въ краснорѣчието. Обаче, сждията и въ този случай не дойде. Една работа, или едно дѣло е завършено само тогава, когато при разглеждането му участвуватъ четирма души : двама адвокати, сждия и подсждимъ. Само по този начинъ може да се изнесе истината. Ако едно

отъ тѣзи лица отсѣтствува, дѣлото непрѣменно ще се отложи.

И тъй, искате ли да разглеждате едно дѣло, непрѣменно трѣбва да имате на лице четири фактора: прокуроръ, който произнася обвинителната рѣчь; той е дяволътъ. Христосъ, който се явява като адвокатъ, да защитава дѣлото. Третиятъ факторъ е човѣкътъ, когото сждятъ, т. е. обвиняемиятъ. Четвъртиятъ факторъ е Богъ, Който се произнася за края на дѣлото. Той дава окончателната резолюция. Безъ тѣзи четири фактора, всѣкаква присѣда е невалидна. И когато одумватъ нѣкого, пакъ трѣбва да се спазва сжщото нѣщо. Отъ една-та страна на обвиняемия ще бжде Христосъ, отъ другата страна—дяволътъ, а обвиняемиятъ ще бжде зритель и слушателъ. Единъ день, когато човѣчеството прогресира, ще има такова сждилице. Този сждъ ще разрѣши всички трудни въпроси въ живота.

Казвамъ: задъ истината всѣкога седатъ тѣзи четири фактора. Слѣдователно, искате ли да обвините кого и да е въ нѣщо, извикайте Бога, като върховенъ сждия. Христа — като защитникъ на обвиняемия. Дяволътъ — като обвинитель-прокуроръ, а лицето, което сждите, като обвиняемъ. Дяволътъ започва: вие считате този човѣкъ за светия, но азъ имамъ съвсѣмъ други данни, други факти — изрежда тия факти единъ слѣдъ другъ. Подсждимиятъ слуша, но нѣма право да се защитава, Христосъ ще го защитава. Ако Христосъ го оправдае, той ще бжде спасенъ. Ако рѣчьта на Христа не е напълно въ полза на

обвинения, той бива осъденъ, като му се налага едно, или друго наказание. Та ще знаете: искате ли да не ви съдятъ, трѣбва да живѣете по законитѣ на Любовта, Мъдростта и Истината, чрезъ които Богъ се изявява.

Сега, ще измиемъ ржцѣтъ, лицето и краката си въ езерото, въ името на Великия Законъ, който управлява и регулира всички работи на земята.

»

9. Бесѣда отъ Учителя, държана на 7 августъ, 1931 г. 5 ч. с.

ЗАПЕЧАТАЛЪ Е.

Днесъ ще размшлявате върху 33 ст., 3. гл. отъ Евангелието на Иоана: „Който приема свидѣтелството Негово, запечаталъ е, че Богъ е истиненъ.“

Мнозина искатъ да имъ се говори Истината. Истината може да се говори само на онзи, сърцето на когото трепти отъ любовъ. Истината може да се говори само на онзи, умътъ на когото е пълненъ съ свѣтлина. Когато въ сърцето на човѣка нѣма любовъ и когато въ ума му нѣма свѣтлина, той не може да разбере Истината. Когато сърцето на човѣка е раздвоено, и когато умътъ му е помраченъ, той не може да разбере Истината.

Казвате: въ какво се заключава раздвояването? Прѣдставете си, че вие се влюбвате въ единъ отъ прѣститѣ на вашия приятелъ, и като отивате при него, все съ прѣста му се занимавате. Казвате: не мога да не пипна прѣста на своя приятелъ. Питамъ: какво печелите, ако постоянно носите въ ума си мисълта за прѣста на вашия приятелъ? Каква идея има въ този прѣстъ? Прѣди всичко, той е една малка частъ отъ вашия приятелъ. Прѣстътъ на приятеля ви е прѣстъ на Бога. Слѣдователно, когато майка се влюби въ дѣтето си, тя се е влюбила въ прѣста на Бога. Когато нѣкой се влюби въ приятеля си, той се е влюбилъ въ прѣста на Бога. Когато го-

сподарь се влюби въ слугата си, той се е влюбилъ въ пръста на Бога. Когато слуга се влюби въ господаря си, и той се е влюбилъ въ пръста на Бога. Въ когото и да се влюби човѣкъ, той изпада въ смѣшно положение. Нѣкой казва, че като се влюбилъ, сърцето му се запалило и горѣло. Какво става слѣдъ това? Като погори малко сърцето му, то става на пепель. Каква е тази любовъ, която прѣвръща сърцето на човѣка на пепель? Любовъ, която прѣвръща сърцето на човѣка на пепель, не е истинска любовъ. Тази пепель може да се употреби само като лѣкарство въ нѣкои случаи, но нищо повече не може да даде на човѣка.

Слѣдователно, искате ли да любите Бога, не трѣбва да се влюбвате само въ Неговия пръстъ. Пръстътъ на Бога всѣки може да хване, вслѣдствие на което ще се яви споръ между хората. Вие трѣбва да се влюбите въ вѣчното, въ безграничното начало на Бога, т. е. въ Неговия Духъ. Който се влюби въ пръста на човѣка, той може да задигне този пръстъ. Момъкъ се влюбва въ мома и я задига. Мома се влюбва въ момъкъ и го задига. Пръстътъ, въ който се влюбватъ хората, е символъ, който трѣбва да се разрѣши. Нѣкой казва: еди-кой си ме люби. — Отдѣ знаете? Днесъ ви люби, утрѣ ви изневѣрjava. Любовъ, която се явява и изчезва, тя не е истинска. Любовъ, въ която жабитѣ крѣкатъ, и тя не е истинска. Тя е благо. Ако пиете отъ водата на нѣкое блато, въ което жабитѣ оставатъ нечистотиитѣ си, отъ васъ човѣкъ

не може да стане. Ако нѣкой изучава една религия, въ която жабигѣ крѣкатъ, мислите ли, че той ще се добере до истината? Ако нѣкой човѣкъ отива да проповѣдва истината, каква истина ще проповѣдва той, ако първо дойде при васъ, да иска хлѣбъ, да се нахрани? Този проповѣдникъ не е изпратенъ отъ Бога. И Христосъ проповѣдваше Истината, но Той отъ никого не поиска хлѣбъ. Напротивъ, съ петъ хлѣба и двѣ риби Той нахрани нѣколко хиляденъ народъ, слѣдъ което останаха още нѣколко коша укрухи.

Казвамъ: при любовта хората се натъкватъ на редъ заблуждения, отъ които трѣбва да се освободятъ. Запримѣрь, има ли право първиятъ прѣстъ на ржката да завлада всички останали прѣсти и да имъ заповѣдва като господарь? — Нѣма право, разбира се. Петътѣ прѣста трѣбва винаги да бждатъ заедно, и когато господарьтъ имъ заповѣда да свършатъ една работа, тѣ трѣбва едноврѣменно да я изпълнятъ: ще се свиятъ, ще посегнатъ къмъ даденъ прѣдметъ, ще го хванатъ и прѣмѣстятъ отъ едно мѣсто на друго. Чрѣзъ многократното изпълнение на този процесъ, тѣ свършвагъ работата, опрѣдѣлена отъ господаря имъ. Ако само единиятъ прѣстъ иска да свърши работата, а другитѣ не взиматъ участие, той самъ нищо не може да постигне. Ако човѣкъ, като единия прѣстъ на ржката, мисли, че всичко може самъ да свърши, че като него нѣма другъ въ свѣта, той е на кривъ пжтъ. Хиляди хора още

могатъ да мислятъ за себе си сжщото, но всички сж далечъ отъ истината.

Двама души се борятъ. Единиятъ събаря другия на земята и казва: ти трѣбва да знаешъ, че азъ съмъ по-силенъ отъ тебъ, ти не можешъ да се боришъ съ менъ! Дохожда трети, той събаря и двамата, като казва: вие трѣбва да знаете, кой съмъ азъ и съ кого имате работа! Дохожда четвърти, гой събаря и тримата. Най-послѣ, дохожда господарьтъ, който събаря всички и казва: скоро долу! Тѣзи герои сж прѣститѣ на ржцѣтъ, които щрѣкватъ нагорѣ, и всѣки мисли за себе си, че е нѣщо особено, но когато дойде господарьтъ имъ, той казва: всички долу! Прѣститѣ, единъ слѣдъ другъ, отиватъ на мѣстото си. Нека този примѣръ ви послужи като тема за размишление.

Сега, всички хора искатъ да бждатъ свободни. Питамъ: ако тѣ служатъ на своитѣ страсти, могатъ ли да бждатъ свободни? Запримѣръ, нѣкой човѣкъ прѣкарва цѣлъ день по кръчмитѣ, а иска да бжде свободенъ. Такъвъ човѣкъ не може да бжде свободенъ. Той е робъ на своята страсть. Ако хората служатъ изключително на себе си и на своитѣ ближни, могатъ ли да бждатъ свободни? Какво печели слугата, който цѣлъ день работи на нивата на господаря си? Той цѣлъ день дига и слага мотиката, изморява се, изпотява се, и вечерята се връща дома си изтощенъ, съсипанъ, за нищо вече негоденъ. Господарьтъ печели много, а слугата — малко. Не е ли робство положението на този слуга? Съ това

азъ не възставамъ противъ работата, но тя трѣбва да бжде умѣрена. Когато бащата изпраща синоветѣ си на нивата, трѣбва ли единъ да работи, а другитѣ да почиватъ на негова смѣтка? Всички синове трѣбва да работятъ заедно — всѣки споредъ силитѣ си. Прѣди грѣхопадането хората не сж работили на нивитѣ. Тогава житото е расло само, и то е дохождало при човѣка, а не човѣкъ при него. Сжщо така крушитѣ, ябълкитѣ, всички плодове сж расли сами и сж отивали направо при човѣка. Човѣкъ е ималъ грижата само да остави кошницата подъ дървото, и плодоветѣ сами влизали въ трѣ. Сега, ако продължавамъ още да говоря по този въпросъ, ще кажете, че това сж приказки отъ „Хиляда и една нощъ“. Днесъ, това сж приказки, наистина, но прѣди грѣхопадането тия нѣща сж били факти.

Казвате: какво нѣщо е животътъ? Защо ни е толкова миль? Прѣдставете си единъ младъ човѣкъ, който иска да живѣе, обаче, лѣга тежко боленъ отъ нѣкаква болестъ. Исква да се обърне на една или друга страна въ леглото си, не може, все на гърба си лежи; иска да подигне малко крака си, не може; да отвори очитѣ си, пакъ не може. Той започва да плаче и казва: нищо не може да излѣзе отъ менъ! Ще се мре — нищо повече! Защо плаче този младъ човѣкъ? Той иска да работи, чувствува, че не е завършилъ работата си. Какъ може да му се помогне? Кой ще го дигне отъ леглото? Трѣбва да дойде нѣкой човѣкъ при него, да го убѣди,

че той може да стане отъ леглото си, може да отвори очитѣ си и да си хапне нѣщо. Направи ли това, той започва да се движи, да ходи изъ стаята, да яде по малко, и скръбта му се прѣвръща на радостъ. Той се убѣждава, че Богъ не го е турилъ на леглото, да лежи съ мѣсеци на гърба си, но го е изпратилъ въ свѣта да работи, да разрѣши нѣкоя задача. Слѣдователно, животътъ на човѣка е милъ, защото той съзнава въ себе си, че не е завършилъ работата си, а трѣбва да заміне за онзи свѣтъ неподготвенъ.

Нѣкой казва: азъ спя като конь. Какво иска да каже съ това? Той иска да каже, че е много буденъ. Това значи: както конътъ е буденъ, когато види господаря си, така и той е всѣкога буденъ. Казвамъ: въ истинския животъ нѣма спане. Който спи, той не е въ истинския животъ. Конътъ спи правъ, но при първото явяване на господаря си, той е буденъ. Човѣкъ пъкъ повече спи. Като легне, той се омотае добръ въ юргана си, и като дойде господарътъ му, не може да се събуди, не може веднага да се развие. Цѣла нощъ той се обръща ту на една, ту на друга страна, поглежда вънъ, дали се е съмнало; отново се завива да спи, докато най-послѣ се съмне добръ и казва: нѣма какво, трѣбва да се става! Този е неестественъ сънъ. Така правятъ мнозина отъ васъ: лѣгатъ, ставатъ, пакъ заспиватъ, гледатъ, дали се е зазорило и казватъ: какъ не се нареди да ставаме по-късно, слѣдъ като изгрѣе слънцето? Обаче, по едно врѣме се стреснатъ и казватъ: я да

станемъ! Ако продължаваме да спимъ, може-би, да ни се случи нѣщо лошо. Такива хора сж ранобудни само отъ страхъ. Това сж човѣшки работи. Истинско зазоряване въ живота е моментътъ, когато човѣкъ се изправи на краката си и почувствува, че е въ връзка съ всички хора по лицето на земята. Истинско зазоряване е моментътъ, когато човѣкъ мисли, чувствува и дѣйствува свободно. Тогава той може да разбира и разглежда смисъла на всичко, което Богъ е създалъ. Ако въ живота на човѣка не дойде истинското зазоряване, той ще живѣе единъ прѣривенъ, прѣкъснатъ животъ, отдѣленъ отъ всички живи същества. Смисълътъ на живота, обаче, седи въ непрѣривността, да вижда човѣкъ връзката между всички явления.

И тъй, прѣди всичко, човѣкъ трѣбва да служи на Бога. Казано е въ Писанието: „Не бивайте раби на челоуѣцитѣ!“ Хората изпадатъ много лесно въ робство. Срецинатъ ли нѣкой човѣкъ, който знае малко повече отъ тѣхъ, тѣ казватъ: този е голѣмъ авторитетъ. — Никакъвъ авторитетъ не е той. Единъ авторитетъ има въ свѣта! Този авторитетъ е Богъ. Нѣкой казва: кой човѣкъ може да се нарече братъ? Братъ е само онзи, който, въ любовта си къмъ тебе, те остава абсолютно свободенъ. Ограничава ли те, той не е никакъвъ братъ. Казано е въ стиха: „Който приема свидѣтелството Негово, запечаталъ е, че Богъ е истиненъ.“ Слѣдователно, само онзи може да ви даде свобода, който е запечаталъ въ себе си, че Богъ е истиненъ. И тогава, ако

Богъ е освободилъ нѣкого, братътъ нѣма право да го заробва. Кой е далъ право на господаря да заробва слугата си и на слугата да заробва господаря си? Казвате, че Богъ е наредилъ нѣщата така, че Той опрѣдѣлилъ отношенията между хората. Това е лъжа. Ще излѣзе, че Богъ създалъ едни хора господари, други — роби; едни създалъ здрави, други — болни; едни създалъ да живѣятъ въ радостъ и щастие, а други — да бждатъ изнасилвани. Това не е никакво вѣрую!

Та когато казвате, че Богъ е създалъ свѣта съ всички ограничения, противорѣчия, болести, насилия и редъ още отрицателни прояви, това е заблуждение. Богъ е свободенъ, и вие можете да бждете свободни, като Него. Синътъ запитва баща си: какъ мога да бжда свободенъ? — Като постѣпвашъ като мене. Дъщерята запитва майка си: какъ мога да бжда свободна? — Като постѣпвашъ като мене. Значи, ако синътъ и дъщерята правятъ това, което майката и бащата правятъ, тѣ ще бждатъ свободни. Пиленцето, което върви слѣдъ майка си, цѣлъ день рови, търси храна. Нѣкой казва: какво да правя? — Вижъ, какво правятъ пиленцата. — Това е кокоша работа. — Вѣрно, че е кокоша работа, но малкото пиленце знае, какво да прави. То върви слѣдъ майка си, и щомъ тя клѣвне, и то клѣвне. Човѣкъ, обаче, не знае, какво да прави. Казвате: ние не искаме да бждемъ като кокошкитѣ. Вие не трѣбва да бждете като кокошкитѣ, но както тѣ слушатъ майка си, така и вие трѣбва да слуша-

те своята велика майка — Любовта. Идете и вие при тази ваша майка, както пиленцего отива при своята. — Какъ да намѣримъ Бога? — Ако пиленцето намира майка си, влиза подъ крилцата ѝ и придобива знание, защо човѣкъ не може да намѣри своята майка, да се скрие подъ крилцата ѝ и да придобие знание? Човѣкъ намира нѣкой Петко, или нѣкой Драганъ, скрие се подъ крилата му и седи тамъ, нищо не научава. Блато е това мѣсто, тамъ само жаби крѣкатъ; въ него не можете да намѣрите Бога.

Христосъ казва: „Азъ съмъ живиятъ хлѣбъ. Азъ съмъ живиятъ изворъ“. Ядете ли отъ този хлѣбъ, вие никога нѣма да огладнѣете, но знание ще получите. Пиете ли отъ този изворъ, вие никога нѣма да ожаднѣете, но знание ще получите. Човѣкъ трѣбва да съзнава, че Богъ е вложилъ Истината въ него. Истината се заключава въ това, да съзнава човѣкъ, че Богъ живѣе въ него, и той живѣе въ Бога. Ако човѣкъ не съзнава това, той ще живѣе въ Петко, въ Драгана, въ Стояна и ще очаква само на хората. Идете при мишките и научете единъ урокъ отъ тѣхъ! Тѣ седатъ ли въ празни хамбари? Влѣзатъ ли въ нѣкой празенъ хамбаръ, тѣ веднага излизатъ навънъ. Обаче, пълненъ ли е хамбарътъ съ жито, тѣ влизатъ въ него и цѣль день и цѣла нощъ цѣркатъ, вършатъ работа. Щомъ се изпразни хамбарътъ, тѣ го напушатъ и казватъ: тукъ не се живѣе вече! Чудно е, какъ хората живѣятъ въ празни хамбари! Миш-

ката не остава въ празенъ хамбаръ, а човѣкъ седи вжтрѣ, не излиза отъ хамбара. Казвамъ: живѣйте въ пълни хамбари, дѣто има жито, дѣто има, какво да се яде и пие Тамъ е смисълътъ на живота! Другояче казано: животътъ е тамъ, дѣто Богъ е поставилъ човѣка. Животътъ е въ Божията Любовь, въ благата, които Той дава. Животътъ е въ Божията Мждрость и свѣтлина. Животътъ е въ Божията Истина и свобода.

Първата работа, която прѣдстои на човѣка, е да се освободи отъ всички отрицателни чѣрти на своя характеръ. Въ това седи неговото самовъзпитание. Запримѣръ, ако писарътъ или цигуларътъ не движатъ прѣститѣ на ржцѣтъ си свободно тѣ нищо не могатъ да направятъ. Какъ ще може писарътъ да пише, ако не движи прѣститѣ си бързо? Какъ ще може цигуларътъ да свири, ако не движи прѣститѣ си бързо? Какво можете да направите безъ прѣсти? Нѣкой казва: азъ не мога да живѣя безъ прѣста на Бога. Ако не го видя, нищо не мога да направя. Добрѣ, може да ти се даде възможность цѣль день да гледашъ прѣста на Бога, но прѣзъ това врѣме да не хапнешъ хапка хлѣбъ и да не глътнешъ капка вода. — А, това не може. — Значи, не е всичко въ прѣста. Христосъ казва: „Азъ съмъ живиятъ хлѣбъ. Който ме яде, той никога не огладнява.“ Живиятъ хлѣбъ е живиятъ въздухъ, който човѣкъ приема въ себе си. Първиятъ прѣстъ на Бога, показалецътъ, прѣдставя Божия законъ. Когато Богъ дигне този прѣстъ нагорѣ, съ това Той казва на човѣка:

Ти трѣбва да се подчинишъ на моя законъ! Законътъ не търси любовъ, но изпълнение

Питамъ: може ли човѣкъ да се влюби въ закона? Това значи: може ли човѣкъ да се влюби въ една тояга? Човѣкъ трѣбва да седи най-малко четири-петъ метра далечъ отъ закона, да не го засегне. Най-малкото нарушение на закона води нарушение и на приятелскитѣ отношения съ него. Необходимо е да се спазва Божия Законъ, за да дойде Любовта. Любовта не търпи никакви погрѣшки. Тя се проявява само въ свършенитѣ. Богъ проявява Любовта, защото е свършенъ. На сжщото основание, който иска да прояви Божията Любовъ, той трѣбва да бжде свършенъ. Съ други думи казано: когато човѣкъ иска да прояви Божията Любовъ, Богъ трѣбва да живѣе въ него, и той трѣбва да живѣе въ Бога. Това сж двѣ важни условия за изявление на Любовта. За да обичашъ нѣкого, ти трѣбва да проникнешъ въ него, и той трѣбва да проникне въ тебе. Запримѣрь, свѣтлината ни обича, понеже прониква въ насъ. Хлѣбътъ ни обича, понеже прониква въ насъ. Изобщо, всѣко нѣщо, което прониква въ насъ, то ни обича. Пада единъ камъкъ върху насъ и ни смазва. Този камъкъ обича ли ни? Камъкътъ не прониква въ насъ, и затова не може да ни обича. Всѣко нѣщо, което прониква въ човѣка и внася животъ въ него, то го обича; не прониква ли въ него, не внася ли животъ, то не може да го обича. И обратното е вѣрно. Всѣко нѣщо, въ което чо-

вѣкъ прониква и внася животъ, той го обича. Не прониква ли въ нѣщо, не внася ли животъ въ него, той не го обича. Богъ прониква въ насъ, защото ни обича. Когато нѣкой е тжженъ, обрѣмененъ, Богъ прониква въ него и му казва: Не се обезсърдвавай, всичко ще се оправи! Нѣкои взелъ прѣста на Бога и мисли, че само той има право на него. Никой не може да задържи Божия прѣстъ само за себе си. Защо? — Защото този прѣстъ е чучуръ на великия изворъ на живота, отъ който непрѣкъжнато тече вода. Слѣдователно, всѣки има право да вземе частъ отъ тази вода. Водата на този изворъ прѣдставя великия животъ на Бога, т. е. великитѣ Божии закони. Когато казвамъ, че Богъ прониква въ насъ, подразбирамъ Божия Духъ. Значи, Божиятъ Духъ прониква въ насъ, и затова ни обича.

Христосъ казва: „Който люби баща си и майка си повече отъ мене, не е достоенъ за моята любовъ.“ Какво означава този стихъ? Нѣкой казва: азъ обичамъ еди-кого си, не мога безъ него. Питамъ: ако ти искашъ да влѣзешъ въ Царството Божие, трѣбва ли да вземешъ съ себе си своя възлюбенъ? — Азъ не мога безъ него. — Какво ще правишъ, ако твоятъ възлюбенъ не може да влѣзе заедно съ тебе въ Царството Божие? — Защо не може да дойде и той съ мене? — Защото всѣки самъ влиза въ Царството Божие. Обаче, всѣки трѣбва да се стреми къмъ Царството Божие, понеже тамъ е истинскиятъ животъ. Обикновениятъ животъ пѣкъ е животъ на житното зърно. Свѣтлината и влагата, които

влизатъ и излизатъ отъ посаденото въ земята житно зърно, прѣдставятъ Царството Божие за него. По сѣщия начинъ всички, които ни обичатъ и които ние обичаме, трѣбва да влизаме и излизаме отъ Царството Божие. Тамъ всички трѣбва да сме въ единение, въ единство.

Нѣкои ще кажатъ: ние не мислимъ така, ние имаме друго мнѣние по този въпросъ. — Много естествено е, че мнѣнията ни ще се различаватъ. Ако двама художника нарисуватъ една и сѣща картина, картинитѣ имъ непременно ще се различаватъ. Запримѣрь, единиятъ ще тури по-тъмни, другиятъ — по-свѣтли краски. Послѣ, сѣнкитѣ въ картината на единия художникъ ще се различаватъ отъ тия на другия. Чия картина ще бѣде по-близо до дѣйствителността? Прѣди всичко, никой художникъ не може да нарисува образа на нѣкой човѣкъ. Защо? — Той не може да прѣдстави чъртитѣ му такива, каквито сж въ дѣйствителность. По никой начинъ той не може да нарисува човѣка като живъ. Който е майсторъ, нека духне този портретъ, да оживи човѣка, когото е нарисувалъ. Добриятъ художникъ може да направи слѣдното: върху портрета на нѣкой човѣкъ той може да изрази законитѣ и силитѣ, които сж работили за създаването му. Тѣзи закони и сили изразяватъ вжтрѣшния животъ на човѣка. Носътъ, ушитѣ, очитѣ, челото, устата, брадата на човѣка сж важни точки, които характеризиратъ човѣка. Затова, когато нѣкой човѣкъ не обича да слуша, той трѣбва да се хване за ухо-

то и да си каже: слушай, ти трѣбва да бждешъ разуменъ, да се вслушвашъ въ съвѣтитѣ на по-напредналитѣ отъ тебѣ! Ако е ударилъ на широкъ животъ, той трѣбва да се схване за носа си и да каже: слушай, ти трѣбва да мислишъ право, да мислишъ, какво вършишъ! Изобщо, човѣкъ трѣбва да се изучава, да познава своитѣ характерни чѣрти и, дѣто трѣбва, да се корегира.

Често, между ученитѣ се говори за физиогномията като наука. Обаче, сѣществувва обикновена физиогномия и необикновена. Обикновената азъ наричамъ физиогномия на затворницитѣ, а необикновената — физиогномия на свободнитѣ хора. Освѣнъ тѣзи двѣ физиогномии, сѣществувва и трета, която азъ наричамъ физиогномия на Синовеѣ Божии. Физиогномията на затворницитѣ изучава чѣртитѣ на прѣстѣпнитѣ типове. Физиогномията на свободнитѣ хора изучава чѣртитѣ на праведнитѣ хора. Третата физиогномия пѣкъ изучава чѣртитѣ на Синовеѣ Божии. Обаче, иска ли човѣкъ да изучава коя и да е отъ тритѣ физиогномии, той непрѣменно трѣбва да ги изучава сравнително, да прави сравнения между тритѣ типа, и слѣдъ това да вади своитѣ заключения. Само по този начинъ човѣкъ ще схване разликата между тритѣ типа и ще се добере до една положителна наука.

Казвамъ: и при най-голѣмото различие между тѣзи три категории хора, все има нѣщо общо — всички се стремятъ къмъ свобода. Затворникътъ погледне къмъ оковитѣ на краката си, погледне къмъ же-

лѣзнитѣ рѣшетки на прозорцитѣ, погледне къмъ пазача, който седи прѣдъ вратата му съ голъ ножъ, па си въздъхне дълбоко и каже: не мога да се освободя, може-би тукъ ще свърша живота си, като затворникъ, за винаги лишенъ отъ свобода. Чувамъ страданията на тоя затворникъ, влизамъ при него и го питамъ: искашъ ли да те освободя? — Какъ? — Ще те запаля да изгоришъ и въ видъ на въздухообразно тѣло ще излѣзешъ прѣзъ нѣкоя малка дупчица, безъ да те види нѣкой. Ако този човѣкъ не се съгласи и прѣдпочете затвора, ще го оставя да си лежи тамъ. Обаче, ако се съгласи, азъ драсвамъ кибритъ, запалвамъ го и като газъ го пушамъ на свобода. Слѣдъ това пазачътъ влиза въ стаята, и какво да види! Оковитѣ лежатъ на земята, вратата заключена, прозорцитѣ затворени, но затворникътъ го нѣма. Дѣ е той? Никой не знае това. Послѣ, азъ връщамъ живота на този затворникъ, но вече свободенъ, далечъ отъ затвора, отъ мжкитѣ, отъ желѣзнитѣ окови. Слѣдъ това му казвамъ: ти ще живѣешъ сега правилно и никому нѣма да казвашъ, че си отъ свободнитѣ хора, придобилъ свободата си чрѣзъ изгаряне. Казвате: какъ върнахте живота на този човѣкъ? — И за това има методи, както има методи и за прѣвръщането на човѣка въ газъ

И тъй, когато питате, защо хората умиратъ, казвамъ. хората умиратъ, за да се освободятъ отъ затворитѣ на земята. Всичко трѣбва да изгори, за да се изчисти! И хората трѣбва да изгорятъ, за да се прѣчистятъ и

освободятъ отъ затворитѣ! Казано е въ Писанието: „Земята ще изгори, за да се прѣчисти!“ Дали вѣрвате, или не, това не е важно, но като дойде това врѣме, всички ще повѣрватъ. Когато Божествениятъ огънь дойде, той ще прѣмахне всички условия, които ограничаватъ, измжчватъ и заробватъ човѣка. Понѣкога хората се натъкватъ на свои мисли, желания и постѣпки, които ги заробватъ. Тѣ не могатъ да се освободятъ отъ тѣхъ. Кой може да ги освободи? — Божественото. Така постѣпиха руситѣ съ насъ въ освободителната война. Тѣ дойдоха, и дѣ що българи и християни намѣриха въ затворитѣ, освободиха ги и ги пуснаха навънъ. По сѣщия начинъ единъ день ще дойдатъ вашитѣ приятели отъ невидимия свѣтъ, ще разбиятъ вратитѣ на вашитѣ затвори и ще кажатъ: излѣзте вънъ, на свобода! Днесъ всички съврѣмenni хора се намиратъ подъ духовното робство на турцитѣ, отъ което трѣбва да се освободятъ. Казано е въ стиха: „Който приема свидѣтелството Негово, запечаталъ е, че Богъ е истиненъ“.

Казвате: добръ е човѣкъ да се освободи отъ оковитѣ и отъ затвора, но опасно е да не го хванатъ отново. Не, освободи ли се човѣкъ веднѣжъ, той трѣбва вече да се опрѣдѣли, да служи на Бога. И затова, всѣка сутринъ, като става, той трѣбва да се запитва: живѣе ли Богъ въ менъ, и живѣя ли азъ въ Бога? Нѣма по-красива мисълъ отъ тази! Провѣрватъ ли се по този начинъ, вие всѣкога ще бждете свободни. Цѣлиятъ день ще бждете

радостни и весели. Каквато работа започнете, ще върви добръ. Само по този начинъ човѣкъ ще мисли право и ще има правилни отношения къмъ Бога и къмъ ближнитъ си. Само така той ще разбере, че Богъ е истиненъ и вѣренъ. Ако Богъ е въ васъ, и вие въ Него, животътъ ви ще се осмисли и ще заживѣете по новъ начинъ. Този новъ животъ наричамъ животъ на праведнитъ — животъ на зазоряване. Казано е: „Пътътъ на праведния е пътъ на зазоряване“. Размишлявайте върху тази мисль и ще разберете, че този е единствениятъ пътъ, по който трѣбва да вървите.

Нѣкой казва: азъ вѣрвамъ въ Бога. Какво отъ това, че вие или азъ вѣрваме въ Бога? Ние трѣбва да вѣрваме, че Богъ е любовъ, мъдрость, истина, правда, добродѣтель, кротость, въздържание, милосърдие и т. н. Ние трѣбва да вѣрваме, че Богъ е всемоушъ. Ако хората, наистина, вѣрваха, че Богъ е всемоушъ, тѣ щѣха да иматъ прѣдъ видъ това, когато замислятъ нѣкои лоши работи, или прѣстѣпления. Ако тѣ, наистина, вѣрваха, че Богъ е всемоушъ, щѣха да уповаватъ на Него, даже и въ ада да сж паднали. Тѣ ще знаятъ, че Богъ е въ сила и оттамъ да ги извади. Като ги извади, ще каже: кой ви даде право да грѣшите? Като слушате да говоря така, нѣкои казватъ: ние не сме си отживѣли още, не сме си отспали, както трѣбва. Осемъ хиляди години вече, какъ хората живѣятъ, както искатъ, и спятъ повече, отколкото трѣбва, но какво сж при-

добили съ това? Нищо не сж постигнали. Затова, казвамъ: ако хората не се събудятъ и станатъ слѣдъ петъ минути, всички юргани, въ които се завиватъ, ще изгорятъ; всички кжщи, въ които се криятъ отъ външнитѣ условия, ще изгорятъ; всичко, което човѣкъ е създалъ, ще изгори! Всичко ще изгори, ще се прѣвърне на прахъ и пепель. Който мисли, че има още време да спи подъ юргана си, той се лъже. Сънътъ бѣше досега. Казано е въ Писанието: „Стани ти, който още спишъ! Свърши се врѣна спането“.

Сега, и азъ ви казвамъ: като се върнете дома си, драснете единъ кибритъ и запалете юрганитѣ си! Нека старитѣ юргани изгорятъ! Обаче, ако старитѣ изгорите, а започнете да търсите нови, съ тѣхъ да си доспите, вие не сте разбрали смисъла на думитѣ ми. Ако не сте ме разбрали, азъ ще съжалявамъ, че съмъ станалъ причина да изгорите юрганитѣ си. Подъ думитѣ „стари юргани“, азъ разбирамъ всичко онова, което внася смъртъ въ тѣлото и смутъ въ сърцето и ума на човѣка. Старото трѣбва да изгори! Който изгори старитѣ си юргани и старата си кжща, той трѣбва да даде угощение на приятелитѣ си и да благодари на Бога, че се е освободилъ отъ всичко старо въ себе си.

Ще приведа сжщия примѣръ въ друга форма. Прѣдставете си, че нѣкой човѣкъ е боледувалъ десетъ години отъ проказа, но Богъ иска да му помогне, да го излѣкува. Какво трѣбва да направи този човѣкъ? Щомъ забѣлѣжи, че Богъ му се притича на помощъ,

първата работа е да вземе единъ кибритъ, да драсне и да запали дрехитѣ си, да изгорятъ. Слѣдъ като изгори дрехитѣ си, трѣбва ли да съжалява за тѣхъ? Не, той трѣбва да благодари на Бога, че се е освободилъ отъ тѣхъ, защото, докато е съ тѣхъ, и на себе си ще врѣди, и на околнитѣ си. Искате ли да вървите направо — направо ще вървите; нагорѣ — нагорѣ. Искате ли право да мислите — право ще мислите. Никакви компромиси не се позволяватъ въ новия животъ! Тази е новата философия на живота! Този е пѣтътъ къмъ Истината. Истината разполага само съ единъ методъ. Като казвамъ, че Истината има само единъ методъ, разбирамъ, че този методъ включва въ себе си всички останали методи. Истината подразбира свобода, която включва въ себе си всички видове свободи. Истината разполага съ такова знание, въ което се включватъ всички видове знания. Който има тази Истина въ себе си, той има всичко останало въ свѣта. Щомъ Богъ е съ човѣка, и ангели, и светии и праведни хора — всички ще бждатъ съ него. Ако Богъ не е съ него, той ще бжде самъ, отъ всички изоставенъ. Знаете ли, какво нѣщо е самотията? Нѣма по-страшно нѣщо въ свѣта отъ самотията! Самотниятъ човѣкъ може да се уподоби на прѣстъ, отрѣзанъ отъ ржката и захвърленъ нѣкъдѣ далечъ отъ нея. Нѣма по-голѣмо нещастие за този прѣстъ отъ това, да седи далечъ отъ цѣлото! И нѣма по-голѣмо щастие за прѣста, да седи на ржката, да върши своята служба

въ цѣлото! Подигне ли се този прѣстъ нагорѣ, всички отправятъ погледа си къмъ него. Той се ползува съ почитъ и уважение.

Сега, желая ꙗ всички да бждете свободни! Днесъ ви давамъ по една кибритена клечка, че като отидете дома си, да запалите старитѣ си юргани, да ликвидирате съ тѣхъ. Обаче, не бързайте, помислете си, готови ли сте да направите това, или не. Ако не сте готови, запазете клечката си за друго врѣме, когато бждете готови. Азъ не искамъ да прибързате, да изгорите юргана си, а послѣ да съжбялявате, че нѣмате юрганъ и да трѣгнете да търсите чужди юргани. Казвате: какъ да разберемъ това нѣщо? Разбирайте, както искате. Да разберете, или не разберете, това зависи отъ вашата вжтрѣшна подготовка. Който не разбере, какъ трѣбва да постѣпи, той ще се намѣри въ положението на единъ царъ отъ древността, който не знаелъ, какъ се ядатъ череши и прѣдъ видъ на това, не могълъ да ги вкуси. Единъ градинарь отъ неговото царство рѣшилъ да занесе на царя въ една тепсия отъ най-хубавитѣ си череши, да ги вкуси и опита. Като вървѣлъ изъ пѣтя, отъ врѣме на врѣме градинарьтъ опитвалъ по една отъ черешитѣ, да имъ се порадва, че били много хубави. Като стигналъ до двореца, въ тепсията останала само една череша, но градинарьтъ си казалъ: нищо отъ това, че е останала една череша. Ще я занеса на царя, да види, какви хубави череши имамъ въ градината си. Като влѣзълъ при царя, поклонилъ се и казалъ: царю честити,

заповѣдай отъ моитѣ череши, да видишъ, колко сж хубави и сладки! Царьтъ взелъ черешата, погледналъ я оттукъ-оттамъ и казалъ. азъ не зная, какъ се ядатъ череши. Градинарьтъ взелъ черешата, турилъ я въ устата си и показалъ на царя, какъ се ядатъ череши. Царьтъ научилъ вече, какъ се ядатъ череши, но късно — послѣдната череша отишла пакъ въ устата на градинаря.

Казвамъ ако ме питате, какъ да разберете това нѣщо, ще взема послѣдната череша, ще я туря въ устата си, но вие нищо нѣма да вкусите отъ нея. Ето защо, вземете това, което ви поднасямъ, макаръ и само по едно парченце, и опитайте сами, какъ се яде. Не питайте другитѣ, какъ да го ядете, защото ще останете и безъ него. •Държите ли клечката въ ржка, не питайте, какъ се запалва. Докато питате този-онзи, азъ ще взема клечката, ще драсна, ще запаля юргана ви и всичко ще се свърши. Юрганътъ ви ще изгори, но вие нищо нѣма да придобиете. Ако искате да научите нѣщо, вие трѣбва да бждете свободни, смѣли. Ако досега не сте научили много, то е, защото сте били заробени. Днесъ отварямъ вратитѣ на затворитѣ и, като руснацитѣ, казвамъ: братя, излѣзте навънъ! Хвърлете халатитѣ си, свалете букаитѣ отъ краката си, идете на банята да се измиете и бждете свободни! Ако останете още за дълго врѣме въ затворитѣ, други ще дойдатъ да ги запалятъ отвънъ, но съ тѣхъ заедно и вие ще изгорите. Врѣме е вече всички затвори да се изгорятъ! Нѣма да остане затворъ въ

свѣта, който да не се запали и изгори. Това е Божието желание, а каквото Богъ пожелае, Той ще го изпълни.

Сега, вижте, каква червенина има на небето! Вижте, какъвъ облакъ има, въ видъ на мечъ! Той е Божиятъ мечъ, насоченъ къмъ сѣверъ. Сжщеврѣменно, между облацитѣ, на небето ясно се очъртава една врата. Тя е вратата на затвора. Това показва, че е дошло врѣмето да излѣзете отъ вратата на затвора. Ако не излѣзете доброволно, мечътъ показва, какво ви чака.

И тъй, осветете Божието име! Благодарете на Бога за всички блага, които ви ѣ далъ, отъ памти вѣка досега! Нека сърцатѣ ви днесъ бждатъ радостни и весели и каже-те: Да е благословено името Божие! Да вървимъ по Божиитѣ пѣтища! Само по този начинъ Богъ ще бжде съ насъ прѣзъ всички вѣкове, и ние ще бждемъ съ Бога прѣзъ цѣлата вѣчностъ и ще вкусимъ отъ всички Негови блага. Божиитѣ блага ще бждатъ наши блага.

Запомнете днешната картина на небето! Тя е една отъ най-хубавитѣ картини, каквито нѣкога сте виждали. Никой художникъ не може да нарисува по-хубава картина отъ тази.

Сега, благодарете на Бога за водата, за въздуха, за свѣтлината и за всичко, което ви е далъ.

М. Т.

*

10. Бесѣда отъ Учителя, държана на 8 августъ, 1931 г. 5 ч. с.

СОКОВЕТА НА ЛЮБОВТА, МЪДРОСТТА И ИСТИНАТА.

Сега, ще прочета 10. гл. отъ Евангелието на Йоана.

Истина, истина ви казвамъ: „Който не влиза прѣзъ вратата въ кошарата на овцитѣ, но прѣлазя отдругадѣ, той е крадецъ и разбойникъ“. (— 1 ст.). „А който влиза прѣзъ вратата, пастиръ е на овцитѣ“. (— 2 ст.). Тѣзи стихове и на врѣмето си сж били неразбрани, и сега сж неразбрани. Изобщо, всѣко нѣщо е разбрано за човѣка дотолкова, доколкото има отношение къмъ него. Запримѣръ, свѣтътъ е разбранъ за насъ дотолкова, доколкото ние имаме отношение къмъ него, и доколкото той има отношение къмъ насъ.

Сега, ще ви дамъ нѣколко важни правила за живота. Първо правило: всѣка мисль, която носи за човѣшката душа соковетѣ на Любовта, тя иде отъ Бога. И обратно: всѣка мисль, която не носи за човѣшката душа соковетѣ на Любовта, тя не иде отъ Бога. Слѣдователно, всѣко нѣщо, което не иде отъ Бога, носи въ себе си отрова, смъртъ. Оттамъ. всѣки човѣкъ, който не възприема Божиитѣ мисли, непрѣменно ще дойде до смъртъта, дѣто нѣма никакъвъ прогресъ.

Второ правило: всѣка мисль, която носи за човѣшката душа свѣтлината на Мждростѣта, тя иде отъ Бога. Всѣка мисль, която не носи свѣтлината на Мждростѣта, тя не е отъ Бога. Тази мисль носи тъмнина и смърть.

Трето правило. всѣка мисль, която носи за човѣшката душа свободата на Истината, тя иде отъ Бога. Всѣка мисль, която не носи тази свобода, тя не е отъ Бога. Тази мисль носи робство, ограничение. Дѣто е робството, тамъ е смъртьта.

Казвамъ: знаете ли тѣзи правила, вие ще опитвате своитѣ мисли, чувства и постѣпки, отдѣ идатъ и какво носятъ. Слѣдъ това ще провѣрявате, какви сж мислитѣ, чувствата и постѣпкитѣ на другитѣ хора, съ които сте въ общение. Ако вашитѣ мисли, чувства и постѣпки, както и тия на ближнитѣ ви, не отговарятъ на тритѣ правила, вие се намирате прѣдъ смъртьта. Затова е казано въ Писанието: „Истината оживява, лъжата умъртвява.“ Дойде ли нѣкой да ви говори въ името на Любовта, провѣрете, дали мислитѣ му носятъ соковетѣ на Любовта. Ако носятъ, приемете ги; ако не носятъ, турете ги настрана. Не се мжчете да ги направите сладки. Можете ли да направите вгорченото, гранясалото масло сладко? Каквото и да правите съ него, вие можете само да замаскирате малко горчивия му вкусъ, но не да го прѣвърнете въ сладко. Човѣкъ съ тънъкъ вкусъ, непрѣменно ще долови горчевината на това масло. Купите ли такова масло, нищо друго

не остава, освѣнъ да го изхвърлите. Колкото и да струва, не жалете паритѣ. Такова масло не е за ядене. Ако нѣкой ви обича, но чувствата му сж горчиво масло за васъ, трѣбва ли да приемете любовта му? Турете настрана тази любовъ, защото тя ще ви причини нѣкакво разстройство. Питамъ: ако се разболѣте отъ горчивитѣ чувства на тази любовъ, какво сте придобили?

Нѣкой казва: азъ обичамъ еди-кого си. Да обичашъ човѣка, чиито мисли и чувства носятъ соковетѣ на Любовта, разбирамъ, но да обичашъ човѣка, чиито мисли и чувства носятъ ограничение, робство, не разбирамъ. Злото, умразата, лъжата, прѣстѣплението по никой начинъ не могатъ да се обичатъ. Невъзможно е човѣкъ да обича отрицателнитѣ прояви! Защо? — Защото тѣ сж качества, които носятъ смъртъ. Смъртта не може да се обича отъ никого и при никакви условия. Колкото хората да се различаватъ, има, обаче, общи положения за всички безъ разлика. Както въ математиката има общи положения за всички врѣмена и народи, така и въ разбиранията на хората има еднакви положения за всички врѣмена, народи и хора. Запримѣръ, човѣкъ не може да смѣта, както иска. Има установени правила, дѣйствия, по които той трѣбва да се ръководи. Можете ли да кажете, че 4+5=56? Вие можете да кажете, че е така, можете и да напишете тия числа, обаче, дойде ли да приложите тази

ваша аритметика въ търговията, отъ послѣдствията ѝ ще видите, права ли е тя, или крива.

Слѣдователно, както въ живота, така и въ науката, има редъ правила и закони, отъ които човѣкъ не може и не трѣбва да се отклонява. Запримѣрь, може ли човѣкъ да прѣрѣже нѣкждѣ кръвоноснитѣ си съдове и да каже, че кръвта нѣма да изтече? Колкото и да доказва това, кръвта ще тече на общо основание. Може ли човѣкъ да порѣже прѣста си нѣкждѣ и да не усѣти болка? Болката показва, че въ организма на човѣка е нарушенъ нѣкакъвъ законъ. Никой нѣма право, по какъвто и да е начинъ, да нарушава законитѣ, върху които е построень неговиятъ организъмъ. Организъмътъ е съставень отъ безброй малки, живи душички, които слѣдятъ работата на своя господарь. Ако той направи нѣкаква грѣшка, отъ която да пострада цѣлиятъ организъмъ, тѣ казватъ: не е уменъ нашиятъ господарь! Не минава много врѣме, и цѣлото съдружие отъ живи клѣтки постепенно започва да се разпада.

„Който не влиза прѣзъ вратата въ кошарата на овцитѣ, той е крадецъ и разбойникъ“. (—1 ст.). — Всѣка мисль, която не носи въ себе си свѣтлината на Мждростѣта, тя е крадецъ и разбойникъ. Всѣко чувство, което не носи въ себе си соковетѣ на Любовѣта, то е крадецъ и разбойникъ. Всѣка постѣпка, която не носи въ себе си свободата на Истината, тя е крадецъ и разбойникъ. Въ това отношение, законътъ е безпощадень.

Сега, нѣкой казва: азъ искамъ да служа на Бога, за да живѣя добръ. — Такава философия не съществува. Човѣкъ трѣбва да знае, защо иска да служи на Бога! При това, каже ли веднѣжъ, че иска да служи, той трѣбва, безъ отлагане, да пристѣпи къмъ реализиране на своето желание. Казвате на единъ гладенъ човѣкъ: почакай нѣколко дня, азъ ще ти донеса прѣсень, топълъ хлѣбъ да си хапнешъ. Докато се наканите да занесете хлѣбъ на този човѣкъ, той може да умре. Затова, именно, българитѣ казватъ: „Зяй, коньо, за зелена трѣва!“ Каже ли човѣкъ нѣщо, той трѣбва да го направи. Въ това седи Божественото. Богъ казва на слънцето да изгрѣе, и то изгрѣва точно на опрѣдѣленото за него врѣме. Всички желания и обѣщания, които не се изпълняватъ на опрѣдѣленото за тѣхъ врѣме, тѣ сж крадци и разбойници.

Казвате: като умремъ, ще отидемъ на онзи свѣтъ, и тогава ще познаемъ истината. Това е заблуждение! Искате ли да намѣрите и познаете истината, търсете я, докато сте още на земята. Да мислите, че слѣдъ като отидете на онзи свѣтъ, ще намѣрите истината, то е все едно окованиятъ въ окови затворникъ, да мисли, че по този начинъ ще намѣри свободата. Или, все едно е, затворникътъ да мисли, че въ затвора може да стане светия. Ако това е вѣрно, тогава всички крадци и разбойници сж все светии. Човѣкъ може да стане светия, само ако изпълнява волята Божия. Не изпълнява ли волята Божия, той е крадецъ и разбойникъ.

Дѣто ходи, светията на всички свѣти, както фарътъ въ морето свѣти на всички кораби, които пристигатъ и заминаватъ отъ пристанището. Крадецътъ, разбойникътъ свѣти само на своя корабъ. Дойдатъ ли други кораби, той веднага загасва своята свѣщъ, и тѣ оставатъ въ тъмнина. И забѣлѣжете, когато крадецътъ отива да обере касата на нѣкой богатъ човѣкъ, той запалва свѣщъ само за себе си; обере ли касата, духва свѣщъта, взима паритѣ и излиза навънъ. Защо изгасва свѣщъта? — Защото не върши волята Божия. Който върши волята Божия, той запалва свѣщъта си, да свѣти на всички. Мисль, която загасва свѣтлината на човѣка, тя е крадецъ и разбойникъ.

Тѣй щото, искате ли да вървите въ пѣтя на истината, трѣбва да дадете мѣсто на Божия Духъ у васъ, Той да ви ръководи и упѣтва. Вънъ или вътрѣ у васъ, Духътъ слѣди, наблюдава всичко, каквото вършите. Речете ли да сждите нѣкого въ Негово име, Той наблюдава и се произнася за постѣпката ви. Мнозина мислятъ, че никой не вижда, какво правятъ. Не, будно е Божието око! Богъ слѣди всичко и се произнася чрѣзъ хората. Ако не вземете въ внимание думитѣ Му, единъ день този вашъ Баща ще ви хване за ухото и ще каже: Какво правите на земята? Затова ли ви изпратихъ? Вие дойдохте да се учите, а вършите голѣми своеволия и насилия. Казвате: има ли право Богъ да се отнася съ насъ така? Ако мислите, че Богъ нѣма право да се отнася съ васъ така, вие трѣбва да живѣе-

те съобразно Божиитѣ закони. Не живѣете ли съгласно Неговитѣ закони, вие ще изгубите благоволенieto Му. Нѣма по-страшно нѣщо за човѣка отъ това, да изгуби Божието благоволение! Съ туй заедно той изгубва и богатство, и сила, и здраве, и приятели, а най-послѣ и живота си. Напуснатъ ли го всички, и червеитѣ ще се откажатъ да ядатъ месото му. Можете ли да разчитате на човѣкъ, който е изгубилъ всичко? Ще дойде такъвъ човѣкъ да ви показва мѣстото на Бога. То е все едно, да влѣзете въ дома на този човѣкъ, който запалва прѣдъ васъ една свѣщъ и започва да ви убѣждава, че тази свѣщъ е слънцето. Послѣ ще кажете: видѣхъ нѣщо, което свѣтѣше, като свѣщъ, но слънцето ли бѣше, или не, не зная. Какъ да разбере истината? Казвамъ: ако плодоветѣ зрѣятъ на тази свѣтлина, тя е слънчева; ако хората се топятъ на тази свѣтлина, тя е слънчева; ако цѣлата земя се освѣтява отъ тази свѣтлина, тя е слънчева. Значи, това, което сте видѣли, че свѣти е, наистина, слънцето. Ако плодоветѣ не зрѣятъ, ако хората не се отопляватъ и ако земята не се освѣтява, тази свѣтлина, която сте видѣли, е отражение на слънчевата, но не е самото слънце. Слѣдователно, иска ли човѣкъ да бѣде свободенъ, той трѣбва да познава истината, да я различава отъ лъжата. Нѣма по-отвратително нѣщо за човѣка отъ това, да лъже въ името Божие, а слѣдъ това да се оправдава.

Нѣкой казва: свѣтътъ ще се оправи самъ по себе си, нѣма защо да се безпокоимъ.

Така е мислилъ единъ светия, който скоро разбралъ, че не е на правъ пжтъ. Двама светии живѣли заедно въ една гора, дѣто се подвизавали духовно. Единиятъ отъ тѣхъ, като направлялъ нѣкоя грѣшка, казвалъ прѣдъ другаря си: направихъ една грѣшка, но не може безъ това. И светия да съмъ, все ще сгрѣша, но нищо, грѣшката, сама по себе си, ще се оправи. Другиятъ светия не билъ съгласенъ съ този начинъ на разсжждение, затова рѣшилъ единъ день да му докаже, че грѣшката, сама по себе си, не може да се изправи, докато човѣкъ не пожелае и не направи нѣ какво усилие отъ своя страна. За тази цѣль, единъ день той сварилъ бобъ, но съзнателно не турилъ соль въ него. Сядатъ и двамата да се хранятъ, но яденето не върви, соль нѣма въ боба. Първиятъ светия казалъ: соль нѣма! Бобъ не може да се яде безъ соль. — Нѣма нищо, това е една грѣшка, но тя, сама по себе си, ще се изправи. — Какъ така? Соль трѣбва да се тури! — Нищо, ще почакаме, сольта сама ще дойде. Едва сега първиятъ светия се убѣдилъ, че за исправянето на една погрѣшка, човѣкъ трѣбва да направи усилия, съзнателно да работи върху себе си, да изправи тази погрѣшка. Искан ли човѣкъ да свари бобъ, той самъ трѣбва да сипе вода въ гърнето; послѣ да тури боба, лука въ водата и да постави гърнето на огъня. Като заври бобътъ, ще тури соль и ще може вече да го яде. Очаква ли тия нѣща да дойдатъ сами по себе си, той ще гладува. На сжщото основание хората сж на кривъ пжтъ, когато очак-

ватъ, Богъ да оправи свѣта. Казвамъ: външниятъ свѣтъ е оправенъ, но всѣки самъ трѣбва да оправи своя свѣтъ. Който самъ вари боба си, той може да оправи своя свѣтъ. Обаче, който очаква на другитѣ, тѣ да сварятъ бобъ, а той на готово да яде, неговиятъ свѣтъ ще остане неоправенъ.

Законъ е: всѣки самъ ще си вари бобътъ. Ако отидете при единъ светия, той нѣма да ви даде отъ своя бобъ. Какво ще правите тогава? Светиитѣ иматъ правило, като варятъ бобъ, напримѣръ, ще сготвятъ само толкова, колкото души сж. Ако нѣкой отъ тѣхъ пожелае да ви гости, трѣбва да даде всичкия бобъ на васъ, а той да гладува; ако не желае да ви гости, тогава той ще яде, а вие ще гледате. Ще кажете: какъвъ светия е този? Азъ го гледамъ, а той яде, не иска да знае. Ако пъкъ светията даде на васъ боба си, тогава той ще каже: не е добъръ този човѣкъ! Въ случая, бобътъ се взима като символъ на живота. Христосъ казва: „Азъ дойдохъ да имъ дамъ животъ и то прѣизобилно“.

Слѣдователно, човѣкъ може да пожертвува живота си за нѣкого, но по свобода, а не чрѣзъ насилие. Тѣй щото, никой нѣма право насила да застави светията да му даде отъ своя бобъ. Ако той самъ пожелае да даде отъ любовъ, това е другъ въпросъ. Когато светията не иска да даде отъ своя бобъ, той ще ви заведе въ градината си и ще каже: ето, вземете отъ коиго плодове искате! Въ градината ми има и неваренъ

бобъ; вземете си, колкото искате. Варениятъ бобъ прѣдставя прѣработена мисль, която се дава само на достойния, защото той може да я възприеме и приложи. Който не е готовъ за тази мисль, той самъ ще си свари бобъ, т. е. самъ ще прѣработи тази мисль. Бобътъ е голѣмъ егоистъ. Българитѣ обичатъ боба, и затова го ядатъ. Който яде бобъ, той ще научи закона на щедростта. За да даде бобътъ нѣщо отъ себе си, вие трѣбва да го прѣкарате прѣзъ редъ страдания: да го печете, варите, мачкате, докато стане помекъ, по-добъръ. Сжщото се отнася и за човѣка. Когато човѣкъ страда, той става помекъ, по-добъръ, прилича на варенъ бобъ.

Нѣкой казва: азъ искамъ да служа на Бога. Питамъ: по какъвъ начинъ ще служишъ на Бога — чрѣзъ страдания, или доброволно, по любовь? Много дѣца не слушатъ родителитѣ си, но тѣ взиматъ тоягата и ги намагнетизиратъ. Слѣдъ това тия дѣца ставатъ послушни: каквото родителитѣ ги накарать, тѣ всичко вършатъ — за вода ходять, на фурня ходять, въ кѣщи метать, чистять. По-добъръ, обаче, тия дѣца да слушатъ родителитѣ си безъ намагнетизиране. Слѣдователно, по-добъръ е човѣкъ да служи на Бога отъ любовь, доброволно, а не чрѣзъ страдания.

И тъй, добро нѣщо сж страданията, но тѣ не сж единствениятъ факторъ за оправянето на свѣта. Страданията сж нѣщо подобно на строгата рѣчь. Обаче, строгата рѣчь, строгитѣ думи не могатъ да оправять свѣта. Самоі Божественитѣ думи сж въ сила да оправять свѣ-

та. Всѣка Божествена дума е узрѣлъ плодъ, който всѣки самъ може да откъсне отъ градината на Бога. Съ Божествени плодове трѣбва да се храни човѣкъ! Нѣкой казва: азъ мога да се храня съ всѣкаква храна. Казвамъ: хранете се съ каквото искате, но не и съ варенъ бобъ. Бобътъ прѣдставя човѣшкитѣ обѣщания и мечти, за които се искатъ много усилия, докато се постигнатъ. Можете ли да варите бобъ на слънцето? — Не можете. Слѣдъ като бобътъ е зрѣлъ дълго врѣме на слънцето, той пакъ не е разбралъ законитѣ на свѣтлината. Защо? — Защото по никой начинъ не можете да го ядете суровъ. Докато е младъ, все още може да сж яде, но щомъ остарѣе, не може. Той казва: докато съмъ младъ, можешъ да ме опитвашъ въ естествения ми видъ, но остарѣя ли, не можешъ. Щомъ остарѣя, дълго врѣме трѣбва да ме варишъ, за да можешъ да ме ядешъ.

Сжщо така и нѣкои хора, докато сж млади и богати, все могатъ да дадатъ нѣщо; остарѣятъ ли, осиромашеятъ ли, тѣ нищо не даватъ. Когато човѣкъ изгуби знанието си, той е старъ бобъ; когато човѣкъ се отклони отъ правия пжтъ на живота, той е старъ бобъ. Сърцето на такъвъ човѣаъ се втвърдява. Той става упоритъ, своенравенъ, всичко наоколо му се вижда криво. Той остарява и разбира, че причината на неговото състояние се дължи на обстоятелството, че той се е хранилъ съ мисли, които не носятъ соковетѣ на Любовта, свѣтлината на Мждростъга и свободата на Истината. Слѣдователно, иска ли да

бобъ; вземете си, колкото искате. Варениятъ бобъ прѣдставя прѣработена мисль, която се дава само на достойния, защото той може да я възприеме и приложи. Който не е готовъ за тази мисль, той самъ ще си свари бобъ, т. е. самъ ще прѣработи тази мисль. Бобътъ е голѣмъ егоистъ. Българитѣ обичатъ боба, и затова го ядатъ. Който яде бобъ, той ще научи закона на щедростта. За да даде бобътъ нѣщо отъ себе си, вие трѣбва да го прѣкарате прѣзъ редъ страдания: да го печете, варите, мачкате, докато стане помекъ, по-добъръ. Сжщото се отнася и за човѣка. Когато човѣкъ страда, той става помекъ, по-добъръ, прилича на варенъ бобъ.

Нѣкой казва: азъ искамъ да служа на Бога. Питамъ: по каквъ начинъ ще служишъ на Бога — чрѣзъ страдания, или доброволно, по любовь? Много дѣца не слушатъ родителитѣ си, но тѣ взиматъ голягата и ги намагнетизиратъ. Слѣдъ това тия дѣца ставатъ послушни: каквото родителитѣ ги накарать, тѣ всичко вършатъ — за вода ходять, на фурня ходять, въ кѣщи мегать, чистять. По-добъръ, обаче, тия дѣца да слушатъ родителитѣ си безъ намагнетизирване. Слѣдователно, по-добъръ е човѣкъ да служи на Бога отъ любовь, доброволно, а не чрѣзъ страдания.

И тъй, добро нѣщо сж страданията, но тѣ не сж единствениятъ факторъ за оправянето на свѣта. Страданията сж нѣщо подобно на строгата рѣчь. Обаче, строгата рѣчь, строгитѣ думи не могатъ да оправять свѣта. Само Божественитѣ думи сж въ сила да оправять свѣ-

та. Всѣка Божествена дума е узрѣлъ плодъ, който всѣки самъ може да откъсне отъ градината на Бога. Съ Божествени плодове трѣбва да се храни човѣкъ! Нѣкой казва: азъ мога да се храня съ всѣкаква храна. Казвамъ: хранете се съ каквото искате, но не и съ варенъ бобъ. Бобътъ прѣдставя човѣшкитѣ обѣщания и мечти, за които се искатъ много усилия, докато се постигнатъ. Можете ли да варите бобъ на слънцето? — Не можете. Слѣдъ като бобътъ е зрѣлъ дълго врѣме на слънцето, той пакъ не е разбралъ законитѣ на свѣтлината. Защо? — Защото по никой начинъ не можете да го ядете суровъ. Докато е младъ, все още може да сж яде, но щомъ остарѣе, не може. Той казва: докато съмъ младъ, можешъ да ме опитвашъ въ естествения ми видъ, но остарѣя ли, не можешъ. Щомъ остарѣя, дълго врѣме трѣбва да ме варишъ, за да можешъ да ме ядешъ.

Сжщо така и нѣкои хора, докато сж млади и богати, все могатъ да дадатъ нѣщо; остарѣятъ ли, осиромашеятъ ли, тѣ нищо не даватъ. Когато човѣкъ изгуби знанието си, той е старъ бобъ; когато човѣкъ се отклони отъ правия пжтъ на живота, той е старъ бобъ. Сърцето на такъвъ човѣаъ се втвърдява. Той става упоритъ, своенравенъ, всичко наоколо му се вижда криво. Той остарява и разбира, че причината на неговото състояние се дължи на обстоятелството, че той се е хранилъ съ мисли, които не носятъ соковетѣ на Любовта, свѣтлината на Мждростта и свободата на Истината. Слѣдователно, иска ли да

излѣзе отъ това състояние, той трѣбва да се върне назадъ, и да започне да се храни съ мисли, които носятъ соковетъ на Любовта, свѣтлината на Мъдростъта и свободата на Истината. Въ това седи спасението на човѣка. Има ли тия нѣща въ себе си, той ще бжде отъ всички обичанъ и уважаванъ. Ние търсимъ правия животъ, а той иде отъ Бога. Ние търсимъ истинското знание, което иде отъ Бога. Ние търсимъ свободата, която сѣщо иде отъ Бога. Трѣбва ли да търсимъ живота, свѣтлината и свободата, дѣто ги нѣма?

Казвамъ. искате ли да бждете силни и да постигнете всичко, което желаете, дръжте въ ума си тритѣ правила—мислитѣ, чувствата и постѣпкитѣ ви да вървятъ по законитѣ на Любовта, Мъдростъта и Истината. И тогава, ако се натъкнете на нѣкакво противорѣчие, кажете: по-добрѣ да угодя на Бога, отколкото на хората. Христосъ казва: „Както ме познава Отецъ, и азъ познавамъ Отца“. (— 15 ст.). „Затова Отецъ ме люби, защото азъ полагамъ душата си, за да я взема пакъ“. (— 17 ст.). „Имамъ власть да я положа, имамъ власть пакъ да я взема.“ (— 18 ст.). — Въ това седи силата на Христа. По този начинъ Той даде примѣръ на цѣлото човѣчество.

Казано е въ Писанието: „Истината ще ви направи свободни.“ Кога? Когато вашата мисль носи свободата на Истината. Любовта ще внесе животъ въ васъ. Кога? Когато вашата мисль носи соковетъ на Любовта. И най-послѣ, вие ще придобиете знанието. Кога? Когато вашата мисль носи свѣтлината

на Мъдростъта. Ако не живѣте споредъ тѣзи правила, и слѣдъ хиляди години вие ще си останете такива, каквито сте сега. Безъ тѣзи правила, каквото и да правите, вие ще мязате на кюнецъ, прѣзъ който водата ще влиза и излиза навънъ, безъ да остави нѣщо. Ще кажете: колко вода е прѣминала прѣзъ менъ! Колко пари сж минали прѣзъ ржцѣтъ ми! Питамъ: отъ всичко това, остана ли нѣщо у васъ? — Нищо не остана. Единъ день магарето се похвалило: азъ прѣнесохъ много икони на Христа. Да, но това магаре светия не стана, а пакъ магаре си остана.

Едно е важно за човѣка: да има страхъ и благоговение къмъ Бога. Съврѣменнитѣ хора се страхуватъ едни отъ други: синътъ се страхува отъ баща си. Когато синътъ стане по-силенъ отъ баща си, тогава пъкъ бащата се страхува отъ сина. Дъщерята трепери отъ майка си, но понѣкога майката трепери отъ дъщеря си. Казвамъ: докато хората се страхуватъ единъ отъ другъ, тѣ не вървятъ въ правия пжтъ. Христосъ казва: „Азъ съмъ вратата на овцитѣ.“ „Азъ съмъ добриятъ пастиръ.“ Това значи: Христосъ е пжтътъ, по който иде Любовта, Мъдростъта и Истината. Който върви по този пжтъ, той е едно съ Бога, и Богъ е едно съ него.

Сега, които разбиратъ и прилагатъ Словото, тѣ ще оживѣятъ, ще възкрѣснатъ. Които не разбиратъ, тѣ ще разбератъ за въ бждеще, при второто пришествие. Едни ще възкрѣснатъ въ осжждение, а други — въ животъ. Които чуятъ гласа на Истината, тѣ ще

възкръснатъ. Когато Иосифъ билъ въ затвора, съ него заедно били затворени хлѣбарьтъ и виночерпецътъ на царя. Тѣ сънували нѣкакви сѣнища и помолили Иосифа да ги изтълкува. Хлѣбарьтъ сънувалъ, че носилъ на главата си три бѣли кошници. Въ горната кошница имало отъ всичкитѣ фараоновиятия, направа хлѣбарска. Дошли птици и ги изяли отъ кошницата. Иосифъ му казалъ, че слѣдъ три дѣня царьтъ ще го осъди на обѣсване, и тѣлото му ще бѣде разкъсано отъ птицитѣ небесни. Виночерпецътъ сънувалъ лоза прѣдъ себе си. На лозата имало три прѣчки, които се разцвѣтѣвали, а гроздето на тѣхъ узрѣвало. Чашата на Фараона била въ ржката му, и той я подалъ на Фараона. Иосифъ му казалъ, че слѣдъ три дѣня той ще бѣде помилванъ отъ царя, който ще го постави на сѣщата служба, която по-рано заемалъ. Тѣй щото, все ще дойде нѣкой да ви извади отъ затвора, но важно е, каква ще бѣде сѣдбата ви — като тази на хлѣбаря, или на виночерпеца. Азъ искамъ, като ви извадятъ отъ затвора, да имате участъта на виночерпеца, а не тази на хлѣбаря. Христосъ казва: „Азъ съмъ Пжтьтъ, Истината и Животътъ.“ Който има уши да слуша и да разбира, той ще върви въ пжтя на Христа.

Днешниятъ дѣнь азъ наричамъ дѣнь за реализиране на вашата свобода. Той е първиятъ дѣнь, въ който вие взимате нови книги и започвате да живѣете по новъ начинъ. Каквито мисли дойдатъ въ ума ви, всички да изтичатъ отъ Любoвьта, Мѣдростъта и Исти-

ната. Живѣете ли по този начинъ, вие ще мязате на онази английска кантора, която въ продължение на десетъ години имала само загуби; като промѣнила начина на своитѣ операции, въ една година имала толкова голѣми печалби, че покрила всичкитѣ си загуби. Щомъ ликвидирате съ стария животъ, вие ще ликвидирате и съ кризата, която ви спѣва. Защо съврѣменнитѣ банки фалирватъ? Защо търпятъ такава голѣма икономическа и финансова криза? — Защото всичкитѣ имъ операции сж поставени на вжтрѣшна лъжа и измама. Лъжата и измамата сж стариятъ животъ, съ който трѣбва вече да се ликвидира! Щомъ се ликвидира съ стария животъ, ще дойде новиятъ животъ, съ нови системи и наредби, които почиватъ върху законитѣ на Любовта, Мждростъта и Истината.

И тъй, основната мисль, която трѣбва да остане въ ума ви, е мисльта за тритѣ правила. Живѣете ли споредъ тѣхъ, вие ще чуете гласа на Бога. Богъ говори само тамъ, дѣто сж Любовта, Мждростъта и Истината. Когато Богъ говори, всички трѣбва да мълчатъ. Ако не мълчатъ, ще има страдания. Мълчатъ ли, ще има радостъ и веселие. Който не мълчи, страданията се качватъ на гърба му, както дѣцата се качватъ на нѣкой конь. И той, ще не ще, носи. Сжщото става и съ крушата. Когато нѣкоя круша роди плодове, хората се натрупватъ около нея, обиратъ плодоветѣ ѝ, изпочупватъ клонищата ѝ и слѣдъ това казватъ: хайде, до година пакъ ще дойдемъ да те оберемъ! Ако и вие бж,

дете круши, които хората обиратъ, нищо нѣма да спечелите. Обаче, както виждамъ, никой човѣкъ не иска да страда. Въпрѣки това, всички страдатъ, защото искатъ хората да ги разбиратъ и обичатъ. Докато очакватъ разбиране и любовъ отъ хората, всѣкога ще страдатъ. Всички иматъ такива опитности и знаятъ, че истината не е въ тази философия на живота.

Слѣдователно, искате ли да бждете разбрани и обичани, вие трѣбва първо Бога да обичате. Казвате: какъ да познаемъ, дѣ е Бгъ? Питамъ: тази сутринъ, запримѣрь, трѣбваше ли азъ да ви доказвамъ, че това, което виждате, е слънцето? Щомъ видите, че слънцето изгрѣва, не очаквайте друго слънце. Това е слънцето, на което всички плодове зрѣятъ. Това слънце всички познаватъ, но щомъ стане въпросъ за Бога, казватъ: какъ ще познаемъ Бога? Щомъ Богъ изгрѣе въ душата на човѣка, всички облаци, болести, страдания и противорѣчия изчезватъ. Тогава настава миръ и радостъ въ душата на човѣка, каквито той никога не си е прѣдставялъ. Значи, всички страдания, противорѣчия въ живота на човѣка се дължатъ на това, че той е далечъ отъ Бога, далечъ отъ Божията свѣтлина. Който не се грѣе на тази свѣтлина, той живѣе въ влажна, тъмна кжща, вслѣдствие на което и той, и жена му, и дѣцата му постоянно боледуватъ. Какъ нѣма да боледуватъ? Нека Божествената свѣтлина влѣзе въ тази кжща, да видите, какво ще стане съ болеститѣ. Дѣто е Божията Любовъ и свѣ-

тлина, никаква лоша мисъл не прониква въ ума на човѣка. Не влѣзе ли Божията Любовь и свѣтлина въ нѣкой домъ, тамъ постоянно ще има страдания и противорѣчия.

Казвамъ: понеже искате да възкръснете, да намѣрите Бога, трѣбва да живѣете споредъ тритѣ правила. Иначе, въ която църква и да отидете, навсѣкждѣ ще ви кажатъ: елате при насъ! Тукъ ще намѣрите Бога. Питамъ: ако нѣкой се роди отъ майка заекъ, какво щастие ще му донесе тази майка? Тя постоянно ще му казва: синко, краката ти трѣбва да бѣдагъ дълги, та щомъ шукне нѣщо въ гората, ти веднага да бѣгашъ. Ако нѣкой е роденъ отъ майка свиня, тя ще го научи да рови, да търси богатства въ земята. Ако човѣкъ мине прѣзъ всички животински форми, той все ще придобие нѣкакво знание, но свобода нѣма да има. Кой заекъ, коя свиня, коя птица и кой човѣкъ сж свободни? Коя жена, или кой мжжъ сж свободни? Кой учителъ, кой царъ, или кой свещеникъ сж свободни? Никой човѣкъ не е свободенъ, а при това, казва: елате при менъ, азъ ще ви кача истината! Всички хора умиратъ, а при това, говорятъ за свобода. Истински свободенъ генералъ, запримѣрь, е онзи, покрай шинела на когото минаватъ безброй куршуми и шрапнели, но нито единъ не го засѣга. Той минава спокойно покрай тѣхъ, пѣе си нѣкаква пѣсень, отъ нищо не се смущава. Има такива генерали по свѣта.

Казано е въ Писанието, че слѣдъ като Христосъ говори на юдеитѣ, тѣ искаха да Го

хванатъ и убиятъ съ камъни. Христосъ избѣга стъ ржцѣтъ имъ и отиде отвждъ Иорданъ, т. е. Христосъ духна свѣщъта, и тѣ останаха на тъмно. Най-послѣ тѣ Го разпнаха, но на третия день Христосъ възкрѣсна. Силата на Христа се прояви въ възкресението. Който иде отъ Бога, и въ гробъ да го турятъ, въ края на краищата, той пакъ ще излѣзе навънъ, ще възкрѣсне. Възкресението — това е великата цѣль, къмъ която всѣки човѣкъ се стреми.

Сега, желая на всички, всѣка ваша мисль да носи за душата ви соковетъ на Любовта, свѣтлината на Мждростъта и свободата на Истината! Въ това седи истинскиятъ животъ.

*

11. Бесѣда отъ Учителя, държана на 9 августъ, 1931 г. 5 ч. с.

КОИТО ЧАКАТЪ ГОСПОДА.

Сега, ще прочета 11. гл. отъ Евангелието на Йоана.

Днесъ ще размишлявате върху 11 стихъ отъ прочетената глава. — Това рече, и подиръ туй казва имъ: „Лазаръ, нашиятъ приятелъ, заспа; но да ида да го събудя“. Нѣма по-хубаво нѣщо отъ това, когато Господъ дохожда да събуди онѣзи, които спятъ. Който заспива, той умира за неджитѣ на живота. Кой може да събужда човѣка? — Само онзи, който се грижи за него. Когато майката и бащата събуждатъ дѣтето си, това показва, че тѣ се грижатъ за него. Слѣдователно, когато Богъ ни събужда, това показва, че Той се грижи за насъ, иска да ни вкара въ правия пѣтъ.

Казвате за нѣкого: този човѣкъ е заспалъ, трѣбва да го събудимъ! Защо? — Защо спещиятъ човѣкъ нищо не върши. Той не проявява никаква дѣятелность. Както събуждатъ човѣка отъ физически сънъ, така трѣбва да го събудятъ и въ духовно отношение. Мнозина могатъ да събудятъ човѣка, но правилно е Богъ да го събуди. Защо? — Защото Богъ е слънцето на живота. Когато това слънце те събуди, то ще отвори очитѣ ти, да виждашъ и разбирашъ правилно свѣта, да можешъ да работишъ въ него. Когато другъ нѣкой те събуди, той ще те събуди въ тъмнина. Какво ще правишъ въ тъмнината?

Събуждането при свѣтлината на деня има смисълъ; обаче, събуждането въ тъмнина нѣма никакъвъ смисълъ.

Сега, ще направя една аналогия между слънцето и тритѣ Божии закони. Зазоряването въ живота прѣдставя Любовта. Изгрѣвътъ прѣдставя Мъдростта, а Истината е зенитътъ, най-високата точка на слънцето, отъ която то никога не залѣзва. Носете тѣзи мисли въ ума си и чрѣзъ тѣхъ провѣрвайте своиѣ състояния.

Казвамъ: всичко, каквото досега сте чули и продължавате да чувате, е Словото Божие. Който се храни съ това Слово, гладенъ не остава. Който не се храни съ него, винаги гладенъ ходи. Словото е хлѣбътъ и водата, които подържатъ живота. Въ такъвъ случай, питамъ: кой хлѣбъ е по-добъръ — прѣсниятъ, или коравиятъ, отъ нѣколко седмици приготвенъ? — Прѣсниятъ, разбира се. Коя вода е по-хубава — тази, която днесъ извира, или онази, която е извирала прѣди хиляди години? — Днешната вода е по-хубава. Кое слънце е по-важно за васъ: слънцето, което днесъ изгрѣва, или онова, което прѣди хиляди години е изгрѣвало? — Днешниятъ изгрѣвъ е най-важенъ. Значи, най-важно за хората е Словото, което Богъ днесъ имъ говори. Въ миналото Богъ е говорилъ на хората, споредъ степенъта на тѣхното развитие. И въ бъдеще ще имъ говори, пакъ споредъ степенъта на развитието имъ. Когато дѣтето е малко, майка му говори по единъ начинъ. Като стане голѣмъ синъ или голѣма

дъщеря, тя говори по другъ начинъ. Обаче, било за дѣтето, на което майката говори, било за човѣка, на когото Богъ говори, важенъ е сегашниятъ моментъ.

Казвате: едно врѣме майка ни ни говорѣше като на дѣца, езикътъ ѝ бѣше по-строгъ, по-назидателенъ. Сега ни говори като на голѣми, като на разумни хора. Обаче, между първия езикъ на майката и сегашния нѣма никакво противорѣчие. На малкото дѣте пъкъ тя говори по неговъ маниеръ, тя изкривява думитѣ, приспособява се къмъ него, за да я разбере. Ще дойде день, когато майката ще говори на дѣтето си съ съвършенъ езикъ. Този езикъ е езикътъ на изгрѣващото слънце, т. е. езикътъ на Мждростъта. Въ езика на Любовта е позволено на майката да бѣбли, да изкривява думитѣ, споредъ развитието на дѣтето, но въ езика на Мждростъта не се позволяватъ никакви изкривявания, никакви промѣни. Мждростъта всичко изправя. Нейниятъ езикъ е съвършенъ. Истината пъкъ оцѣнява всичко въ своята пълнота. Тѣй щото, какъвъ е билъ животътъ ви въ миналото, не е важно. Оставете този животъ настрана. Какъвъ е животътъ ви сега, това е важно за васъ. За бждещето не мислете. Когато се изправите прѣдъ бждещето, то става настояще. Миналото е минало настояще, бждещето е бждеще настояще. За тѣзи два живота на настоящето не мислете; мислете само за сегашния си животъ!

Казвате: кое е най-важното нѣщо за човѣка? Най-важно нѣщо за човѣка е да се

храни; най-важно нѣщо за човѣка е да гледа; най-важно нѣщо за човѣка е да слуша; най-важно нѣщо за човѣка е да вкусува отъ сладостта на Словото Божие; най-важно нѣщо за човѣка е да расте, да чисти сърцето си, да развива ума си и т. н. По-хубави нѣща за човѣка отъ тѣзи нѣма. Всички други нѣща сж прѣходни. Човѣкъ расте до извѣстна възраст, слѣдъ което растенето спира. Въ това отношение, растенето на човѣка мяза на изкачването му на нѣкой планински връхъ. Той бърза да се изкачи, иска часъ по-скоро да стигне върха, вслѣдствие на което се изпотява, изморява. Щомъ се качи на върха, поогледа се наоколо, поседи малко и мисли вече за слизане. Той вижда, че не може да живѣе на върха, не познава законитѣ. И наистина, законитѣ на високитѣ мѣста сж съвсѣмъ различни отъ тия на низкитѣ мѣста.

И тѣй, изкачването нагорѣ прѣдставя младостта; слизането надолу — старостта. Младиятъ се качва на върха, поседи малко, но вижда, че не може да живѣе тамъ дълго врѣме, и постепенно започва да слиза надолу. Слизането надолу е остаряването на човѣка. Той вижда, че силитѣ му го напущатъ, тѣлото му се пригърбва, очитѣ и ушитѣ му отслабватъ, не му се яде, нищо вече не му е сладко и приятно. Тѣй щото, докато се качваме на планината, животътъ има смисълъ. Защо? — Защото сме още въ младостта. Започнемъ ли да слизаеме, животътъ губи своя смисълъ. Защо? — Защото влизаме въ старостта. Младостта и старостта, т. е. качва-

нѣто и слизането сж фази на обикновения, на врѣмения животъ. Обаче, въ вѣчния животъ има постоянно качване. Въ този животъ човѣкъ може да слѣзе, само когато пожелае да помогне на нѣкого. Слѣдъ това пакъ се връща назадъ, т. е. пакъ продължава качването си нагорѣ. Както въ физическия, така и въ духовния животъ има качване и слизане. Когато човѣкъ се обезсърдчи, или когато животътъ му се обезсмисли, той е слѣзълъ отъ върха. Насърдчи ли се, той пакъ се качва на върха. Въ този смисълъ, Любовта, Мъдростта и Истината сж високи върхове, на които, качи ли се човѣкъ веднѣжъ, тамъ трѣбва да остане. Той трѣбва да устои на законитѣ, които съществуватъ на тия върхове! Не устои ли, той ще остарѣе, а едновременно съ това ще изгуби и силата си, и здравето си — всичко, което дотогава е ималъ. И тогава, като мине покрай него великата майка — Любовта, ще каже: „Да ида да го събудя! „Като го събуди, тя ще го качи отново на върха. Като знаете това, не трѣбва да се обезсърдчавате. Който веднѣжъ се е събудилъ, да гледа, да не заспи; който спи, да пожелае Господъ да го събуди. Който се качва на планината, той трѣбва да изучава законитѣ на планината, за да не слѣзе долу; който слиза отъ планината, да се моли на Бога да го събуди, т. е. да го тури въ пѣтя, да започне да се изкачва.

Сега, онѣзи отъ васъ, които ще тръгватъ за София, ще гледатъ да се свържатъ съ Бога, ако искатъ стѣпкитѣ, както и пѣтищата имъ

да бждатъ прави. София е емблемъ на мъдростъта. Не трѣбва да слѣзете въ София, но да възлѣзете къмъ нея, като мѣсто на мъдростъта. Които нѣма да заминаватъ, тѣ ще останатъ тукъ, на високитѣ мѣста. Който слиза, остарява; който се качва, той се подмладява. Искате ли да разберете смисъла на живота, вие трѣбва да направите вжтрѣшна връзка между тритѣ върха — Любовта, Мъдростъта и Истината. Разберете ли смисъла на живота, ще можете да живѣете и на високитѣ мѣста. Ето, толкова врѣме вече, какъ ние живѣемъ на рилскитѣ височини, благодарение на каракачанитѣ и на тѣхнитѣ коне. Тѣ ни донасятъ хлѣбъ, картофи, бобъ, масло, сирене и т. н. Щомъ има тия нѣща, и пѣсни има, и проповѣди има. Каракачанинътъ прѣдставя живота, който иде съ конетѣ си да донесе нѣщо за хората на земята. Докато животътъ ни носи нѣщо, ние ще има какво да ядемъ и пиемъ, а заедно съ това ще слушаме Богъ да ни говори.

Казвамъ: каквото сте чули досега, приложете го, безъ да се спирате върху миналото. Най-важно за васъ е да имате насжщния хлѣбъ. Хлѣбътъ е Словото. Нѣма похубаво нѣщо за човѣка отъ това, да слуша Словото Божие! Казано е въ Господнята молитва: „Хлѣбъ нашъ насжщни, дай ни го намъ днесъ!“ Словото е насжщниятъ хлѣбъ за душата, отъ който тя се нуждае всѣки день. Когато душата се храни съ Словото Божие, тя става мощна, велика. Който е хранилъ душата си съ Словото, днесъ той е гра-

жданинъ на Царството Божие. Сега и вие се пригответе да станете граждани на това Царство. Ако се храните съ Словото Божие, вратата на това Царство ще се отвори и за васъ. За тази цѣль, вие трѣбва да бждете абсолютно здрави: да имате здрави крака, ржцѣ, очи, уши, мозъкъ, сърце. Не мислете, че ако сте болни, ще ви занесатъ въ Царството Божие на носилка. Въ Царството Божие болни не приематъ. Отвори ли се веднѣжъ вратата, вжтрѣ ще влѣзатъ само ония, които сж здрави и могатъ да станатъ. Които сж болни и не могатъ да станатъ отъ леглото си, тѣ ще чакатъ, докато втори пжтъ се отвори вратата на Царството Божие. Това значи: които чуятъ гласа на Господа, тѣ ще оживѣятъ; които не чуятъ гласа на Господа, тѣ ще останатъ за други врѣмена.

Слѣдователно, който се е качилъ на планината, тамъ да остане, да не слиза долу. Който е слѣзълъ вече, да се моли на Бога, пакъ да се качи. За тази цѣль, не кжсайте връзката си съ каракачанитѣ, т. е. съ живота! Нека тѣ слизатъ и се качватъ, да носятъ всичко онова, което е необходимо за' подържане на живота въ планината.

Желая ви днесъ да прѣкарате деня весело: да орете, да сѣте, да жънете и будни да бждете! Когато Господъ дойде, човѣкъ е буденъ и готовъ да възприема. Дѣто е Богъ, тамъ има и животъ, и свѣтлина, и свобода. Дѣто Богъ отсѣтствува, нищо не става. Безъ Бога животътъ е безплоденъ.

При това положение, всѣки чувствува, че му липсва нѣщо сжществено.

Сега, ние почакахме малко да изгрѣе слънцето. Съ изгрѣването на слънцето, и силата на човѣка се увеличава. Затова, именно, е казано въ Писанието: „На онѣзи, които чакатъ Господа, силата имъ ще се удвои“. Това значи: Любовта, Мждростта и Истината ще дойдатъ за онѣзи, които чакатъ Господа. Това е казано прѣди двѣ хиляди години. Сега на васъ казвамъ: не е достатъчно само да чакате Господа, но да бждете свършено готови — здрави, облѣчени, чисти, та като се отвори вратата на Царството Божие, веднага да влѣзете. Всѣки самъ ще влѣзе тържествено и свободно, нѣма да чака нѣкой да го бутне, или на носилка да го внесе. Бждете готови, защото вратата скоро ще се отвори. Както свѣтлината навсѣкждѣ влиза сама, свободно, безъ да я канятъ, така и вие трѣбва да влѣзете въ Царството Божие. Такъвъ е законътъ. Щомъ се отвори вратата, влѣзте и не питайте: време ли е? Приематъ ли ме вжтрѣ? Ако вратата не е отворена, ще се приготвяте и ще чакате, докато се отвори. Докато чакате, трѣбва да работите, да придобиете нужната свобода въ постжпкитѣ си. Бждете като свѣтлината, ако искате да влѣзете безпрѣпятствено въ Царството Божие. Това е първото условие за влизане въ Небесното Царство.

12. Бесѣда огъ Учителя, държана на 10 августъ, 1931 г., 5 ч. с.

СЪДЪРЖАНИЕ:

	стр.
1. Нашето мѣсто	3
2. Чистене на съзнанието	18
3. Обичь, разумность, истинолюбие . .	39
4. Цѣнното въ малкото	58
5. Хигиена на живота . . ,	78
6. Съчетание, приложение и изпълнение	98
7. Мѣстото на Бога	134
8. Тѣзи три нѣща	156
9. День на Божието изявление . . .	177
10. Запечаталъ е	201
11. Соковетъ на Любовта, Мъдростта и Истината	223
12. Които чакатъ Господа	241
